

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΕΚ ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗΣ ΚΒ'. ΜΑΡΤΙΟΥ ΚΑΙ Α'. ΜΑΙΟΥ ΕΝ ΑΙΣ

ΤΕΛΕΙΤΑΙ Η ΜΝΗΜΗ ΑΥΤΟΥ

Ἐκδίδορτος

Β. ΞΕΚΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Β. ΞΕΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΟΚΑΔΜΟΣ | ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΟΚΑΔΜΟΣ

Ὁδὸς Κωνσταντίνου.

Ὁδὸς Μαιζώνος, πλατεῖα Γεωργίου Α'.

1882.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΤΟΥ ΕΚ ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗΣ ΚΒ΄ ΜΑΡΤΙΟΥ ΚΑΙ Α΄ ΜΑΙΟΥ ΕΝ ΑΙΣ

ΤΕΛΕΙΤΑΙ Η ΜΝΗΜΗ ΑΥΤΟΥ

Ἐκδίδοντες

Β. ΣΕΚΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ

Β. ΣΕΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΚΑΔΜΟΣ | ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Ο ΚΑΔΜΟΣ

Ὅδος Καντζίρη.

Ὅδος Μιζώνος, πλατεία Γεωργίου Α΄.

1882.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

168441

ΜΑΡΤΙΟΥ ΚΒ΄.

Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου, Ὁσιομάρτυρος

ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

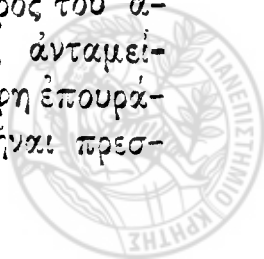
Ἐσπέρας εἰς τὸν μικρὸν ἱσπερινόν.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σὲ νεκρόν. Ἦχος, β΄.

Ωσπερ μαργαρίτην ἀθλητὰ, τὸ τῆς ἐκκλησίας στεφάνῳ, ἐνέπηξέ σε Χριστός, καὶ τῷ στερεώματι ἀστέρα ἔθετο, μυστικῶς, διαλάμποντα, τῆς κληρονομίας, τῆς αὐτοῦ τὸ σχοίνισμα, θεῖε Εὐθύμιε· νῦν γὰρ ἐν ὑστέροις τοῖς χρόνοις, ὤφθης Χριστομάρτυς γενναῖος, καὶ τῶν σὲ τιμώντων πρέσβυς ἄριστος.

Φέρεις τὸν Σταυρὸν ἐν δεξιᾷ, ὡς ἀκαταμάχητον ὄπλον, τῇ δὲ λαιᾷ, ἀθλητὰ, φοινικός τε ὄρπηκα, ὡς νίκης σύμβολον· καὶ στεφάνῳ κατέστεψαι, καθὰ βασιλεύς τις, τῶν ἐχθρῶν καὶ ἔξαλλον στολὴν περικεῖσαι, αἷματι τῷ σῶ φοινηχθεῖσαν, ἐνδοξε, Εὐθύμιε μάκαρ, καὶ ἡμῶν τυγχάνεις πρέσβυς ἄπαυστος.

Αἷματι σταζόμενος τῷ σῶ, τῷ ἐκ τῆς ἀθλήσεως μάκαρ, οἷα λαμπρὸς ἀριστεὺς πρὸς τοῦ ἀθλοθέτου σου, Χριστοῦ παρέστηκας, ἀνταμείψεις, δεχόμενος ἐκ τούτου ἀξίως, στέφη ἐπουράνια, αἴγλην τε ἀφθονον, ἧς μεταδοθήηαι πρεσ-

θεύοις, καὶ ἡμῖν τοῖς σὲ εὐφημοῦσι, καὶ τὴν ἑορ-
τὴν σου ἀγιστεύουσι.

Δόξα. ἤχος δ'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, πνευματικὴν
χορείαν ἐπικροτήσωμεν, καὶ τὸν ἀθλοφόρον Χρι-
στοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν, Εὐθύμιον
τὸν ἔνδοξον· σήμερον γὰρ ὡς ἑωσφόρος ἀνέτειλε,
καὶ καταφωτίζει τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, τῶν
ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἐπιτελούντων, τὴν μνήμην
αὐτοῦ τὴν σεβάσιμον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τὰ ἀπόστιχα. ἤχος θ'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Δεῦτε ὁ μελισσῶν, Χριστοῦ τῶν ἀθλοφόρων,
τοῦ ὑμετέρου σύμπνου, τὴν μνήμην Εὐθυμίου,
φαιδρῶς συνεορτάσατε.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Ἦκατε καὶ αὐταὶ, αἱ τάξεις τῶν Ὁσίων, ὁ
Βαπτιστὴς ἐξόχως ὁ τούτων πρωτοστάτης, αἰνέ-
σων τὸν ὁμόσκηνον.

Τοὺς ἀγίους τοὺς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Δράμωμεν καὶ ἡμεῖς, τῶν εὐσεβῶν τὰ πλήθη
σὺν κρότοις Εὐθυμίου, τελέσαι τοῦ οἰκείου προ-
στάτου τὴν πανήγυριν.

Δόξα, ὁ αὐτός.

Σέλας τρισσοφὰς Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα,

πρεσβείαις Εὐθυμίου, τοῦ σοῦ πιστοῦ ἱκέτου, διά-
σωζε τὴν ποιμνὴν σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Μῆτερ τοῦ Ἰησοῦ, μετὰ τοῦ Εὐθυμίου, τοῦ
Θείου ἀθλοφόρου, ἡμῖν τοῖς κατακρίτοις, τὸν κτί-
στην ἰλεώσατε.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Ιδρῶσιν ἀσκήσεως προστομωθεὶς ἀθλητὰ,
τοὺς πόνους ὑπήνεγκας τοῦ μαρτυρίου στερρῶς
Εὐθύμιε ἔνδοξε· ἔδραμες γὰρ ὡς γίγας, ἀποθέ-
σθαι τὴν πλάνην, φέρων ἐν ταῖς χερσὶ σου τὸν
Σταυρὸν καὶ βαίᾶ, μεθ' ὧν καὶ στεφηφόρος Χρι-
στῷ, χαίρων παρίστασαι.

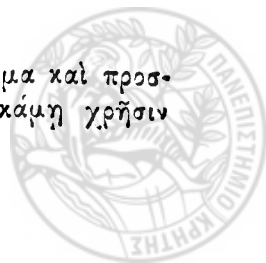
Ἀπολυτίκιον* ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Δημητσάνης τὸν γόνον, Ἀθωνιτῶν τὸ κλείισμα,
Σκήτης Ἰβήρων τὸν προστάτην, Σὲ εὐφημοῦμεν
Εὐθύμιε· ἔδραμες γὰρ ὡς γίγας, ἀποθέσθαι τὴν
πλάνην, φέρων ἐν ταῖς χερσὶ σου τὸν Σταυρὸν
καὶ Βαίᾶ, μεθ' ὧν καὶ στεφηφόρος Χριστῷ χαί-
ρων παρίστασαι.

(*) Τὰ δύο τελευταῖα ἀπολυτίκια εἰσὶ ποίημα καὶ προσ-
θήκη τοῦ ἐκδότου, ὁ δὲ ψάλτης δύναται νὰ κάμη χρῆσιν
οὔτινος θέλει.

Ἄλλο ἦχος ὁ αὐτός

Δημητσάνης τὸν γόνον, Ἀθωνιτῶν τὸ κλείσμα,
Σκήτης Ἰβήρων τὸν προστάτην, Σὲ εὐφημοῦμεν
Εὐθύμιε· ἔδραμες γὰρ ὡς γίγας ἀποθέσθαι
τὴν πλάνην, καὶ κλίνας σου, περιχαρῶς τὸν
αὐχένα, ὑποδέδεξαι, τὴν ἐντομὴν τὴν τοῦ ξίφους,
τελέσας, τὸν δρόμον σου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΕΣΠΕΡΙΝΟΥ.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

Εἰς τὸν μεγάλον ἑσπερινὸν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ,

τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἤχος δ΄.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Τὸ ἡδύτατον λάλημα, καὶ γλυκύτατον ἄκουσμα, τὸ καινὸν διήγημα τῆς ἀθλήσεως, τῆς εὐθυμίας τὸ ἔνθεον, συμπέρασμα σήμερον, ὁ Εὐθύμιος πιστοὶ, τῶν μαρτύρων ὁ στέφανος καὶ ὁσίων τε, ὁ ἐν στάσει γενναῖα πρὸ βημάτων, τὸν Χριστὸν Θεὸν κηρύξας, χρεωστικῶς ἀνυμνήσθω μοι.

Ἀσεβείας βαδῖλεια, καταισχύνας Εὐθύμιε, ἀνδρικῶ φρονήματι ὀσιόαθλε, ψευδοπροφήτην ἀπέδειξας, τὸν τούτου διδάσκαλον, καὶ ἀπάτης ἀρχηγὸν, τὸν Χριστὸν δὲ ἐτράνωσας Παντοκράτορα, καὶ Υἱὸν τοῦ Ὑψίστου καὶ Θεὸν τε οὓς τοῖς ἄνω βασιλείοις στεφανηφόρος ἐσχήνωσαι.

Ὡς ἐκρότησαν Ἄγγελοι, καὶ ἐθαύμασαν ἄνθρωποι, καὶ δαιμόνων ἔφριξαν στίφη Ἄγιε, ὅτε Σταυρὸν τὸν πανάγιον, Βαῖα τὰ πάντιμα, περιέφερες χερσὶ, πρὸς βασάνους καὶ ἔσπευδες, καρτερόψυχε, καὶ τὴν κάραν σου μάρτυς ἀπετιμήθης, ἐν χαρᾷ καὶ στεφηφόρος, εἰς οὐρανοὺς ἀνελήλυθας.

Βασιλὶς ἡ τῶν πόλεων, ἐναμβρύνεται σήμε-

ρον, καυχωμένη ἔνδοξε τῷ σῳαίματι, Δημητσάνη δὲ μεγαλύνεται, τιμῶσα τὰ σπάργανα τῆς γεννήσεως τῆς σῆς, τὰ σεπτὰ δέ σου λείψανα τῶν Ἰσθῆρων τε, ὡς πλουτοῦσα ἡ Σκήτη, μέγα χαίρει, καὶ κροτεῖ τοὺς σοὺς ἀγῶνας ὀσιομάρτυς Εὐθύμιε.

Δόξα. ἦχος πλ. β΄,

Σήμερον ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Ὀσιομάρτυρος Εὐθυμίου, οἱ ἐν οὐρανῷ εὐφραίνονται Ἄγγελοι καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς ἄνθρωποι, πρὸς αὐτὸν γηθούως ἀναδοῶμεν· Χαίρεις ἀθλητὰ πανένδοξε, ὁ τὴν πίστιν τῇ παραδόξῳ σου ὁμολογία κρατύνας, καὶ ποικίλας βασάνους διὰ Χριστὸν ὑποστάς· Χαίροις ὁ συστενώσας, τὴν ὑλώδη δυάδα ἀσκήσεσι, καὶ πλατυνθεὶς τῆς ψυχῆς τὴν τριμέρειαν, ἐντεῦθεν καὶ τῆς ἀκτίστου Τριάδος δοχεῖον ἀναφανεὶς καθαρότατον· Χαίροις ὁ διπλοῦς στεφάνους παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ δεδεγμένος, τοῦ παρέχοντος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσεισε Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον Τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς ἀγνῆς προῆλθεν ἀφράστως σαρκωθείς. Φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ Φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώ-

πων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι Φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος· αὐτὸν ἰκέτευε, Σεμνή Παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἔξοδος, τὸ Φῶς ἰλαρόν· τὸ προκείμενον τῆς

ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἰσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα καὶ συναχθήσονται. Ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐταῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι μάρτυρες· καὶ ἐγὼ μάρτυς, Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πᾶρεξ ἐμοῦ ὁ σώζων· ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνειδῖσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεός ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ἐτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα,

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφίεται αὐτῶν βίασας· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι· καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν,

καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν ἐρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὖρον αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς· καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσιν, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν· καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιοῦτες ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν· καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁμισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπειᾶς, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῆδεξιᾶ αὐτοῦ σκεπάζει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν· λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ· καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὅξυνεϊ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες

ἄστραπῶν· καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνεστε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυραμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λατίν, στιχηρὰ Ἰδιόμελα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος α΄.

Επρεπε τοῖς αὐτόπταις τοῦ λόγου καὶ ὑπηρεταῖς, καὶ τῆς κατὰ σάρκα Μητρὸς αὐτοῦ, τὴν Κοίμησιν ἐποπτεῦσαι, τελευταῖον οὖσαν ἐπ' αὐτῇ μυστήριον ἵνα μὴ μόνον τὴν ἀπὸ γῆς τοῦ Σωτῆρος, ἀνάβασιν θεάσωνται, ἀλλὰ καὶ τῆς τεκούσης αὐτόν, τῇ μεταθέσει μαρτυρήσωσι· διόπερ πάντοθεν, θείᾳ δυνάμει περικιωθέντες· τὴν Σιών κατελάβανον, καὶ πρὸς οὐρανὸν ἐπειγομένην, προέπεμπον τὴν ἀνωτέραν τῶν Χερουβίμ, ἣν καὶ ἡμεῖς σὺν αὐτοῖς προσκυνοῦμεν, ὡς πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Ως θαυμαστοὶ οἱ ἁγῶνες σου Πάτερ καὶ τὰ

πκλαίσματα. Σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς τὴν φύσιν ἐν-
στησάμενος βιάσασθαι, τοὺς πάντας ἐν τούτῳ ὑ-
περηκόντισας. Ἐβδομάδας γὰρ ἡμερῶν ἐν ἀσιτία
διήγυσας, καὶ ρεῖθρα δακρῶν ἀείρῳρα ἔβλυσας·
καὶ συνελόντα, ἀϋλώσας σαυτὸν ἐν τοῖς σκάμμα-
σι, στρατιώτης ἐπαξίως τῆς ὑπερθέου ἀνεδείχθης
Τριάδος· ἦν ἐκμιλίσεισθαι ἡμῖν μὴ διαλίπης, ὑπερ-
θαύμαστε Εὐθύμιε.

Ἦχος β'.

Επλεξας τὰ Βαΐα τῶν ἀρετῶν, ἀσκητικοῖς πό-
νοις Εὐθύμιε, καὶ φαιδρὸς ὑπήντησας Χριστῷ, ἐπει-
γομένῳ πρὸς θάνατον· ὄθεν καὶ τῆς πάθεσιν αὐτοῦ
ἀκολουθῶν, ἕξης ἀλέων κατέμπερσθεν, ὡς γίγας δα-
φνηφόρος, καὶ Θεὸν αὐτὸν ὁμολόγησας, καὶ πάντων
ποιητὴν, λίαν αἰσχύνων τῆς πλάνης ἀτρόμως τὰ
σύμβολα, καὶ τὴν κεφαλὴν σου ὑπὲρ τῆς ἀγάπης
αὐτοῦ ἀποτιμηθεὶς, ἐπέχρωσας σαυτῷ ἀλουργίδα
βασίλειον, τῇ ἐκχύσει τοῦ τιμίου σου αἵματος·
μεθ' ἧς τῷ ἀστέκτῳ θρόνῳ τῆς παντάρχου Τριά-
δος ἱστάμενος, καὶ τοῦ ἀπλέτου ἐκεῖθεν ἀπορρέον-
τος, θείου φωτὸς ἐπαπολαύων, ὑπὲρ ἡμῶν ἀεί-
πρεσδεύοις, μαρτύρων καὶ ὁσίων ἀγλαΐσμα.

Ἦχος δ'.

Τὸν ἀριστέα Χριστοῦ Εὐθύμιον τὸν μάρτυ-
ρα, τὸν ἐν Δημητσάνῃ μὲν τῇ χώρα ἀνατραφέν-
τα, ἐν δὲ τῇ βασιλευσῆσῃ ἀθλήσαντα, παντα-
χοῦ δὲ προφθάνοντα τοὺς αὐτὸν ἐπικαλουμένους.

δεῦτε καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐγκωμίων ἄνθεσι καταστέφαντες, μετὰ πόθου εὐφημήσωμεν, εἰ γὰρ τῆς ἀσεβείας οἱ προασπισταὶ, ξίσει αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν ἐναπέτεμον, ἀλλὰ τῷ Θεῷ Φωτὶ μετὰ παρρησίας ἀπλέτου παρίσταται, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν αὐτοῦ ὑμνητῶν ἀπαύστως δεόμενος.

Ⲅ αὐτός.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, πνευματικὴν χορείαν ἐπικροτήσωμεν καὶ τὸν ἀθλοφόρον Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν, Εὐθύμιον τὸν ἐνδοξον· σήμερον γὰρ ὡς ἐωσφόρος ἀνέτειλε, καὶ καταφωτίζει τὰς διανοίας τῶν πιστῶν, τῶν ἐν πίστει καὶ πόθῳ ἐπιτελούντων, τὴν μνήμην αὐτοῦ τὴν σεβάσιμον.

Ⲅ αὐτός.

Πανηγυρίζει χορεύουσα σήμερον, Εὐθύμιε ἡ Χριστοῦ ἐκκλησία ἐν πνεύματι, εὐφημοῦσά σε πίστει στερρὲ Εὐθύμιε· καὶ τὴν θήκην τῶν σῶν Δειψάνων Ἰατρὸν κεκτημένη ἄσουλον, παντοίων ἀρρωστημάτων, ἀσπάζεται ταύτην ἐκ πόθου· καὶ τοῖς ἐναντίοις ἐμφανίονσα, τὴν ἐν τούτοις μαρτυρικὴν θείαν εὐκλειαν, ἐγκαυχωμένη ἐν σοὶ σεμνύνεται· διὸ μὴ παύση πρεσβεύων ὑπὲρ ἡμῶν, ἀπαύστως πρὸς Κύριον, ἀεισέβαστε μάρτυς ἀήττητε.

Ⲅ Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ὁ ὀσιομάρτυς Εὐθύμιος, ὡς ἐκ δύο ἐναντίων συγκεῖμενος, διὰ βρασάνων πολυτρόπων,

καὶ διὰ τὸν Χριστὸν σπαθισμοῦ, εἰς δύο τόπους ἐναντίους μερίζεται καὶ τὸ μὲν Πνεύματι εἰς Οὐρανούς ἀνελθὼν, τοῖς μακαρίοις πνεύμασι συναγάλλεται· τῷ δὲ σώματι μένων ἐπὶ γῆς, μεθ' ἡμῶν τῶν τῆς σαρκὸς δεσμίων, τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα κατευφραίνει· καὶ δι' ἀμφοτέρων κοινὴν ἑορτὴν συγκροτεῖ οὐρανίων καὶ ἐπιγείων· ἀλλ' ὦ νέε τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆ, καὶ σύγγονε ἡμέτερε, μέμνησο καὶ ἡμῶν τῶν ἐκ πόθου τελούντων, τὸ ἱερόν σου μνημόσυνον.

Ἦχος πλ. δ'.

Πῶς ἐξείπω τῆς σῆς καρδίας τὸ μεγαλόψυχον; ἢ πῶς τοὺς ἀθλητικούς σου ἀγῶνας, καὶ ἀξίαν, εὐφημήσω, Εὐθύμιε ἀδαμάντινε; νικῶσι γὰρ οὗτοι λόγους βρωτῶν καὶ τὰς παρ' Ἀγγέλων εὐφημίας μόνας ἐκδέχονται· ὁ γὰρ ἐν σώματι τὰς βασάνους, ὡς ἀσώματος καρτερήσας, καὶ παρὰ τῶν ἀσωμάτων δίκαιος εὐφημῆσθαι· μεθ' ὧν καὶ συναγαλλόμενος εἰς αἰῶνας, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν Χριστῷ τῷ σὲ στεφανώσαντι.

Δόξα ἤχος πλ. α'.

Δῦτε φολεμαρτύρων συστήματα, πάνδημον ἑορτὴν καὶ κοινὴν πανήγυριν συγκροτήσωμεν· σήμερον γὰρ ὁ Νεομάρτυς Εὐθύμιος, ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, τὸν διὰ ξίφους ἐδέξατο θάνατον μὴ φεισάμενος ζωῆς καὶ ἄνθους νεότητος καὶ τὰ ἐπὶ γῆς καταλιπὼν, ἀνῆλθεν εἰς οὐρανούς· δαφνη-

φόρος, ἵνα χορεύῃ αἰώνια· ἐκρότησαν οἱ δῆμοι τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν μαρτύρων, τὸ πνεῦμα τούτου ὑποδεξάμενοι· καὶ ἡ Κωνσταντίνου ἠψφράνθη, τῇ χύσει τοῦ αἵματος αὐτοῦ· ἀλλ' ἡ τοῦ βαπτιστοῦ Ἰερὰ Σκῆπη μαῖλλον τοῦ ἀγιασμοῦ ἀπολαύει, ἐν κόλποις κατέχουσα τὸ ζωομύρινον αὐτοῦ Λείψανον· καὶ ἡμεῖς ὑπὲρ πάντας πνευματικῶς εὐφραίνομεθα, αἰεὶ προκείμενον ὄρωντες τὸν ἡμέτερον προστάτην, δι' οὗ δρεπόμεθα παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τῶν ὀφλημάτων τὴν λύσιν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν μακκρέζομέν σε Θεοτόκε·

Εἰς τὸν στίχον στιχ. προσόμοια.

Ἦχος πλ. α.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις γενναῖε μάρτυς Χριστοῦ, ὁ πρὸ τῆς νίκης περιφέρων τὰ ἔπαθλα, Σταυρόν τε καὶ τὰ Βαῖα, μεθ' ὧν ἀνόμω κριτῇ ἐπιστάς παμμακάρε, ἀκατάπληκτος· τὸ τούτῳ ἐράπισας, ἀβειώτατον πρόσωπον, πλάνης σημείοις, καὶ πλατῆν ἐγκατέχεας τούτῳ γέλωτα, σεβομένῳ μυστήρια, μύθους καὶ ἀτοπήματα, θεόν τε ὀλόσφυρον καὶ δαίμονωντα προφήτην· στεφανηφόρε Εὐθύμιε, Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Χαίροις γενναῖε μάρτυς Χριστοῦ, ὁ ἐν θαλάσῃ ὑαλίνῃ ἰστάμενος, τῷ πλάτει τῆς θείας

δόξης, καὶ τὴν ὥδὴν τὴν καινὴν, τῷ Θεῷ ἐξά-
δων παμμακάριστε· στολὴν περιχειόμενος, λευ-
κοπόρφυρον Ἄγιε, φοίνικας φέρων, καὶ Σταυ-
ροῦ θεῖον τρόπιον, καὶ πληρούμενος, χαρμονῆς
καὶ ἀνέσεως. τέλεον τροπωσάμενος, θηρὸς τὰ χα-
ράγματα, τοῦ ἀντιχρίστου τὴν πλάνην, ὁμολο-
γία τῆς πίστεως, Χριστοῦ ὃν δυσώπει ταῖς ψυχαῖς
ἡμῶν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ αὐτοῦ.

Χαίροις γενναῖε μάρτυς Χριστοῦ, Ὄρους τοῦ
Ἄθω ὁ βλαστός ὁ θεόφυτος, μαρτύρων καὶ τῶν
ὁσίων ἡ θεία δόξα σαφῶς, καὶ τῶν ὀρθοδόξων ἐγ-
καλώπισμα· ψυχὴ ὁσιόαθλος ἡ γενναία καὶ πάγ-
καλος, ἡ ἐν βασάνοις, ἀκατάπτωτος μείνασα καὶ
ἀνένδοτος, καὶ θωπείαις ἀνάλωτος, λίθος ἐγκολα-
πτόμενος, Χριστοῦ διαδήματι, στέφανος δόξης
τοῖς πᾶσιν, ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμην σου, αὐτὸν ἐκ-
δυσώπει, τὸν Χριστὸν ἡμῖν δοθῆναι, τὸ μέγα ἔ-
λεος.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Ἀξιεράστου θησαυροῦ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλη-
σία, τετύχηκε τῶν λειψάνων σου τὴν θήκην Εὐθύ-
μιε· δι' αὐτῶν γὰρ ἐκτελοῦνται τοῖς πιστοῖς, μυ-
ρία θαυμάσια· δαίμονες γὰρ ἐξ ἀνθρώπων ἀπε-
λαύνονται, καὶ τυφλοῖς τὸ βλέπειν χαρίζεται, καὶ
πᾶσα ἄλλη νόσος φυγαδεύεται· διὰ γὰρ τῶν κρα-
ταιῶν σου καμάτων, ἐδόξασας τὸν Κύριον, εἰκό-
τως παρ' αὐτοῦ ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς ἀντεδοξά-

σθης θαυμάσιε· διὸ καὶ ἡμεῖς κατὰ γρῆος σε δοξάζοντες αἰτοῦμέν σε, μὴ ἐλλίπης ἡμᾶς, ἀπὸ παντὸς κινδύνου.

Ἐκτὸ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ανύμφευτε παρθένε, ἢ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί. Μητέρα Θεοῦ τοῦ ὑψίστου σῶν ἱκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε· ἢ πᾶσι χορηγοῦσα καθαρισμόν τῶν πταισμάτων, νῦν τῆς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Τὸ Ἀπολυτίκιον ζῆται εἰς τὸν μικρὸν ἑσπερινόν.

Ἐἰς τὸν ἄρθρον· κάθισμα ᾄ

Ἦχος ᾄ. Τὸν τάφον σου Σωτήρ,

Βαῖα τὰ σεπτὰ, καὶ Σταυρόν σου τὸν Θεῖον, κατέγων ἐν χερσὶ, ὁ Εὐθύμιος πίστει, τράνωσ σε, ἀνεκήρυττε τῶν τυράντων ἐνώπιον Θεοῦ τέλειον, καθ' ἣν ἡμέραν Χριστέ μου, παῖδες ἔκραζον, τὸ ὠσαννά σοι τὸ πάλαι, καὶ ζῆσει ἐτέμνετο.

Δόξα· τὸ αὐτό. Ἐκτὸ νῦν. Θεοτοκίον.

Εξέστη οὐρανός, καὶ ἡ γῆ κατεπλάγη, Θεὸν γὰρ ὑπὲρ νοῦν, ἀπεκύησας κόρη, καὶ γάλακτι ἐξέθρεψας, τὸν τὰ σύμπαντα τρέφοντα, διὰ τοῦ τόση, πίστει καὶ πόθῳ βοῶμεν, Χαῖρε Δέσποινα, τῶν ἀσωμάτων τὸ ἄσμα, καὶ θαῦμα παγκόσμιον.

Κάθισμα 6'. ἤχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα.

Ισχύον τὴν ἄμαχον, χριστοῦ πανεύφημε, ἔχων κατήσχυνας, ἐχθρῶν παράνοιαν, τῶν ἐκ τῆς Ἄγαρ δυσσεδῶν, Εὐθύμιε μεγαλόφρων· στάδιον διήνυσας, μαρτυρίου πανένδοξον, τὸν Χριστὸν ἐκήρυξας, ζωοδότην παντέλειον, διὸ καὶ ἀμαράντους στεφάνους, χαίρων παρ' αὐτοῦ ἐνεδύσω

Δόξα, τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον

Ἡ ἀδιόδευτος πύλη καὶ ἄδοτος, ἦν περ διώδευσε, Χριστὸς καὶ ἔδειξε, βατὸν βροτοῖς τὸν οὐρανὸν, τὸν ἄδοτον παραβάταις· πύλην μοι διάνοιξον μετανοίας ἀνάγουσαν, πόλιν πρὸς οὐράνιον, καὶ πρὸς θεῖα εἰσάγουσαν, σκηνώματα τὰ ἡγαπημένα, ἔνθα χαρὰ καὶ εὐφροσύνη.

Μετὰ τὸν Πολυέλαιον. Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἑωσῆφ.

Ἡσυχίας ἐραστήν, καὶ σωφροσύνης φυλακὴν, θήκην ἀνδρείας ἀσφαλῆ, καὶ τῶν Ὁσίων καλλονῆν, καὶ τῶν μαρτύρων ἀγλαΐσμα σὲ εἰδότες, πόθῳ ἐκ ψυχῆς εὐφημοῦμέν σε· ἄωτον καλῶν γὰρ κεκτήμεθα, οἱ συνελθόντες σήμερον ἐν πίστει, τῶν σῶν λειψάνων τὴν λάρνακα· χαρίτων ρεῖθρα, τοῖς προσιοῦσι, ῥέει καὶ γὰρ ἀφθόνως.

Δόξζ, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ὁμοιον.

Γαβριήλ ἐξ οὐρανοῦ, τὸ χαῖρε κράζει τῇ σεμ-
νῇ, ὅτι συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, τὸν προαιώνιον Θεόν,
τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον· ὅθεν Μα-
ριάμ ἀπεφθέγγετο, ἄνανδρος εἰμὶ, καὶ πῶς τέξω
Υἱόν, ἄσπορον γονὴν τίς ἐώρακε; καὶ ἐρμηνεύων
ἔλεγεν, ὁ Ἄγγελος, τῇ Θεοτόκῳ καὶ παρθένῳ·
ἐλεύσεταιί σοι ἅγιον Πνεῦμα καὶ δύναμις Ὑψί-
στου ἐπισκιάσει σοι.

Οἱ ἀναβαθμοὶ, τὸ α. Ἄντίφωνον τοῦ δ. ἤχου.

Προκείμενον ἤχος δ. Δίκαιος ὡς Φοῦνιξ ἀνοθήσει.

**Πᾶσα πνοή, Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.
ζῆται τῇ στ. τῆς γ'. ἐβδομάδος· ὁ Ν'.**

Δόξζ. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου,

Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Τὸ ἰδιόμελον τοῦ Ἀγίου

Ἦχος πλαγ. β'.

Ερράναν γλυκασμόν, τὰ φύλλα τῶν δένδρων
τοῦ παραδείσου, ὅτε σοι ἡ πύλη τῶν οὐρανῶν,
Εὐθύμιε ἠνέωκται, Σταυρὸν χερσὶ κατέχοντι, καὶ
βαίᾳ φοινίκων, ἔπαθλα λαμπρὰ τῆς σῆς ὁμολο-
γίας· ἀλλ' ὦ πατέρων, πατὴρ σοφώτατε, μαρτύ-
ρων, μάρτυς στερρότατε, Χριστῷ τῷ Θεῷ φαῖδρός
παριστάμενος, μέμνησο καὶ ἡμῶν τῶν ἐν πόθῳ τε-
λούντων, τὴν ἀξιάγαστον μνήμην σου.

Ὁ κανὼν τῆς Θεοτόκου, μετὰ τῶν εἰρημῶν εἰς ἤν
καὶ τοῦ Ἁγίου, εἰς στί,

Ῥωδὴ 4. ἤχος 5. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Αἰσθήσεων, Δέσποινα, διπλῆν πεντάδα συνέ-
τισον· δεκάχορδον ὄργανον δεῖξον σῆ χάριτι, τὴν
ὑπέρχρονον, σοφίαν ἢ τεκοῦσα· ἀρμόνιον ὅπως
σοὶ ἄσω μελωδῆμα.

Ισχύϊ πανάμωμε, βουλής μεγάλης ὁ Ἄγγε-
λος· ὁ πάντα στησάμενος, ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὸ
πρὶν, ἐπεδήμησεν, ἐκ σοῦ δι' εὐσπλαχνίαν, καὶ
σχίσας τὸν κώδικα λύσιν δεδώρηται.

Νεφέλην σε ἔμφυχον, τοῦ πατρικοῦ ἀπαυγά-
σματος, γινώσκομεν Δέσποινα, ἀνατολήν τοῦ φω-
τός, τοῦ φωτίσαντος, ἡμῶν τὴν ἀκοσμίαν, καὶ
πάντας ἐλύσαντος πρὸς τὰ οὐράνια.

Ὠράθης ἀσύγκριτος, κόσμος τῶν ἄνω δυνά-
μεων, καὶ πάσης τῆς κτίσεως, Θεογεννῆτες ἀγνή·
ἢ θεώσασα, τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀδὴν
νεκρώσασα μόνῃ τῷ τόκῳ σου.

Τοῦ ἁγίου ἤχος, καὶ εἰρημὸς ὁ αὐτός.

Μαρτύρων τὰ τάγματα, καὶ ὀρθοδόξων ἢ σύμ-
πασα, πληθὺς τῶν ὁσίων τε, ὕμνον Χριστῷ τῷ Θεῷ
ἀλαλάζωμεν, γενναῖον ἐν ἀθλήσει τὸν νέον Εὐθύ-
μιον νῦν ἀνκδείξαντ· δίς.

Βαῖα τὰ πάντιμα, νίκης συμβόλαιον ἐνδοξε, Σταυ-

ρόν ὡς περ μάχαιραν, φέρων παρέστης κριτῆ, καὶ
 διεόρηξας αὐτοῦ τὴν ἀθείαν, καὶ ἤρας τὸ τρόπαιον,
 μάρτυς λαμπρότατα. δὶς.

Φωνὴν σοι ἡ ἄβυσσος ἔδωκε, μάρτυς Εὐθύμιε,
 τὸ ὕψος ἐξέτεινε, χεῖρας κροτοῦν ἐν χαρᾷ, ὡς ὑ-
 πέκλινας, εὐτόνως ξίφει κάραν, καὶ χαίρων ἀνέδρα-
 μες πρὸς τὴν οὐράνια.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Αχάριστος γέγονα, σοὶ τῆ παρθένω ὁ ἄθλιος,
 ἀνὸς ὧν περ ἀπήλαυσα, πρὸς σοῦ ἀγνή δωρεῶν
 ἀλλὰ δέομαι, εἰς τέλος μὴ ἐλλίπτῃς ἐξαίρευσά ὦρα
 με, φρικτῆς ἐτάσεως.

Καταβασία Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Νενίκηνται φύσεως οἱ ὄροι, καὶ λέλυνται νόμοι
 φυσικοὶ, τῆ ὑπὲρ νοῦν λοχείᾳ σου, Παρθενομῆτορ
 ἄχραντε· ἐκ σοῦ γὰρ ὁ ἀνίδεος, σαρκὸς τὸ εἶναι
 προσείληφεν.

Αμίαντον κλίνην Σολομών σε, κατειδεν ἐξή-
 κοντα σοφοῖς, πυργυρουμένην Δέσποινα, ἐν ἧ Θεὸς
 τὸ πρόσλημμα, ἀνακληθεὶς προσέλαβε, καὶ τοῖς
 βροτοῖς προσωμίλησεν,

Πορφύραν ἀγνῶν σου ἐξ αἱμάτων, ὁ λόγος φο-
 ρέσας τοῦ Θεοῦ, δίχα τροπῆς καὶ φύσεως, καὶ τοῦ

Ἄδὰμ τὴν γύμνωσιν, καλύψας περιέβαλε, τὴν θεϊκὴν ὠραιότητα.

Ἄστέκτου Θεότητος χωρίον, καὶ πόλις ἡ ἔμψυχος Θεοῦ, σὺ ὠφθης Παναμώμητε, ἐν ἧ μεγάλᾳ εἴργασται, τῆς ἀπορρήτου γνώσεως, ἃ ἐξ αἰῶνος οὐκ ἤκουσται.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Ὀλβία τῶντι Θεοφόρε, καὶ ἔνδοξος πέλει ἡ Μονή, αὕτη ἡ σὲ πλουτήσασα· σεπτῶς γὰρ ἐναδρύνεται, τῇ θήκῃ τῶν Λειψάνων σου ὑπὲρ χρυσίον Εὐθύμει. δὶς.

Μωλώπων τὰ τραύματα θεόφρων, τυράννων τὰ πλούτη τὰ πολλὰ, ὅλως οὐδὲν λεγόγισαι, Εὐθύμει πανένδοξε· ὦ χάριτες! ὦ εὐκλειαι! ὦ δόξης στέφη! ἃ εἴληφας. δὶς

Τὸν ἡλιονμάρτυς σὺ διόλου νικᾷς ἀγλαΐα τῶν λαμπρῶν, ὄντως σεπτῶν ἀγώνων σου· αὐτὸς δὲ καὶ ὁ ἕναστρος, ὁ οὐρανὸς Εὐθύμει, ὑποχωρεῖ ποικιλότητι.

Θεοτοκίον

Τὸ ὄρος τὸ ἅγιον παρθένε, σὺ εἶ καὶ κατάσκιον Ἁγνῆ, τοῦ γὰρ πατρὸς ἡ δύναμις, σὲ οὐρανὸν κατάστερον, τοῦ νῦν δὲ στερεώματος, ὄντως ὑπέρτερον ἔδειξε.

Ἐκταθασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.

Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ποίημα Κυρίλλου Πρωτοσυγγέλου.

Τῶν αἱμάτων τὴν χύσιν καὶ τὴν τομὴν, τῆς ἰδίας σου κάρας, ὦ ἀθλητᾶ, Κυρίῳ προσήγαγες, ὡς συνάλλαγμα πρόσφορον· ἀντ' αὐτῶν δὲ ἀπέλειψας θαυμάτων, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, Τριάδι ἱστάμενος· ὅθεν καὶ ὑπῆρξας ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις, ἀγλάισμα ἐνθεον καὶ πιστοῖς παραμύθιον, ὁσιομάρτυς Εὐθύμιε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν μνήμην σου.

Δόξα, τὸ αὐτό, **Καὶ νῦν.** Θεοτοκίον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη θεοπρεπῶς, τὴν Μητέρα τοῦ πάντων δημιουργοῦ, ὑμνήσωμεν λέγοντες, χαῖρε θρόνε πυρίμορφε, τοῦ τῶν ὅλων δεσπόζοντος, Χριστοῦ τοῦ παντάνακτος· χαῖρε μόνη Κυρία τοῦ κόσμου πανάχραντε, χαῖρε τὸ δοχεῖον τῆς ἀγίας Τριάδος, Πατρός, Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος, τὸ λαπρὸν καὶ ἀκήρατον, Μαριάμ Θεοδόξαστε· Θεοτότε πανύμνητε· χαῖρε πάνσεμνε Νύμφη ἡλιοστόλιστε, χαῖρε πάντων χαρὰ τῶν ὑμνουμένων σε.

ᾠδὴ, δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ρεῖθρον ζῶν ἀθανασίας, οἷα κρήνη πηγάσασα τὸ τῆς εὐσπλαγχνίας, νέκταρ τὸ γλυκὺ καὶ χρυρόρρειθρον, τοὺς φλεγομένους ἐν δίψει ἢ δροσίζουσα ὁ παράδεισος, ὄντως ὁ πάντερπνος Δέσποινα.

Χρυσαιγίζουσαν λυχνίαν, ἑπταφώτοις χαρίσμασι, σὲ ἐκ παντός γένους, ἥλιος Χριστὸς ἐξελέξατο, καὶ κατελθὼν τῶν ἀδύτων ἐνυμφεύσατο, ἀπειράνδρως τὴν σάρκα βροτῶν εἰς ἀνάπλασιν.

Συνοχέα ἀποτίκτεις, τοῦ παντός τὸν συνάψαντα, εἰς ταὐτὸ τὰ ἄκρα, καὶ τὰ διεστῶτα ἐνώσαντα· δι' ἧς τὰ ἄνω τοῖς κάτω συγχορεύουσι, καὶ δοξάζουσι πάντα ὡς πρόξενον Δέσποιναν.

Εργαστήριον τῶν δύο, τῆς ἐνώσεως φύσεων, σὺ ὑπῆρξας Κόρη, ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον καὶ ἔννοιαν, ἐξ ἧς ὁ πάντων Δεσπότης ἐξυφάνητο, οὐ τροπῇ ἀλλ' ἐνώσει φορέσας τὴν σάρκωσιν.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Γηθόμενος τὸν Χριστὸν σου, ἀνεκλήρυττες ἐνδοξε, πρὸ τυράννων μάκαρ, πάντων ποιητὴν τε καὶ Κύριον· λίαν αἰσχύνων ἀθέων τὸ συνέδριον, διὸ ἐψαλλες δόξα Χριστέ τῇ δυνάμει σου. δὶς.

Ω τοῦ θαύματος τοῦ ξένου! θεῖον ἄρμα τετέλεσται, ὁ βροτὸς πυρίπνου, ὄντως φωτεινὸν τῆς Θεότητος, εἰς οὐρανοῦς, μετὰ δόξης ὁ Εὐθύμιος, ἀνερχόμενος, ξένη χειρὶ κυβερνώμενος.

Ο ἐλέγχων τοὺς ἀπίστους παρρησία Εὐθύμιε, καὶ ἡμῶν μὴ παύση πάντα καταρράσων φρονήματα, φιλαργυρίας ἀθέου, κενῆς δόξης τε, δι' ὧν ἅπαντες, ξένοι χριστοῦ καθεστήκαμεν.

Ρῶσιν ἄμισθον πηγάζει, σοῦ ἡ θήκη, μακάριε, τῶν λειψάνων ὄντως, νόσων τε παντοίων ἐξαίρουσα, τοὺς προσιόντας σοι πίστει, ὦ Εὐθύμιε, ὅθεν ἅπαντας, ῥύου παθῶν σὲ γεραίροντας.

Θεοτοκίον.

Γλυκεῖα σὺ θάλασσα, ἀλλ' ὁμως ἀδιάδατος· ἄρδην ἢ βυθίσασα τριστάτας, καὶ ἀναδάτας σὺν νοητῷ Φαραῷ, καὶ σώσασα νέον Ἰσραὴλ, πόλιν εἰς οὐράνιον, εἰς λιμένα σωτήριον.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον Θεῖον·

ᾠδὴ εἰς τὴν ἑξέστη τὰ σύμπαντα.

Ισχύς μου καὶ ὑμνησις, ὑπάρχεις Παναμώμητε· ἔρεισμα στερόν τῆς ἀληθείας· τῆς εὐκληρίας ἢ ἐπανάκλησις· ἐν ἣ ἀνατίθημι, σεμνή, πᾶσαν τὴν ἐλπίδα μου, καὶ ζωῆς τὴν ἀπόλαυσιν.

Σκηνὴ χαριτόπλοκος, σὺ εἶ φύσιν τὴν ἄσπεκτον, κρύψασα θεότητος ἐν μήτρᾳ, ἀναλλοιώτως ἐν ὑποστάσει μιᾷ· δι' ἧς σαρκοφόρος ὁ Θεός, πᾶσιν ἀναδέδεικται, καὶ βροτὸς ὑπερούσιος.

Γλυκεῖα σὺ θάλασσα ἀλλ' ὁμως ἀδιάδατος, ἄρδην ἢ βυθίσασα τριστάτας, καὶ ἀναδάτας σὺν νοητῷ Φαραῷ· καὶ σώσασα νέον Ἰσραὴλ, πόλιν εἰς οὐράνιον, καὶ λιμένα γαλήνιον.

Ωραίως ὑπέρκεισαι, καὶ θαυμαστῶς ἐν κήλεσι, νύμφη ἀσματίζουσα σοι κράζει· δι' ἧς φοι-

τήσας ὁ ἔραστής τῶν καλῶν, εὐγένισε Δέσποινα βροτῶν, φύσιν καὶ διέσωσεν, ἐκ χειρὸς τοῦ ἀλάστορος.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Αγάλλου καὶ χόρευε, ἡ τῶν Ἰβήρων Σκήτη τε, σὺ γὰρ κατεπλούτισας ὡς ὄλβον, θήκην λειψάνων τοῦ Εὐθυμίου σεπτῶς, ἀρίζηλον τούτων καὶ λαμπρὰν, πᾶσιν ὑπεμφαίνουσα, μαρτυρικὴν θείαν εὐκλειαν. δὶς.

Τὰ δῶρα ὁ ὑπατος, καὶ πλούτη ἅ σοι ἐπεμψε, πάντα κατεφρόνησας γενναίως, καὶ ἄρας ὄμμα πρὸς οὐρανίους μονὰς, ἐπέδραμες μάρτυς πρὸς σφαγὴν, τῶν δε ἀλλαζόμενος, τὰ ἀεὶ διαμένοντα. δὶς.

Μνημόνευε, Ἁγιε, ἡμῶν πιστῶς ὑμνούντων σε, καὶ τὴν ἱεράν σου καὶ φωσφόρον, μνήμην τελούντων ἐν τῷ ναῷ σου σοφέ οὐπερ καθορωμέν οὐρανόν, ἄλλον ἀστραπτόμενον, σῶν θαυμάτων ἐλλάμψεσι.

Θεοτοκίον

Ισχύειν οὐ δύναται, ἡ βρότειος ὑμνήσαί σε γλῶσσα ἐπαξίως, Θεοτόκε· διό μοι δίδου τῇ προαιρέσει, Ἁγνή, δύναμιν, ἰσορροπον ὡς ἂν, πόθῳ ἀνυμνήσω σου, τὴν ἀπόρρητον γέννησιν.

Καταθασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐβδὴ στ. Τὴν θείαν ταύτην καὶ.

Σοφίαν λόγον κηρύττομεν, Υἱὸν τὸν τοῦ Πα-

τὸς προσιώνιον, ἐπισκηνώσαντα, οὐσιωδῶς ἐν τῇ μήτρᾳ σου, καὶ τῇ ἀρίστῃ πλάσει ἡμᾶς θεώσαντα.

Ο στήσας ὄρη τῷ νεύματι, σὲ ὄρος νοητὸν καθυπέδειξε, θεοχαρίτωτε, ταῖς ἀρεταῖς ὃν κατάσκιον· ἐξ οὗ αὐτὸς τὴν σάρκα κατελαξεύσατο.

Ἰῶ δηχθεῖσιν τρῦ ὄφως τὸ γένος ἢ προμήτωρ διώλεσεν· ἐκ σῆς δὲ Πάναγνε, ἀνερμητεύτου κυήσεως, θεοῦται πᾶσα φύσις τρόπῳ βελτίονι.

Κηρύττω βλέπων τὰ θαύματα, τὰ πέρα νοῦ καὶ γνώσεως Πάναγνε, πῶς ὁ ἀχώρητος, ἐν σοὶ ἀρρέυστως κεχώρηται! πῶς χρηματίζει κτίσμα ὁ Κτίστης Δέσποινα.

Τοῦ ἁγίου ὁ αὐτός.

Εὐώδης κῆπος μακάριε λειμῶν φυταλιὰ εὐανθέστατος, πέλων Εὐθύμιε, πάντας ἡμᾶς εὐοδιάσον ὡς ἂν ὀφθῶμεν μάρτυς Χριστοῦ ὀσφράδια.

Τὰ κρίνα μάρτυς σοι ἤνθισαν, καὶ ἄνθη τῶν καλύκων προέκυψαν, τὰ ἐπουράνια, ἤδη ἐντρυφα Εὐθύμιε· ἀλλ' οὖν μὴ ἐπιλάθου ἡμῶν ποθούντων σε.

Ποτὲ μοὶ γένοιτο ἔκραζες, κριτῆ ἐμὸν Χριστὸν ἀπαρνήσασθαι, μάρτυς Εὐθύμιε· παῖε λοιπὸν καὶ τιμώρησον, ἀγαλλιῶμαι ὄντως ἐγκαλλωπίζομαι.

Τριττῇ ἐκτέμνει τὴν κάραν σου, ὁ δῆμιος Θεοφρων, Εὐθύμει· τὸ τῆς Θεότητος, ἄκων ἐμφαινων τρισήλιον, ὅπερ τὴν σὴν ἐνθέως ψυχὴν ἐλάμπρυνε.

Νεκρὸς ἀνοίγεις τὰ ὄμματα, ὄρων τοὺς παρεστῶτας, Εὐθύμει, φαιδρῶ προσώπῳ τε· ὄντως δηλῶν ὅτι δίκαιοι, εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι χειρὶ Παντάκτου.

Θεοτοκίον.

Ναόν σου, Ἀχραντε Δέσποινα, ἀνόρθωσον πεσόντα εἰς βάραθρον, καταδουλώσεως, ἐχθρῶν ἀπίστων ἀλλ' οἴκτειρον· σὺ γὰρ ἐλπίς ἀπάντων καὶ ἡ βοήθεια.

Καταθασία. Τὴν θεῖαν ταύτην καὶ πάντιμον-

Κοντάκιον ἤχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον

Τοῦ Σταυροῦ τὸ τρόπαιον, καὶ τὰ βαῖα κατέχων, ἐν χερσίν, Εὐθύμει, κριτῇ ἀνόμῳ παρέστης, ἡσχυνης ψευδοπροφήτην ἐν παρρησίᾳ· εὐφρανας τοὺς ὀρθοδόξους Θεὸν τρανώσας, τὸν Χριστὸν, πρὸς ὃν πρεσβεύεις, ὑπὲρ ἀπάντων τῶν σὲ ὑμνούντων πιστῶς.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ κβ' ἄθλησις τοῦ ἁγίου ἐνδόξου

Ἰσομάρτυρος Εὐθυμίου τοῦ νέου

Σταυροῦ βαῖα, καὶ πόλου κληρουχία

Ἐπαθλα λαμπρά, Εὐθύμει σὼν πόνων·

Εἰκάδι δευτερῆ τὸν Εὐθύμιον ἄνομοι κέρσαν.

Ταῖς αὐτοῦ ἁγίαις πρέσβειαις.

ᾠδὴ Ζ΄.

Οὐκ ἐλάτρευσάν

Υπερίπταται, τὸ ξένον τῆς λοχείας σου, πᾶσαν διάνοιαν· σωματικῶς γὰρ γραφεῖς, ὁ φύσει ἀπρόσιτος καὶ ἀπερίγραπτος, καθυπέγραψε, βίβλω ζωῆς τοὺς δούλους σου, Παναγία Θεοτόκε.

Ρητορεύσεις, προφητόφθεγκτοι πεπλήρωνται, ἐν σοὶ Θεόνυμφε· τὸν γὰρ κοσμήτορα σύ, τοῦ κόσμου γεννήσασα, πάντα ἐκόσμησας, καὶ ἐφώτισας, εὐλογημένη Πάναγνε τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Ισοδύναμον, Πατρί τε καὶ τῷ Πνεύματι λόγον ἐκύησας, τὸν ἐν δυσὶν ἀγαθῇ, οὐσίαις ὑπάρξαντα μίαν ὑπόστασιν· ὑπερύμνητε, εὐλογημένη Δέσποινα, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Αθεώρητον, βυθὸν κατανοοῦμέν σε, καὶ ὕψος ἄρρητον, Παρθενομήτορ βροτῶν, τὴν φύσιν ὑψώσασα τῷ θείῳ τόκῳ σου· ὑπερύμνητε, εὐλογημένη Δέσποινα, τῶν βροτῶν ἡ σωτηρία.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Οὐκ ἐλάτρευσάν

Εἰ καὶ πέπτωκας, ἀρνήσει τοῦ σὲ πλάσαντος, μάρτυς Εὐθύμιε, ἀλλὰ λαμπρῶς ἀναστὰς, ἀνδρείως κατέθραυσας, πλάνην ἀντίχριστον, ὑπερύμνητε ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, ἐκδοῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

δὶς.

Ἀπεκάθηρας, σαυτὸν τοῖς τῆς ἀσκήσεως Ἰ-
δρῶσι πάνσοφε, μετὰ δὲ ταῦτα πρῖν ἀθλήσεως
ἦνεγκας, μάρτυς Εὐθύμιε, καὶ ἐξέχεας, ὄλον σὸν
αἷμα ἄσμενος, τὸν Χριστὸν Θεὸν κηρύττων.

Ὁ τοῦ θαύματος! Σταυρὸν ὡς ἀπροσμάχη-
τον ὄπλον, Εὐθύμιε, καὶ τὰ Βαΐα λαβὼν, τὸν δό-
λιον ἦνυσας μάρτυς ἀθλήσεως, καθ' ἣν ἐκραζον,
οἱ τῶν Ἑβραίων παιδὲς τε, ὡσαννὰ τῷ ἐν ὑψίστοις.

Δῶρον ἔνθεον, καὶ κέρασ ἀμαλθείας σε, καὶ
ὄλβον ἄσυλον, καὶ ἀσφαλῆ θησαυρὸν καὶ πλοῦ-
τον ἀπένητον, πᾶν ἀγαθὸν καὶ καλόν, ἐχαρίσα-
το, Χριστὸς τοῖς ἀγαπῶσί σε, ὦ Εὐθύμιε, τρισ-
μάκαρ.

Θεοτοκίον.

Τὸν προστρέχοντα, εἰς οἰκτιριστοὺς ἀπείρους
σου, μὴ ὑπερίδης με· ἀλλ' ὡς Θεὸν ἐν σαρκί, ἐ-
λέους τὴν ἄδυσσον τέξασα οἰκτειρον, καὶ ἀνόρ-
θωσον, καταπεσόντα πάθῃσι, τοῦ ὑμνεῖν σε εἰς
αἰῶνας.

Καταβάσι. Οὐκ ἐλάτρευσαν

ᾠδὴ Η΄. Παῖδας ἀγαγεῖς.

Θεῖος θησαυρὸς πάσης ἀγνείας· καὶ σκήνω-
μα Παρθενίας θεοχάρακτον, ὡφθῆς Θεονύμφευ-
τε· κρῖνον εὐωδέστατον, τοῦ Φυτουργοῦ τῆς Κτί-
σεως καὶ Θεῖον τέμενος· δι' ὃ σε τὴν Παρθένον
ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Εφερεις τὸ πῦρ ὡσπερ ἡ θάτος, ἐν μήτρα ἀφλέκτως τῆς Θεότητος, λύουσα Πανάμωμε, Εὐας τὴν ἀπότισιν, καὶ ὀφειλὴν Πανύμνητε τῷ θεῷ τόκῳ σου· δι' ὃ σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ολον με ἀνείληφεν ἀρρέυστως, ἀτρέπτως καὶ ἀσυγχύτως καθ' ὑπόστασιν, λόγος ὁ παντέλειος, ὅλον με ἐθέωσε, τῇ συναφείᾳ Δέσποινα ὅλως τῇ κρείττονι· δι' ὃ σε τὴν Παρθένον ὑμνοῦμεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φύσεως φοιτήσας ὁ τεχνίτης, ἐξ ὄρους τῆς ἀνυμφεύτου Θεομήτορος βρέφος ὑπομάζιον, χερσὶ καθοράται νῦν, ταῖς μητρικαῖς φερόμενον, καὶ πάντας ἤγειρε, Μητέρα τὴν αὐτοῦ ἀνυμνησαι, καὶ δοξολογήσαι ὡς μόνην Θεοτόκον.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Νέος εὐειδῆς τὴν ἡλικίαν, γενναῖον τὸ τῆς ψυχῆς σου διετήρησας φρόνημα, Εὐθύμιε, ὅθεν τὸ μαρτύριον, ὅλως χαρᾶ διήνυσσας, μὴ πτοηθεῖς τοῦ ἐχθροῦ ἐνέργειαν, ὑμνεῖτε κραυγάζων, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας. δὶς.

Εστης κατ' ἐχθρῶν, ὦ θεοφόρε, τὴν δόξαν τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκδιηγούμενος, πόλος ὡσπερ ἄλλος τις, λόγον Πατρὸς σύνθρονον, πᾶσι κηρύττων πάνσοφε, καὶ προσητὴν τοῦ παντός, κραυγάζων

ζων ἀνυμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάν-
τας τοὺς αἰῶνας. δὶς.

Ρεῖτω τὸ σαρκίον ἀνεβόας, ῥυήτω ὁ πλοῦτος,
δόξα καὶ ἡ εὐκλεία· κόσμου λυομένου τε ἅπαν
τὸ ἐντρύφημα, ὁ γὰρ τῆς Ἄγαρ γόνος τε, τού-
τοις ἐπτόηται· ἐμοὶ δὲ σὺ ὑπάρχεις, Χριστέ μου,
πλοῦτος θησαυρός τε, ζωὴ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Λάμπων Γαβριὴλ ὁ θεῖος νόος, λαμπρότητι
ἀρχαγγελικῆ Θεόνημφε, σοῦ τῆ ὑπὲρ ἄγγελον
ἀγνείας λαμπρότητι, ἀντελλαμφθεῖς νενίκηται σὲ
ἀσπαζόμενος, καὶ γέγονε βραχὺ ὥσπερ ἄστρον,
κρυβέν τῆ ἐλλάμψει ἀνίσχοντος ἡλίου.

Καταθασία. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ῥδὴ θ'. Ἄπας γηγενῆς.

Ἄρμα φωτεινόν, τοῦ Λόγου ὑπάρχουσα· ἄρ-
μα πυρίμορφον, ἄρμα πολυώνυμον, αὐλῶν θρό-
νων ἀσύγκριτον, τοῦ θεϊκοῦ στηρίγματος, ἄρμα
χρυσόπλοκον τοῦ Υἱοῦ σου, ἄρμα με ἀνάδεξον,
ἀπαθεία νοός, θεονόμευτε.

Νέον οὐρανόν, ὁ πάντων ἐπέκεινα σὲ κατε-
σκεύασεν, οὐρανῶν ἀνώτερον καὶ πάσας πόλου
δυνάμεις ἔλαθε, καὶ κατελθὼν ἐνώκησεν ὅλος ἐν
μήτρᾳ σου, ἀπρορρήτως μὴ ἐκστὰς Θεόνημφε, τῆς
πατρῶας μονῆς ἢ τῆς φύσεως.

Ἡλιος φαιδρός, ἐφίλησε Δέσποινα σοῦ τὸ ἀ-

μόλυντον, καὶ κατενυμφεύσατο, ἀρρήτῳ λόγῳ εἰς ἀναζώωσιν τῆς τεθνηκυίας φύσεως· ὅθεν ἐκ πόθου σε, εὐφημοῦμεν πιστοὶ καὶ γεραίρομεν, θεϊκῆς ὡς αἰτίαν μεθέξεως.

Στῆσον τῶν παθῶν, τὸν σῆλον Πανάμωμε ἐκ τῆς καρδίας μου· παῦσον τὰ σκιρτήματα, τὰ τῆς σαρκός μου· τὸν νοῦν ἐδραΐωσον. πρὸς θεωρίαν αἴυλον, καὶ λογισμῶν τὰς ὁρμὰς, τὰς ἀτάκτους τρέψον πρὸς ἀπάθειαν, καὶ μελλούσης ζωῆς καταξίωσον.

Τοῦ Ἁγίου ὁ αὐτός.

Ἦρθης πρὸς χαρὰν, πρὸς θεϊαν κατοίκησιν, μάρτυς Εὐθύμιε, πρὸς τὴν ἀνεκκλάητον θεόφρων Πάτερ, θεϊαν ἀνάπαυσιν· ἑορταζόντων ἡχός τε ὅπου ὁ ἀπαυστος, καὶ Ἁγγέλων δῆμοι ἀνακράζουσι, τῇ Τριάδι τρισσὸν τὸ μελώδημα. δὶς.

Ἰδε νῦν οἰκεῖς, αὐτὰ τὰ εὐράνια πάτερ σκηνώματα, ἀντὶ τῶν καμάτων σου, τοῦ μαρτυρίου καὶ τῆς ἀσκήσεως, ἀξιωθείς τῷ κτίστη σου ἀπειροπλάσια· ὃν νῦν πάντες σχοίημεν εὐΐλατον, οἱ τὴν μνήμην τὴν σὴν ἑορτάζοντες. δὶς.

Στόμα γηγενῶν, οὐ δύναται ἅγιε ὑμολογήσαι σε, γλῶσσα δὲ βρενθύουσα, ῥυθμῶ συνθηκῆ καὶ ὄγκῳ λέξεων, ἀδελφοὶ δὲ μου ἤπτηνται· πλὴν ἀλλὰ δέξαι μου, νῦν τὸν ὕμνον, πόθῳ καὶ συχώρησον, ἢ αὐτοῦ τυραννίς καὶ γὰρ ἄφυκτος.

Θεοτοκίον.

Υμνοῖς σε ἄγνή, τιμῶ τὴν πανύμνητον, ἣν ἡ ἐγκόσμιος, καὶ ἡ ὑπερκόσμιος, γλῶσσα καὶ πᾶσα πνοὴ γεραίρουσι, ὡς τὸν Θεὸν γεννήσασαν τὸν ὑπερύμνητον, ὃν ὕμνοῦσι χιλιάδες χίλιαι, μυριάδες μύριαι ἄγγελοι.

Καταθασία. Ἄπας γηγενής.

Ἐξαποστιλάριον.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Χαρὰ ἡμῖν ἐπέλαμψε, θείας ἀγαλλιᾶσεως, ἐπὶ τῇ μνήμῃ σου μάκαρ, Εὐθύμιε θεοφόρε, πλουτοῦντές σου τὰ λείψανα, χαρᾶ καὶ πόθῳ κράζωμεν· μάρτυς ἡμᾶς περίσωζε, ἀπὸ παντοίας ἀνάγκης, καὶ βλάβης τοῦ ἀλλοτρίου.

Ὁ αὐτός.

Μετ' εὐλαθείας καὶ πόθου· τῆς θείας λάρνακος, τῶν ἱερῶν λειψάνων, σοῦ προσψαύοντες μάρτυς Εὐθύμιε τρισμάκαρ, θείας ὁσμῆς, τῆς ἐκ τούτων πληρούμεθα· καὶ ἀδιέφθορον ὄντως τὴν δεξιάν θεωροῦντες ἀσπαζόμεθα.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρῶτατον, χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἀχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον γεγεννημένη· ἐν ᾧ πατὴρ ἠδύοκησεν, ὁ δὲ υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐπισκιάσαν σοι κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκον.

Εἰς τοὺς αἰνους. ἤχος. α΄.
Τῶν οὐρανίων ταγμαίων.

Τὸν τοῦ κυρίου βαστάζων Σταυρὸν Εὐθύμιε, καὶ τὰ σεπτὰ Βαῖα, μετὰ δόξης ἐπέστης, κριτῇ τῆς ἀνομίας, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀπελέγξας ἀσέβειαν, ἡγείρας τρόπαιον μέγα ὡς ἀληθῶς, εὐσεβείας παναοίδιμε.

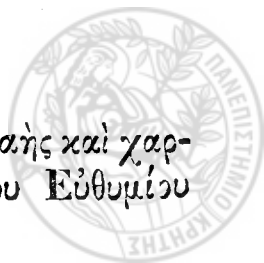
Ἀσκητικαῖς διαπρέψας πόνοις Εὐθύμιε, μαρτυρικὴν τε χάριν, προσλαβεῖν ἠξιώθης· ἔλαφος διψῶσα πρὸς τὴν πηγὰς, ἀνεδείχθης μακάριε, τρέχων ὁδὸν μαρτυρίου, ὅλος χαρᾶ, καὶ σπουδῇ ἀνυπερβλήτω τε.

Δεῦτε προσπέσωμεν πάντες τῇ θείᾳ λάρνακι, τοῦ Νέου ἀθλοφόρου, Εὐθυμίου τοῦ θείου, καὶ λείψανα τὰ τούτου πανευλαδῶς, καὶ ἐν πίστει προσπύξασθε, ἀγιασμὸν ἵνα λάβητε ἐξ αὐτῶν, ψυχῆς ἅμα καὶ τοῦ σώματος.

Τὰς ἐνουμένας ἀκτῖνας τῷ θείῳ πνεύματι, τοῦ νοητοῦ ἡλίου, καὶ ἡμᾶς ἀυγαζούσας. τοὺς παῖδας τοῦ χριστοῦ μου καὶ τοὺς στερρόους στρατιώτας τῆς πίστεως Εὐθύμιον τὸν θεῖον, καὶ τὸν σεπτὸν, ἀνυμνήσωμεν ἰγνάτιον.

Δύξα, ἤχος. πλ. α΄.

Προέκυψε σήμερον, ἡμέρα παμφαῆς καὶ χαρμόσυνης, τὴν μνήμην τοῦ ἀθλοφόρου Εὐθυμίου

τοῦ μάρτυρος, ὡς ἥλιον λαμπρὸν, ἐν τῷ τῆς πί-
στεως στερεώματι ἀνατέλλουσα, καὶ τὰς χρυσαῖς
ἀκτῖνας, τῶν ὑπὲρ Χριστοῦ ἐνδόξων αὐτοῦ ἀγώ-
νων ἐφαπλοῦσα, πάντα καταφωτίζει τοὺς πι-
στοὺς, καὶ πιστῶς προτρέπεται, ἀναδοῆσαι πρὸς
αὐτόν· ἅγιε Εὐθύμιε, ἔπαρον τὰς χεῖράς σου τὰς
ἀγίας, ἃς ἐν τῷ σταδίῳ τῶν πικρὰν ἀνυψώ-
σας, τὸν Χριστὸν ὁμολογήσας Θεὸν ἀληθινόν, καὶ
εὐλόγησον ἡμᾶς τοὺς ἀγαπῶντάς σε καὶ φαιδρό-
τερον ἐκτελοῦντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον Μακαρίζομέν σε
Δοξολογία, μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Βίος καὶ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐνδόξου νέου ὁ-
σιομάρτυρος Εὐθυμίου τοῦ Πελοποννησίου.

Ἀθλήσαντος ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ αἰωδ'. Μαρτίου κβ'.

τῇ Κυριακῇ τῶν Βαῶων.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Καλεῖ ἡμᾶς πρὸς νέαν πνήγυριν ὁ νέος τοῦ Χριστοῦ ὁσιομάρ-
τυς Εὐθύμιος, καὶ ἡμεῖς ὡς θερμοὶ αὐτοῦ ἐρασταὶ ἐμβχίνομεν εἰς
τὸ στάδιον τῆς διηγήσεως τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων καὶ τῆς
λαμπρᾶς αὐτοῦ ἀθλήσεως, ἵνα καὶ τὰς ἐπιταγὰς, τὰς ὁποίας ἐλά-
βομεν περὶ τούτου, ἐκπληρώσωμεν, καὶ τοὺς συνελθόντας ἀδελ-
φοὺς ἐν Χριστῷ καὶ Πατέρας πνευματικῶς δεξιωθῶμεν, καὶ τὸ πρὸς
τὸν ἅγιον ἰδιαιτέρον ἡμῶν ὄφλημα ἐν μέρει ἀπαδόσωμεν, διηγού-
μενοι καὶ εἰς μέσον προβάλλοντες τὰ κατ' αὐτὸν, εἰς δοξολογίαν
τοῦ πάντας ἀνθρώπους θέλοντος σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀλη-
θείας ἐλθεῖν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Πατρὶδα μὲν εἶχεν οὗτος ὁ νέος ἀριστεύς τοῦ Χριστοῦ, ἀ-
δελφοί, τὴν Πελοπόννησον, κατὰ γόμενος ἐκ τῆς κώμης Δημητσά-
νης, γονεῖς δὲ εὐσεβεῖς Παναγιώτην*, καὶ Μαρίαν ὀνομαζομέ-
νους, εἶχε δὲ καὶ τρεῖς μεγαλειτέρους ἀδελφούς. Γεώργιον Χρῆ-
στον καὶ Ἰωάννην, καὶ μίαν ἀδελφὴν Αἰκτερίναν, ὧν αὐτὸς
ὁ μικρότερος. Τοῦτον κατ' ὃν καιρὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἔμελλε νὰ
γεννήσῃ, τόσους δριμυτάτους πόνους ὑπέφερεν, ὥστε δὲν ἐ-
φανέρωνε τὴν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον προόδόν του, εἰ μὴ μὲ τὸν θά-
νακτον τῆς μητρὸς του, ὡς ἄλλος Βενιαμίν. Πάσχουσα δὲ τοσοῦτο-
τρόπως, καὶ σχεδὸν ἀπελπισθεῖσα ἀπὸ ἀνθρωπίνην βοήθειαν, ἐνε-
θυμήθη τὴν θεῖαν ἀντίληψιν, καὶ, Δέσποτα Χριστέ, εἰποῦσα, διὰ τῶν
πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἐλευθερίου, ἐλευθέρωσόν με τὴν
δούλην σου, καὶ τὸ γεννηθὲν παιδίον νὰ τὴ ὀνομάσω Ἐλευθέριον,
εὐθύς μὲ τὴν εὐχὴν γενεᾶ τὸν θυμασίον τοῦτον, ὅστις δέχεται τὴν
ὀνομασίαν παρὰ τῆς μητρὸς κατὰ τὴν εὐχὴν Ἐλευθέριον. Ἀντρέ-
φεται λοιπὸν, καὶ αὐξάνει χρισίστατα, καὶ ὅτε ἔφθασεν εἰς ἡλι-
κίαν δεκτὴν μαθήσεως, ἔβλεπεν αὐτὸν ἡ μήτηρ του εἰς τὸ κοινὸν
τοῦ χωρίου σχολεῖον, ἵνα μαθηθῆναι τὰ ἱερὰ γράμματα. Ὁ δὲ πρ-

* Πατίσιον τὸ ἐπίθετον.

τήρ του μετὰ τῶν δύο μεγλητέρων ἀδελφῶν ὑπῆγεν εἰς τὸ Ἰάσιον τῆς Μολδαυίας, καὶ μετ' αὐτῶν ἐκεῖ ἐπραγματεύετο. Τυχῶν οὖν φύσεως ἀγαθῆς, ἔμαθεν εἰς ὀλίγον διάστημα τὰ κοινὰ λεγόμενα γράμματα, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ μέγalon σχολεῖον τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης μετὰ τοῦ ἀυταδέλφου του Ἰωάννου, ὅπου ἐδιδάσκετο τὴν γραμματικὴν.

Ὁλίγχοι λοιπὸν τῶν ἱερῶν ἐκείνων μαθημάτων ἀκούσας, ἀναβαίνει μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ μικρὸν μαθητευθέντες ἀμφοτέρω εἰς τὴν τοῦ Κουροῦ τζετμέ (ξηρᾶς κρήνης) λεγομένην σχολὴν, ὑπῆγαν εἰς τὸ Ἰάσιον πρὸς τὸν πατέρα των, καὶ μετὰ δύο χρόνους λαμβάνει ἐννοίας ἀγαθῆς, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ γείνη μοναχός. Ὄθεν ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ ἀδελφούς του, θέλων νὰ διέλθῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐμποδίσθη ἀπὸ τὰς κκιρικὰς τότε ἀνωμαλίαις καὶ τοὺς μεταξὺ τῶν Ῥώστων καὶ Τούρκων πολέμους, καὶ ἀπῆλθεν εἰς Ὀδησσὸν διὰ νὰ εὗρῃ δῆθεν ἀπὸ ἐκεῖ εὐκολωτέρην διέβασιν. Μὴ δυνηθεὶς δὲ νὰ ἐξέλθῃ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀναβαίνει ὀπίσω, καὶ ἐρχόμενος εἰς Βουκουρέστιον τῆς Βλαχίας, ἔμεινε χρόνον ἕνα καὶ ἡμισὺν παρὰ τῷ Προξένῳ τῆς Γαλλίας καὶ τινὶ ὑπαλλήλῳ Μαγγιόρῳ Ῥώσσω. Αὐτοῦ εὐρισκόμενος, δὲν ἐνθυμεῖται πλέον τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀλλὰ βλέπων ὅτι ὁ κόσμος, ἡ σὰρξ καὶ ὁ διάβολος τοῦ ἀνοίγουν θύραν ἀτάκτων καὶ ἀσέμνων ἡδονῶν, γίνεται ἔκδοτος εἰς αὐτάς, καὶ χωρὶς νὰ διαστείλῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, κατακαίεται ὅλος ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς νεανικῆς ἡδυπαθείας, καὶ ἔγεινε θεάτρον τῆς ἀθλιότητος καὶ ἀμικρίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ πολλάκις διὰ νὰ τελεσθῇ ἡ ἀμικρία θέλει καὶ ἔξοδα, ἐδανείζετο ὁ Ἐλευθέριος διὰ νὰ καθυποβάλλῃ ἑαυτὸν περισσότερον εἰς τὴν δουλείαν τῶν ἡδονῶν τῆς ἀμικρίας.

Ἐτυχε δὲ τότε νὰ ἦναι ἐκεῖ εἰς Βουκουρέστιον καὶ οἱ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς τουρκικῆς Πρέσβεις τῆς εἰρήνης, πρὸς τοὺς ὁποίους ἀπελθὼν, ἐκολλήθη πρὸς ἕνα ἐκείνων, τοῦτο μὲν, ἵνα ἀπολαμβάνῃ ἀρόβως καὶ ἀφρονωτέρως τὰς ἡδονὰς καὶ τρυφὰς τοῦ Βουκουρεσίου, ἐν ὧτῳ ἐκεῖ εὐρίσκετο· τοῦτο δὲ, ὅπως δυνηθῇ μετ' αὐτοῦ νὰ ἀπέλθῃ καὶ εἰς Κωνσταντινούπολιν· διότι, κελῶς μὲν διηγήθη, ὁ χορτασμὸς τῆς ἀμικρίας ἐπροξένει εἰς αὐτὸν καὶ ἀηδίαν τὸ ὕστερον, καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθές, κελῶς τὸ ἐπιβεβαιοῖ καὶ ὁ θεὸς Ἰωάννης τῆς Κλίμακος.

Μετ' ὀλίγον οὖν κκιρὸν καταβάντες οἱ Πρέσβεις εἰς Σούλιν, ἔχρονοτρίβουν ἐκεῖ διὰ τὰς περιστάσεις. Εὐρισκόμενος ἐκεῖ ὁ Ἐλευθέριος, ἐλυπεῖτο διὰ τὴν σκληρότητα τοῦ αὐθέντου του Καπουζῆ. Βκρυνηθεὶς δὲ διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ὁδοπορίας του, παρκα-

κινήθεις παρὰ τινος συνοδοιπόρου του Ἀδριανουπολίτου ἀρνησι-
χρίστου, πρῶτον Κωνσταντίνου λεγομένου, ὁ Ἐλευθέριος, ἀπέλλθε
μετ' αὐτοῦ αὐτοθελήτως εἰς τὸν Ῥαίς Ἐφένδην Γαλήπην καλούμε-
νον, ὄντα ἐκεῖ, καὶ ἠρνήθη φεῦ! τὸν χριστὸν, καὶ ἐδέχθη τὴν πλά-
νην τοῦ Μωάμεθ, καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας περιετμήθη κατὰ τὸν
νόμον τοῦ ἑπαρχτοῦ καὶ πλάνου!

Ἐξώμισε μὲν ὁ Ἐλευθέριος, ἀλλ' ἡ χάρις ἀπὸ αὐτὸν παν-
τελῶς δὲν ἀνεχώρητεν. Ὅθεν εὐρισκόμενος εἰς τοὺς ἀφορήτους πό-
νους τῆς περιτομῆς, ἐνθουμαίτο πάλιν τὴν πᾶτριόν του θρησκείαν
καὶ εὐτέθειεν, ἀναπολῶν εἰς τὸν νοῦν τὸ ὄνομα τοῦ γλυκυτάτου
Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀναμνησκόμενος τοῦ οὐρανόου πατρὸς, ὡς ὁ
ἄσωτος υἱός. Καὶ ἤθελε μὲν νὰ ἐπικλεσθῆ τὴν θεῖαν αὐτοῦ βοή-
θειαν, ἀλλ' ἐμποδίζετο, καὶ δὲν ἠδύνατο, διότι ἔλαβε τὸ χάρυ-
μα τῆς σφραγίδος τοῦ νοητοῦ ἀντιχρίστου καὶ εἰς τὴν δεξιάν του
χεῖρα καὶ εἰς τὸ μέτωπον, καὶ δὲν ἠδύνατο οὔτε χεῖρας ὁσίας νὰ
ἀρῆ εἰς τὸν οὐρανὸν, οὔτε τὸν ἡγεμόνα νοῦν νὰ διευθύνῃ πρὸς τὸ
τρισηλίον σέλας τῆς θεότητος. Ὅθεν καταφεύγει εἰς μόνα τὰ δά-
κρυα, καὶ εὐθύς ὅτε ἤκουσε τὸν ἀλέκτορα τῆς συνειδήσεως φω-
νοῦντα καὶ ἐλέγχοντα αὐτὸν διὰ τὸ τόλμημα τῆς ἐξωμόσεως, ἐξ-
ῆλθεν ἔξω μὲ τὸν νοῦν του ἀπὸ τὴν αὐλήν τῆς παρνομίου καὶ
ἀθέου ἐκείνης θρησκείας, εἰς τὴν ὁποίαν τότε εἶχεν εἰσέλθει, καὶ
ἔκλυσε πικρῶς ὡς ἄλλος Πέτρος. Τοσαῦτα δὲ ἦσαν ἐκεῖνα τὰ δά-
κρυα, ὥστε θαρρῶ εἰπεῖν, ὅτι τὰ ἐδέχθη ὁ φιλόψυχος Ἰησοῦς, καὶ
ἀντεσήκωσε τὴν προλαβοῦσάν ἀρνησιν τοῦ Ἐλευθερίου, ὡς καὶ
τοῦ πρωτοκορυφίου Πέτρου.

Ἐμεινε λοιπὸν μετὰ τῶν ἀπεθῶν ἐκείνων ὁ φκινόμενος Ἐ-
λευθέριος οὐχὶ δὲ καὶ νοούμενος· διότι ἔχων ὄλον του τὸν νοῦν πρὸς
τὴν ἔννοιαν τῆς ἀρνήσεως, ἄλλως ἐδεικνύετο παρὰ ὅπως ἔπρεπε
νὰ φαίνηται. Διὸ καὶ ὑποπτεύμενοι τὴν φυγὴν του οἱ Ἀγαρινοί,
οὐ μόνον δὲ τῷ ἔδιδαν ἄδειαν νὰ ἐξέρχηται ἀπὸ τὸν σατανι-
κὸν ἐκεῖνον οἶκον, ἀλλὰ καὶ τὸν παρεφύλαττον, παρεκτρουῦντες
τοὺς λόγους καὶ τὰ κινήματά του. Ὅθεν μίαν ἡμέραν ἰδόντες
ἐπάνω του ἕνα μικρὸν σταυρὸν, τὸν ὁποῖον πρὸ τῆς ἐξωμό-
σεως εἶχε καὶ ἐφύλαττεν εἰσέτι ὡς ἐν σημεῖον τῆς προτέρας του
εὐτεθείας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ὡς μάχιον κεκρυμμένην, ἵνα συντρέ-
ψῃ ὕστερον μὲ αὐτὸν τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου, καὶ ἐλευθερωθῆ
ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀθείων, ὡς στρουθίον ἐκ τῆς παγίδος τῶν θη-
ρευόντων, τὸν ἐπῆραν εὐθύς οἱ ἀπεθεῖς ἐκεῖνοι καὶ σύνδουλοί του,
καὶ τὸν ἔδειξαν εἰς τὸν Ῥαίς Ἐφένδην, ἐγκαλοῦντες τὸν Ἐλευθέ-
ριον, ὅτι ἐφρόνει ἀκόμη τὰ τῶν Χριστιανῶν. Ὁ δὲ ἀξιογέλαιστος
ἐκεῖνος Ἐφένδης τοὺς ἔπεισε μὲ λόγους σοφοῦς, ὅτι δὲν ἦτο, διὰ

τοῦτο ἀξιοκατάκριτος, ὁ Ῥεσίτης (οὕτω τὸν ὠνόμασεν), ἀν ἀκόμη κρατεῖ τὰ χριστιανικά σημεῖα· διότι πῶς ἠδύνατο αὐτὸς εἰς διάστημα ἡμερῶν ὀλίγων νὰ αἰθύνθη τὴν γλυκύτητα τῆς πίστεώς των; Τοῖς εἶπε δὲ νὰ ἀφήσωσιν αὐτὸν, ἕως μὲ τὸν καιρὸν νὰ ἔλθῃ εἰς θεογνωσίαν (ὡ τῆς μωρίας! ἀντὶ εἰς μισοθείαν). Μετὰ τοιούτους λόγους ἠτύχασεν ὁ μάταιος ἡγεμὼν τοὺς ἀσεβεῖς ἐκείνους. Μετὰ δὲ μῆνας τέσσαρας τῆς εἰς Σούμλαν διατριβῆς των, ἦλθον εἰς Ἀδριανούπολιν, καὶ, ἐπειδὴ ἔβλεπε τὰ θηρία ἐκεῖνα μᾶλλον, ἢ ἀνθρώπους τοῦ Ῥαῖς Ἐφένδῃ ὅτι ἐζηλοτύπουν διὰ τὴν περιποίησιν, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος ἔδειχνε πρὸς τὸν Ἐλευθέριον, καὶ ἐμνησικακουν ὡς δῆθεν ζηλωταὶ τῆς θρησκείας των διὰ τὸν σταυρὸν, περὶ οὗ προεῖπομεν, εἶχεν ὁ Ἐλευθέριος φόβον καὶ ἀγωνίαν, ὑποπτευόμενος, μήπως ἤθελον τὸν φονεῦσαι καθ' ὁδὸν, καὶ ἀποθάνει (φεῦ!) εἰς τὴν ἄθεον ἐκείνην θρησκείαν. Ὅτε δὲ ἔφθασεν ἡ ἀπιστος ἐκείνη καὶ μικρὰ παρεμβολὴ εἰς Ἀδριανούπολιν, ἔτυχε νὰ ἴηαι ἡ ἡμέρα σάββατον, καὶ ἡ ὥρα ἐκείνη, καθ' ἣν οἱ χριστιανοὶ ἀρίνοντες τὰς ὑπηρεσίας των καὶ ἐργασίας, συντρέχουσιν εἰς τὰς ἐκκλησίας, ἵνα ἀκούσωσι τὸν ἑσπερινὸν εἰς ὕμνον τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Χριστοῦ. Τότε δὴ καὶ ὁ Ἐλευθέριος λαθὼν τὸ ἀπιστον ἐκεῖνο πλῆθος, ἔδραμεν εἰς τὴν μητρόπολιν τῆς πόλεως ἐκείνης. Ἦτο δὲ ἀρχιερεὺς ὁ ὕστερον προβιβασθεὶς πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ὁ καὶ μαρτυρικοῦ τέλους ἀξιωθείς ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐπαναστάσεως ἐν τῇ αὐτῇ πόλει μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς πατριαρχείας παρκίτησιν, ἱερομάρτυς Κύριλλος. Μελὼν ὁ Ἐλευθέριος, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος εὐρίσκειτο εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ψάλλον τὸν ἑσπερινὸν, ὡς εἶπομεν, ἦλθε καὶ ἔστη ἔξωθεν τοῦ ναοῦ. Καὶ ἰδὼν τὸν ἱεροδιάκονον θυμιῶντα τοὺς πιστοὺς, ἐπληγώθη τὴν καρδίαν, στοχαζόμενος, ὅτι αὐτὸς μόνον ἔστερεῖτο τῆς χάριτος τοῦ θυμιάμκτου. Μόλις οὖν δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ ἑαυτὸν, ἐπροσποιήθη, ὅτι ἤρχετο ἀπὸ Κωνσταντινουπόλιν καὶ εἶχε γράμματα ἀνγκαιᾶ πρὸς τὸν Δεσπότην, καὶ ἐζήτηι ἀφεύκτως τὴν συντυχίαν του. Μελὼν δὲ ὁ ἀρχιερεὺς ταῦτα διὰ τοῦ διακόνου, δὲν ἐξῆλθε τοῦ ναοῦ εἴτε διὰ τὸν ἑσπερινὸν, εἴτε καὶ δι' ἄλλην τινὰ ὑποψίαν, ἀλλ' ἀπέστειλε τὸν ἐπίτροπον τῆς Ἐκκλησίας ἵνα μάθῃ τὰ περὶ τοῦ ζητοῦντος, καὶ λάβῃ δῆθεν τὰ γράμματα. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἐλευθέριος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ὅτι τοῦτο εἶναι τῆς ἀποτυχίας του. Πραγμασίας δὲ ὀλίγον, διηγήθη εἰς τὸν ἐπίτροπον προδικῶς τὴν ἐξάρησίν του, καὶ ὅτι ἐζήτηι βοήθειάν τιναν, ἣτις συνίστατο εἰς τὸ νὰ δοθῶσιν αὐτῷ ἐνδύματα χριστιανικά. Ὁ δὲ ἐπίτροπος ἀκούσας ταῦτα, ἢ ἀπὸ φόβον ὡς ἀκούων καὶ βλέπων τὰ στρατεύματα τῶν ἀσεβῶν εἰσερχόμενα εἰς Ἀδριανούπολιν, ἢ καὶ ἀπὸ φυσικὴν του βραβυρότητα

καὶ σκληρότητα ἐναντιούμενος εἰς τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐλευθερίου, ἔδωκε φωνὰς ἀτάκτους (ἀντὶ τοῦ περηγορήσει καὶ περιθάλλῃσι τὸ πλανώμενον τοῦ Χριστοῦ πρόσχον), καὶ ἀπέδιώξεν αὐτὸν ἐκεῖθεν. Τούτου αἱ κρυφαὶ κατὰφροβὸν καὶ ἔντρομον ἐποίησαν τὸν Ἐλευθερίου, μήπως ἤθελε πάθει καὶ ἄλλο τι πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς. Ὅθεν ὑπέστρεψεν ὀπίσω με δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ κατὰπικρος τῇ καρδίᾳ. Ἀποτυχῶν λοιπὸν τούτου, ἔδραμεν εἰς ἄλλον μέσον στοχασμὸν. Καὶ μίην ἡμέραν ἰδὼν τινα χριστιανὸν ὀπλοποιὸν κατὰ τὸ ἐπιτήδευμα, τῷ διηγήθη ὀλίγον τὴν κατὰστασίν του, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῷ φέρῃ ἐνδύματα χριστιανικὰ εἰς διωρισμένην ὥραν. Ὁ δὲ κελὸς ἐκεῖνος χριστιανὸς ἠτοίμασε τὰ φορέματα, καὶ τὰ ὑπέφερε, καθὼς διωρίσθη. Ἀλλ' ἐκ συνεργείας τοῦ πονηροῦ ἀπέτυχε καὶ αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ ὁ Ἐλευθερίου, μὴ δυναθεὶς νὰ λανθᾷ τὸ ἀσεβὲς ἐκεῖνο καὶ ἀτακτὸν πλῆθος. Ὅθεν ἐτιτρώσκετο ἡ καρδίᾳ του ἀπὸ λύπην ἀνυπέβλητον, καὶ πάντοτε στυγνὸς καὶ ἀμειδῆς ἐφάνετο. Ὅθεν καὶ οἱ σύνδουλοί του θεωροῦντες αὐτὸν οὕτω περίλυπον ὄντα, οἱ μὲν ὠνείδιζον αὐτὸν, οἱ δὲ ἐσπούδαζον πικροτοτρόπως νὰ τὸν φέρωσιν εἰς εὐθυμοτέρην κατὰστασιν, καὶ ἀποδιώξωσι τὴν λύπην ἀπὸ αὐτὸν, ἣτις ἐφάνετο ζωγραφημένη εἰς τὸ πρόσωπόν του. Διότι κατὰ τὸν Σολομῶντα· «Καρδίαις εὐρρηκνιόμενης, τὸ πρόσωπον ἀθάλλει, ἐν δὲ λύπῃσι σκυθρωπάζει». Ὁ δὲ ἀσεβὴς ἐκεῖνος ἀθέντης του Ῥαῖς Ἐφένδης, βλέπων αὐτὸν οὕτω σκυθρωπὸν, σύννου, καὶ δακρύνοντα πολλάκις, τί μὲν δὲν ἔλεγε. τί δὲ δὲν ἔπραττε, τί δὲ δὲν τῷ ὑπέσχετο, διὰ νὰ λύσῃ τὴν λύπην του; Ἀλλ' ὁ Ἐλευθερίου ὑπεκρίνετο, ὅτι διὰ τὴν μητέρα του ἐλυπεῖτο, ἔλεγε δὲ τὸ τοῦ Δαυὶδ· «Οἱ νεφροὶ μου ἐξεκαύθησαν καὶ ἠλαλοιώθησαν τῇ ἀρνήσει σου, Χριστέ!»

Διέτριψαν λοιπὸν εἰς Ἀδριανούπολιν ὑπὲρ τοὺς τρεῖς μῆνας, καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθον εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ὀλίγον δὲ ὁ λόγος ἔλειψε νὰ παραδράμῃ, ὅτι εὐρισκόμενος ὁ Ἐλευθερίου εἰς Βουκουρεστίον, ἐγνωρίσθη καὶ ἐφιλιώθη καὶ μετὰ τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου ἐκεῖ, ὅστις ἐλθὼν εἰς Σούμλαν διὰ τὴν τότε ἀνάγκην, καὶ κρατηθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἀγαρηνοὺς, φοβηθεὶς ἔδωκε λόγον ἐξω μόσεως. Πλὴν τὰ κατ' αὐτὸν μένουσιν εἰς ἄλλην διήγησιν· νῦν δὲ εἰς τὰ λοιπὰ τῆς διηγήσεως ἃς ἐπανέλωμεν.

Ὁ Ἐλευθερίου λοιπὸν ἐκρατεῖτο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ῥαῖς Ἐφένδη, ὅστις υἱὸν αὐτοῦ θετὸν ἐκάλει καὶ ὑπέγραψε, καὶ διὰ πικροτοῦτων τρόπων καὶ μηχανῶν ἐσπούδαζε νὰ φέρηται περηγορητικὸς πρὸς αὐτὸν, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ δὲν ἐτυγχάνει εἰς αὐτὸν νὰ ἐξέρ-

χεται τῆς οἰκίας αὐτοῦ. Ὄθεν οὕτω βλέπων ἑαυτὸν περιεστοιχισμένον καὶ φυλαττόμενον ὁ Ἐλευθέριος, κατέφυγεν εἰς τὴν ἀντίληψιν τῆς Θεοτόκου, τῆς κοινῆς τοῦ γένους τῶν χριστιανῶν προστατίδος, καὶ ἐγγυητρίας τῶν ἀμικρωτῶν, ὡς ἄλλη ὄσια Μαρία Αἰγυπτία, καὶ ἔλεγε δεόμενος. Γενοῦ μοι ἐγγυητὴς πρὸς τὸν υἱόν σου, ὦ Δέσποινα, τὸν ὁποῖον ὁ τάλας ἠρνήθη, καὶ ἀνάγαγέ με ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπωλείας ταύτης, «ὅτι εἰσηλθὼν ὕδατα ἕως ψυχῆς μου· ἐνεπάγγην εἰς ἴλυν βυθοῦ, καὶ οὐκ ἔστι μοι ὑπόστασις»· δός μοι χεῖρα βοηθείας, ὦ Δέσποινα, κειμένῃ χαμαί, καὶ ἀνάγαγέ με ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπωλείας· λύτρωσά με ἐκ τῆς τυραννίδος τοῦ διχόβολου, ἢ λυτρώσασα τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ περιχρῶς δεχομένη τὰ δάκρυα καὶ τὴν μετένοιχ τῶν ἀμικρωτῶν. Τοιαῦτα συνεχῶς βοῶντι ἀλαλήτως, πρὸς τὴν Θεοτόκον, τῷ ἦλθεν ἐξ ὕψους βοήθεια, καὶ ἔλαβε τοσαύτην τόλμην καὶ ἀνδρείαν παρὰ τῆς Θεομήτορος, ὥστε ἀπεφάσισεν, ἢ, ἂν δυναθῆ, νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν σατανικὸν ἐκεῖνον οἶκον, ἢ τέλος πάντων νὰ παρῆρσιάζῃ ἑαυτὸν χριστιανὸν, καὶ νὰ λάβῃ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον. Μετὰ δὲ ἡμέρας δέκα τῆς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἀρίξεώς του τὸ ἐσπέρας οὕτως ἐμελέτησε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἀπεφάσισεν, ὡς εἶπομεν, ἐπικαλούμενος εἰς βοήθειαν τὴν Θεοτόκον. Ἄλλ' ὁ σατανᾶς τῷ ἔστησε παγίδα νέαν μικρὰν μὲν φαινομένην, ἀλλὰ μεγάλην οὖσαν κατὰ ἀλήθειαν. Ἡ δὲ ἦτο ἡ φιλοδοξία, διὰ τῆς ὁποίας ἐτεχνεύθη ὁ πονηρὸς νὰ ἀλλοιωσῇ καὶ ὑποχαλάσῃ τὸν τόνον καὶ τὴν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν ἔκαμε, καὶ νὰ ὑποδουλωθῇ τὸ ἐλεύθερον αὐτοῦ φρόνημα εἰς μάταια καὶ σητόβρωτα ἐνδύματα, διὰ τὰ ὁποῖα κατέβαλεν ὑπὲρ τὰς τρεῖς γιλιάρδας ἔξοδα ὁ Παῖς Ἐφένδης κινούμενος ἀπὸ τὸν διχόβolon· τὰ ὁποῖα τῷ τὰ ἐπέμψε δῶρον διὰ τῶν γυναιῶν τοῦ γυναικωνίου αὐτοῦ. Αὗται προσκαλεσάμεναι καὶ ἀποδοῦσαι αὐτὰ, συνεχαίροντο ὡς με υἱὸν θετὸν αὐτῶν τάχα, ὑποσχόμεναι καὶ ἄλλα μυρία ἀγαθὰ, ἡδονάς, δόξας, ἀναπαύσεις, καὶ ὅσα δύναται τις νὰ νοήσῃ ὅτι εὐρίσκοντο εἰς τὸν οἶκον ἐκεῖνον τῆς ἀπωλείας. Ἄλλ' ὁ καλὸς καὶ γενναῖος Ἐλευθέριος ἀσμένως μὲν ὑπεκρίθη ὅτι τὰ ἐδέχθη, καὶ μυρίας εὐχαριστίας ἀνταπέστειλε διὰ τοῦ προσφέροντος δούλου· εἶτα δὲ ἀνοίξας αὐτὰ, καὶ ἰδὼν τὴν λαμπρότητα καὶ πλοῦτέλειαν τῶν φορεμάτων ἐκείνων, ἐμειδίασε, καὶ εἶπε· τέχνη καὶ παγίς σου εἶναι τοῦτο, διχόβole. ἵνα με ὑποσκελίσης, δόλιε· καὶ παριδὼν αὐτὰ, ἐδήλῃ εἰς προσευχὴν ὄλην τὴν νύκτα ἐκείνην, ζητῶν μετὰ ὀκλύων νὰ τῷ εὐκολυνθῇ ἡ φυγὴ ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ στόματος τοῦ ἄδου. Τὸ δὲ πρῶτ, ὅτε ἤρχισαν αἱ κροκοειδεῖς αὐγαὶ τοῦ ἡλίου νὰ διαδίδωνται ἐπὶ τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων, ὁ Ἐλευθέριος κατέβη τὴν κλίμακα, καὶ ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς καὶ

τὸν νοῦν τοῦ εἰς τὸν νοητὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης Χριστὸν, εἶπε· γενοῦ μοι, ὦ Δέσποτα, φῶς καὶ ὁδηγία πρὸς σωτηρίας ὁδὸν, εἰς τοὺς ἐχθρούς σου δὲ τούτους ὁδὸς σκότος ψηλαφητῶν, ἵνα μὴ με ἴδωσι καὶ ἐμποδίσωσιν· ἐτι ἰδοῦ ἐξέρχου μοι εἰς ἀνάληψήσιν σου, ὡς ἡ ἀσμακτίζουσα νύμφη. Δέσποτα, ἐπάρκουσόν μοι διὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, καὶ χάρισά μοι εὐκολίαν τῆς ἐξόδου διὰ πρεσβειῶν τῆς παναχράντου σου Μητρὸς καὶ πάντων τῶν ἁγίων. Ἀμήν.

Ταῦτα λέγων ἀπὸ ψυχῆς συντετριμμένης, ἦλθεν εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου, καὶ εὗρέ τινα θυρωρὸν γέροντα, ὅστις μετ' ὀλίγον ἀπῆλθε πρὸς ἰδίαν τοῦ ὑπηρεσίαν τότε, καὶ ἔμεινε ἐλευθέρα ἡ ἐξόδος εἰς τὸν Ἐλευθέριον. Μόλις λοιπὸν ἰδὼν ἑαυτὸν ἐλεύθερον διὰ τῆς θείας ἐπικουρίας, ἐξῆλθε, μὲ μεγάλην ταχύτητα, καὶ δρομαίως ἔφθασεν εἰς τὸ πατριαρχεῖον ζητῶν ἕνα πνευματικὸν γνωρὸν τοῦ Πελοποννήσιον, καθήμενον ἀντικρὺ τῆς μικρᾶς θύρας τοῦ πατριαρχείου. Ὁ δὲ πνευματικὸς ἰδὼν αὐτὸν ἐξέστη πρὸς τοῦτον ἐξωμολογήθη ὁ Ἐλευθέριος πάντα, ὅσα ἀνωτέρω διηγήθημεν, καὶ ὁμολογῶν ἑαυτὸν χριστιανὸν, τῷ ἐζήτηι ἐνδύματα χριστιανικά. Ὁ δὲ πνευματικὸς, τὸ μὲν, μὴ δυνάμενος νὰ τὰ οἰκονομήσῃ, τὸ δὲ, καὶ βοβοόμενος, δὲν ἐδέχθη τὴν αἴτησιν. συμβουλευσας ὁμῶς αὐτὸν μὲ λόγους ψυχοφελεῖς, τὸν ἀπέλυσεν. Ἦτο δὲ τότε νὰ βλέπη τις τὸν Ἐλευθέριον τρέχοντα ἄνω καὶ κάτω, σπεύδοντα νὰ κρύψῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀνομίας, καὶ, ἂν ἦτο τυχὸν πέτρα κάμμιχ, νὰ ὑποκρυβῆ, ὡς ὁ Μωϋσῆς πάλαι, ἵνα ἴδῃ τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ.

Ἐμβὰς δὲ εἰς ἀκτίον, διεπέρασεν εἰς τὸν Γαλατᾶν, καὶ σπεύσας ἀνέβη εἰς τὸ Σταυροδρόμιον, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ πρεσβεως τῆς Ῥωσίας, καὶ ἐκεῖ μετὰ μεγάλης φωνῆς ἐξεβόησε, λέγων· Δόξα σοι τῷ ἀναγαγόντι με ἐξ ἄδου καὶ ἐκ σκιᾶς θανάτου Χριστῷ τῷ Θεῷ. Οἱ δὲ δούλοι τοῦ παλατίου ἐξέστησαν ἰδόντες τὸν Ἐλευθέριον μὲ στολὴν τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐπειδὴ ἤξευρον αὐτὸν χριστιανὸν ὄντα πρότερον· διότι παρέδραμεν ὁ λόγος νὰ δηλώσῃ ὅτι, ὅτε ἦτο τὸ πρότερον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐστάθη ὀλίγον καιρὸν ἔσω εἰς αὐτὸ τὸ παλάτιον, καὶ ἦτο γνωστὸς εἰς ὅλους. Μαθόντες δὲ τὰ κατ' αὐτὸν ἐκεῖνοι καὶ συμπηθήσαντες, ἐξέδυσαν αὐτὸν εὐθύς τὰ δηλωτικὰ τῆς ἀπεθείας ἱμάτια, καὶ τὸν ἐνεδυσαν χριστιανικά, καὶ κοινὴν πνήγυριν συστησάμενοι ἐδόξασαν μὲν τὸν Θεόν, ὡς ἔπρεπεν, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ οἰκονομικῇ ἐλευθερίᾳ τοῦ δούλου του, ἐπόμπευσαν δὲ τὴν κατάπτυστον πλάνην τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐξουθενούντες τὰ προαυτελῆ ἐκεῖνα φορέμακτα. Μετὰ δὲ ἡμέρας τέσσαρας εὐρόντες πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἔμελλε νὰ πλεύσῃ διὰ τὸν Στρυμονικὸν κόλπον, καὶ ἔμελλε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ἅγιον Ὄρος

Ἄθω, ἐπεβίβασαν εἰς αὐτὸ τὸν Ἐλευθέριον. Εἶχε δὲ συνοδίτην καὶ ἓνα θεοφιλῆ χριστιανὸν Πελοποννήσιον ἀπὸ παλαιᾶς Πάτρας, Ἰωάννην κελούμενον, ὅστις ἦτον ἕτοιμος ἵνα πλεύσῃ μετ' ἄλλο πλοῖον διὰ Ῥωσσίαν, πλὴν μαθὼν τὰ τοῦ Ἐλευθερίου, συνώδυσεν αὐτὸν, καὶ ἦλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος τοῦ Ἄθω.

Μέρος δευτέρον τῆς Ἀναγνώσεως.

Φθάσαντες δὲ εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος τῆ τοῦ Θεοῦ βοήθεια καὶ προμηθεῖα τῆς Θεοτόκου, ἐξεληθόντες τοῦ πλοίου, ἦλθον κατὰ πρῶτον εἰς τὴν ἱεράν Λαύραν. Ἐκεῖ περιέτυχον τὸν πνευματικώτατον πατριάρχην πρῶτον. Κωνσταντινουπόλεως κύριον Γρηγόριον, ἐκεῖ τότε δικτριβόντα Ἐξωμολογήθη λοιπὸν εἰς αὐτὸν ὁ Ἐλευθέριος ἅπαντα τὰ κατ' αὐτὸν, τὰ δοποῖχ' ἀκούσας συνεπὸνθησε καὶ συνήληθ' ἡσυχαστικὸς Γρηγόριος, καὶ μεγάλας εὐχαριστίας ἀπέπεμψε τῷ Θεῷ διὰ τὴν παράδοξον ἀπαλλαγὴν τοῦ Ἐλευθερίου. Καὶ τὸν μὲν φιλόχριστον συνοδίτην Ἰωάννην μετ' ἐπαίνους καὶ εὐλογίας καὶ ἐπαγγελίας μισθῶν ἀδροτάτων παρὰ Θεοῦ κτηστέψας καὶ ἐφοδιάσας, ἀπέλυσεν ἐν εἰρήνῃ, τὸν δὲ πνευματικῶς ἀσθενοῦντα, καὶ τετραυματισμένον ὑπὸ τοῦ κοινοῦ ἐχθροῦ καὶ πολεμήτορος Ἐλευθέριον ἐκράτησε παρ' ἐκυτῶ, διορίσας αὐτὸν νὰ ἀπέρχεται καθ' ἡμέραν εἰς ἓνα ἐνάρετον καὶ εὐλαβῆ πνευματικὸν Μελέτιον κελούμενον, Κρητὰ, πλησίον ἐκεῖ καθήμενον, νὰ ἀκούῃ τὰς ἱλαστηρίους εὐχὰς κατὰ τὴν διάταξιν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὕτω μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας νὰ χρισθῇ μετ' ἃς τὸ ἅγιον μύρον, καὶ νὰ γίνῃ πάλιν δοῦλος Χριστοῦ, ἀνδεχόμενος τὴν πρώτην ὀνομασίαν χριστιανός, καὶ πάλιν γραφόμενος εἰς τὸν οὐράνιον κατάλογον τῶν ὀρθοδόξων, λαμβάνων τὰ δικαιώματ' αὐτῶν νὰ ἦναι κληρονόμος Θεοῦ καὶ συγκληρονόμος Χριστοῦ. Οὕτω ποιήσας ὁ Ἐλευθέριος καὶ λαβὼν τὸ χρίσμα, ἀνέβη εἰς τὴν Σκήτην τῆς Ἁγίας Ἀννης, πρὸς τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον ἄνδρα, παπᾶ Βασίλειον, ὅστις καὶ ἄλλους ἀρνησιχρίστους μάρτυρας τῷ Χριστῷ ἐναπέδειξε, γενόμενος εἰς αὐτοὺς συνεργός καὶ συνοδοιπόρος μετ' αὐτοὺς τῆς ἰδίης του ζωῆς καὶ ἔξοδα μεγαλείτερα τῆς ἰδικῆς του καταστάσεως. Εἰς τοῦτον λοιπὸν ἔλθων τότε ὁ Ἐλευθέριος, καὶ μετὰ συντετριμμένης καρδίας καὶ ταπεινοῦ πνεύματος ἐξομολογηθεὶς τὴν τε παράπτωσιν αὐτοῦ καὶ τὴν παράδοξον ἐλευθερίαν καὶ τὰ ἄλλα πάντα, ὡς ἄνω εἶπομεν, ἐκίνησεν εἰς συμπάθειαν τὴν μακαρίαν ἐκείνην ψυχὴν τοῦ παπᾶ Βασιλείου, ὅστις ἐκράτησεν αὐτὸν εἰς τὴν συνοδίαν αὐτοῦ.

Μετὰ ταῦτα λοιπὸν ἐκεῖ ἡμέρας εἴκοσι, τὸ κατὰ δύναμιν ἀγωνι-

ζόμενος, πείθει καὶ μὴ θέλοντα τὸν πνευματικὸν παπᾶ Βασίλειον, καὶ δίδει εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν ἵνα ὑπάγῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν, με ἐντολὴν τοιαύτην, ὅτι, ἂν γνωρισθῇ ἀπὸ τοῦ ἐπαρχάτου ἐκείνου Ἀγαρηνοῦ, νὰ παρρησιασθῇ· εἰ δὲ μὴ, νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπρακτος, χωρὶς νὰ τολμήσῃ μόνος του νὰ ἐμβάλῃ ἐχυτὸν εἰς τοιοῦτον κίνδυνον. Ὁ Ἐλευθέριος ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς τὴν ἐντολὴν τοῦ γέροντος, καὶ προθύμως ἀνέβη εἰς Κωνσταντινούπολιν. Καὶ εἰς διάστημα ἡμερῶν ὀκτώ, μολονότι συναναστράφη με ἐξ δούλους τοῦ Ῥαῖς Ἐφένδη γνωρίμους του, κρίμασιν, οἷς οἶδεν ὁ Θεὸς, δὲν ἐγνωρίσθη ἀπὸ αὐτοῦ. Ὅθεν ἐλυπήθη πολλὰ δι' αὐτὸ, καὶ κρίνας τὸ πρᾶγμα διὰ μεγάλην ἀποτυχίαν του, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς τὸν γέροντά του τὸν πνευματικὸν ἐκεῖνον τοῦ Πατριαρχείου, περὶ οὗ προείπωμεν, καὶ τῷ ἐφκνέρωσε τὰ κατ' αὐτὸν, προσθέσας καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ γέροντος, καὶ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ παραβῇ τὴν ἐντολὴν καὶ νὰ παρρησιασθῇ, μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνῃ τὴν ἐνδοθεν καυσίαν τῆς Χριστοῦ ἀγάπης. Ὁ δὲ πνευματικὸς ἐσπούδασε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ με διαφόρους τρόπους, ἀλλὰ μὴ δυνηθεὶς νὰ μεταβάλῃ τὸν σκοπὸν του, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν ἄδειαν, ἐπειζάμενος αὐτῷ τὰ σωτήρια. Κατὰ τὴν ἐρχομένην λοιπὸν ἡμέραν, ἣτις ἦτο ἡ λαμπροφόρος ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως, κοινωνήσας τῶν ἀρχόντων Μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ, καὶ μέγα αὐτὰ ἐφόδιον λαβὼν καὶ λογισάμενος, ἔδραμε νὰ παρρησιασθῇ με θάρρος καὶ τόλμην ἀνυπέροβλητον. Ἀλλὰ κατὰ λόγους ἀρρήτους τῆς τὰ πάντα καλῶς διεξαχούσης κρυφιομύστου Προνοίας τοῦ Θεοῦ, ὑπήντησε καθ' ὁδὸν Παγκράτιόν τινα μοναχὸν Λαυριώτην, ἀπὸ Καλαβρύτων τῆς Πελοποννήσου καταγόμενον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐρωτηθεὶς, ὡς γνώριμόν του, ἐκοινολόγησε τὸν μελετώμενον σκοπὸν του, καὶ τὴν ὁδὸν του, πρὸς τὴν ὁποίαν ἔσπευδεν. Οὗτος δὲ με λόγους ἐπιτηδείους ὑπεχάλασε καὶ τρόπον τινὰ παρέλυσε τὸν τόνον τῆς ψυχῆς τοῦ Ἐλευθερίου, συμβουλεύσας αὐτὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, καὶ νὰ ὑποτάξῃ ἐχυτὸν εἰς ἀσκητικούς ἀγῶνας, καὶ νὰ ταπεινώσῃ τὸ φρόνημά του, νὰ δοκιμασθῇ τελειότερον καὶ ὑψηλότερον, καὶ οὕτω νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν τοιοῦτον ἀγῶνα καὶ κίνδυνον τοῦ μαρτυρίου, ἐνδυναμωμένος. Ἀποτρέπεται τοίνυν ἀπὸ τὸν ὄρχτον τοῦτον δρόμον κατὰ τὸ παρόν, καὶ θέλει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος κατὰ τὴν συμβουλήν τοῦ εἰρημένου Παγκρατίου. Ἀλλ' ὁ μισόκαλος καὶ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διάβολος ἐμβάλλει εἰς αὐτὸν ἄλλους λογισμοὺς, καὶ τῶρα μὲν ἔπειθεν αὐτὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἱεροσόλυμα, τῶρα δὲ εἰς τὴν Σίναϊον, καὶ ἄλλοτε πάλιν εἰς ἄλλο καὶ ἄλλο μέρος, ἐπειδὴ προέβλεπεν, ὡς φκίνεται, ὁ ἀλιτήριος, εἰς ποτὸν ὕψος ἀρετῆς ἐμελλε νὰρθῆσθαι ἐρχόμενος εἰς τὸ ἅγιον

Ὁρος, τὸν κοινὸν λιμένα τῆς σωτηρίας τῶν ἀμαρτωλῶν, καθὼς ὁ λόγος προβαίνων θέλει φανερώσει. Γνωρίσας δὲ τὴν δολιότητα τούτων τῶν ἐπιβούλων λογισμῶν, ὑπερnick αὐτοὺς μετὰ τὴν θείαν βοήθειαν, καὶ ἔρχεται εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τοῦ Δοχειαρίου μετὰ τινος προηγουμένου Εὐγενίου Μιτυληναίου, καὶ μείνας ὁμοῦ μετὰ αὐτὸν μῆνας δύο, μετέβη ἐκεῖθεν εἰς τὸ ἱερὸν Κοινόβιον τοῦ Ἐσφιγμένου, ὅπου καὶ βάρως ἀσθενήσας, ἰχθη διὰ τῆς συντόνου ἐπιμελείας τῶν ἀδελφῶν τῆς Μονῆς. Ἀναχωρεῖ δὲ κάκεῖθεν μετὰ μικρὸν, καὶ ἔρχεται πάλιν εἰς τὴν τοῦ Δοχειαρίου, ὅπου καὶ μαρτυρεῖται παρὰ τοῦ πανοσιωτάτου ἱερομονάχου Δοσιθέου, ὑποτακτικοῦ τοῦ μακαρίτου Χριστοφύρου διδασκάλου, ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἰσθίων καὶ ὁ ἐξάδελφός του Ὀνούφριος. Ἐδάκρυσεν ἀπὸ τῆς χαρᾶς του, στοχαζόμενος μάλιστα μεγάλην εὐτυχήαν, τοῦτο διὰ αὐτὸν, καὶ πρὸς εὐδωσίαν τοῦ στοχασμοῦ του χρησίμων. Ἄλλ' ἐμποδιζόμενος ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀπὸ ἐντροπήν τῆς ἀρνήσεώς του, δὲν ἤλθεν εὐθὺς τότε εἰς τὸν Ὀνούφριον, μολονότι παρεκινεῖτο πολλὰ παρὰ τοῦ εἰρημένου πατρὸς Δοσιθέου. Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς καταβάντων ἀπὸ Καρυῶν, ἔφθασεν εἰς τὴν σπήλαιον, εὑρισκόμενος εἰς τὰ ὄρια τῆς ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα, ἐνθα εἶναι ἁγίασμα τοῦ τιμίου Προδρόμου, καὶ ἄνωθεν αὐτοῦ ἡ σεβάσιμος εἰκὼν. Ἐκάθισεν ἐκεῖ ὀλίγον νὰ ἀνακχυθῆ, καὶ μνηστειῶν ἡμερῶν ἀρχίαν, ἐδάκρυσεν ἀναλογισάμενος τὸ μέγα παράπτωμα τῆς Χριστοῦ ἀρνήσεως καὶ τὰς ἄλλας του ἀμαρτίας. Ἰδὼν δὲ καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ τιμίου Προδρόμου, δίδαζόν με, εἶπε, βαπτιστὰ Χριστοῦ καὶ πρῶτε κήρυξ τῆς μετανοίας, ὁδὸν σωτήριον, ἐν ἧ πορεύομαι. Καὶ πιάσας μίαν ἀπὸ τὰς ἐκεῖ ὁδοὺς, ὑπῆγε εἰς τὸν λεγόμενον πύργον τῆς αὐτῆς Μονῆς, πρὸς τὸν πανοσιώτατον πνευματικὸν Κύριλλον Μιτυληναῖον, πρὸς τὸν ὅποιον ἐξωμολογήθη ἅπαντα τὰ κατ' αὐτόν. Ὁ δὲ τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὴν ἱερὰν Σκήτην τοῦ τιμίου Προδρόμου, πρὸς τὸν ὁσιώτατον Χαρχλάμπην εἰς τὸ πλαιὸν λεγόμενον Κυριακόν. Τότε λοιπὸν κατέβη καὶ πρὸς τὴν ἱερὰν Μονὴν τῶν Ἰσθίων διὰ νὰ εὔρη τὸν ἐξάδελφόν του Ὀνούφριον ὅστις ἀκούσας πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν φοβερὰν ἐκείνην ἀρνήσιν, ἐπληγώθη τὰ σπλάγγνα, ὠδύρετο τὴν μεγάλην συμφορὰν τοῦ Ἐλευθερίου, καὶ κλαίων, ἀθηρίον πονηρὸν, ἔλεγεν, ὡς ἄλλος Ἰακώβ, κκτέφαγέ σε ἀδελφέ, θηρίον πονηρὸν, ἀπ' ἀρχῆς αἰμοβόρον καὶ ἄγριον διεῖρήξέ σε, Ἐλευθερίε! » Ἄλλ' ὅτε ἀνεμνήσθη τὰς ἀπίστους πρὸς τὸν ἄνθρωπον εὐεργεσίας τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν πρὸς ἐν ἀπηρίθμει τὰ τε θαύματα καὶ τὰς ἄλλας αὐτοῦ θεοσημείας, καὶ τέλος τὸν σταυρὸν, τοὺς ἡλούς, τῆς λόγην, τὸν κλαυθμὸν, τὸν ἐξ ἀκανθῶν στέφανον, τὴν πορρύραν, τὸ ἔξος, τὴν

χολήν, τοὺς ἐμπαιγμοὺς καὶ κολαφισμοὺς καὶ τὰ ἄλλα πάντα, ὅσα διὰ τὴν τοῦ ἀνθρώπου σωτηρίαν ὑπέμεινε καὶ ἔπαθεν ὁ θεάνθρωπος Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτὸν, «διὰ εὐχαριστίαν τάχῃ ὄλων τῶν ἐκείνου παθημάτων ἠρνήθης, Ἐλευθέριε, τὸν Χριστὸν, καὶ τὴν αὐτοῦ θεότητα;» — τότε πόσα δάκρυα δὲν ἔτρεξαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἐλευθερίου; πόσοι ἀναττεναγμοί, φωναί, ὀλολυγμοί, καὶ οἰμωγὰὶ δὲν ἀνεδόθησαν ἀπὸ τὸ ἐκείνου στήθος! Οὕτως οὖν ἀμφότεροι συλλυπούμενοι καὶ συμπάσχοντες ὦρον ἰκανήν, καὶ πολλὰ εἰπόντες, ἀπεχωρίσθησαν, καὶ ὁ Ἐλευθέριος ἦλθε πάλιν εἰς τὸν εἰρημένον Χερσαλίμπην. Μετὰ δὲ ἡμέρας εἴκοσι καὶ ἑνὲς μεγάλως πρὸς κληθεὶς ἀπὸ τὸν Ουνούφριον ὁ εἰς τὴν αὐτὴν Σκήτην τοῦ Προδρόμου εὐρισκόμενος πνευματικὸς, πανοσιώτατος Νικηφόρος, ὑπέδεχθη εἰς τὴν συνοδίαν του τὸν Ἐλευθέριον, ἥτις συνεκροτήθη τότε ἐκ πέντε τὸν ἀριθμὸν ἀδελφῶν ἐκ τῆς αὐτῆς πατρίδος τῆς κώμης Δημητσάνης πάντων καταγομένων. Ἐξομολογηθεὶς ὁ Ἐλευθέριος ἅπαντα τὰ κατ' αὐτὸν, ἐδέχθη εὐπειθῶς τὸν κενόνα, τὸν ὁποῖον τῷ ἔδωκεν ὁ πνευματικὸς. Ἄξιον δὲ ἦτο νὰ βλέπη τις τὸν νέον ἐκεῖνον καὶ ἀσυνήθιστον ὑποτακτικόν, πρόθυμον καὶ ἑτοιμον εἰς ὅλα τὰ προσταττόμενα, μετὰ τῆς ἐνδεχομένης ἀκριβείας εἰς πᾶν τὸ διατεταγμένον.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτων τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἡσυχίας του καὶ ὑποταγῆς, ποθῶν νὰ μάθῃ περὶ τῆς μητρὸς του τι, καὶ μαθὼν ὅτι ἀνθρώπος τις ἦλθεν ἀπὸ τὴν πατρίδα του Πελοπόννησον, λαβῶν ἄδειαν, ἦλθε πρὸς ἡμᾶς. Ἡμεῖς δὲ ὡς ὑπὸ Θεοῦ ὀδηγηθέντες, ἀπεστείλαμεν αὐτὸν πρὸς τὸν παναγιώτατον πατριάρχην Γρηγόριον, παραχειμαζόμενον τότε ἐν τῇ ἱερᾷ Μονῇ τῶν Ἰβήρων, διὰ νὰ μάθῃ δῆθεν περὶ τοῦ ἀνδρός, καὶ περὶ τῆς μητρὸς του. Ὁ δὲ μακάριος Γρηγόριος ὑψηλοτέρῳ λογιτμῷ χρησάμενος, ἐπιπλήξας αὐτὸν σφοδρῶς, ἀπεδιώξεν εἰπὼν· τί δέ σοι μέλει περὶ ἐκείνων; ἡσύχασον καὶ φρόντισον τὰ περὶ σεαυτοῦ μόνον. Πόσον ἰσχύει ἔλεγχος εἰς καλὴν καρδίαν ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι λεγόμενος! Ἐφυγεν ἀποδιωχθεὶς, ἀλλ' ἴδετε, ἀδελφοί, πῶς, λαβῶν ἀφορμὴν ὡς φρόνιμος ἐκ τούτου, ἐδόθη ὅλος εἰς τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἔμεινε τοῦ λοιποῦ ἀπερισπάστως μόνον ἑαυτῷ προσκένχων καὶ τῷ Θεῷ. Τίς δύναται κατ' ἀξίαν νὰ διηγηθῇ τὰ ἐκείνου κατορθώματα; τὸ πολὺ δηλαδὴ τῆς νηστείας, τὸ καρτερικὸν τῆς ἀγρυπνίας, τὴν ἀμετρον κτάνουζιν, τὰς ὀλονυκτίους στάσεις, τὴν ἀδιάλειπτον προσευχὴν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον εἰς μερίμνας, τὸ ταπεινὸν τοῦ φρονήματος, τὸ πρᾶον, τὸ σύννουον καὶ προσεκτικὸν πάντοτε, τὸ τε πρὸς πάντα ἰληρὸν καὶ ἡσυχον, καὶ τὸ συμπαθὲς καὶ φι-

λεῦσπλαγγνον: Ὁ Ἐλευθέριος ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ κατόρθωσε πᾶσαν τὴν ἀρετὴν, καταμαρτύρησας τελείως καὶ ἀφανίσας τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς καὶ τὰ πάθη αὐτῆς. Ὅθεν καὶ ἔξω κόσμου ὡς ἀληθῶς ἐφαίνετο περὶ ἡμῶν καὶ ἐνομιζέτο. Εὐρών ποτε αὐτὸν ὁ πνευματικὸς του πατήρ ἔξω τῆς λεγομένης ἀπλοταριᾶς λίαν σκυθρωπὸν καὶ σύννον καὶ ὑποδκρόνοντα, ἠρώτησεν αὐτὸν διὰ τὸ αἴτιον τῆς λύπης του, καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη αὐτολεξεὶ οὕτως: ἀπεστράφη ἡ ψυχὴ μου, πάτερ, τὸν κόσμον, καὶ τὴν ἄνω ζωὴν ἐπεθύμησα. Ὡς λόγων ἐμφαντικωτάτων, τὴν πρὸς τὸν Χριστὸν ἀγάπην ἐγκάρδιον καὶ ἔρωτα ἀποδεικνυόντων! Ψυχὴ ἡ τῷ θεῷ ἔρωτι κίχτοχος γινομένη, πρὸς οὐδὲν ἐπιτρέφεται τῶν παρόντων. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν σκοπὸν εἰτῆλθεν εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀσκήσεως ὁ Ἐλευθέριος, καὶ τοσοῦτον εἰς αὐτὸ ἀνεπιστρόφως εὐδοκίμησεν, ὥστε εἰς πάντας ἡμᾶς, καθὼς ἠξούρετε, ἐπροξένησαν μέγαν θυμασμὸν καὶ ἀπορίαν οἱ μεγάλοι ἐκεῖνου ἀσκητικοὶ ἀγῶνες καὶ ἰδρωῖτες, καθὼς καὶ ὁ εἰρημένος πνευματικὸς αὐτοῦ πατήρ ὠμολόγησε, λέγων ἡμεῖς, οἵτινες τοσοῦτον χρόνον κχοικοῦμεν καὶ διχτρίδομεν εἰς τοῦτο τὸ ἅγιον Ὅρος, καὶ παρὰ πολλῶν λογιζόμεθα κατορθωταὶ τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἀρετῆς, οὐδὲ τὸ ἐκχτοστημῶριον τῶν ἀρετῶν τοῦ Ἐλευθερίου καὶ τῶν ἀγῶνων ἐκχμυμεν. Καὶ ἄλλος δὲ τις ἀδελφός, παρκτηρήσας μὲ προσοχήν, ἐθύμωσε καὶ ἐγκωμίατε τὸ βῆθος τῆς ταπεινώσεώς του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἀνέβη βέβαια εἰς τὸ ἀνεκδιήγητον ὕψος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἔσυρεν ἐκεῖθεν εἰς ἑαυτὸν τὴν μαρτυρικὴν χάριν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀεννάως καταφλεγόμενος, οὐδὲν ἄλλο πλέον ἐφραντάζετο ἢ τοὺς μαρτυρικοὺς στεφάνους καὶ τὰ ἀνεκκλήλητα κάλλη τῆς οὐρανοῦ μακαριότητος. Ὅθεν καὶ κχοιολογήσας τὸν σκοπὸν του πρὸς τὸν πνευματικὸν πατέρα, δὲν ἠδυνήθη εὐθύς νὰ λάβῃ τὴν ἀδειαν, ἀλλὰ διωρίσθη μόνον νὰ ἐπιτεῖνῃ τοὺς ἀγῶνας, καὶ νὰ ζητῇ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὑπήκουσε μετὰ χαρᾶς, καὶ αὐξάνει τὰς νηστείας, τὰς ἀγρυπνίας, τὰς προσευχὰς καὶ τὰ δάκρυα, καὶ εἰς τοιαύτην πολλὴν κακοπάθειαν εὐρισκόμενον, θαῦμα ἦτο νὰ τὸν βλέπῃ τις φαιδρὸν πάντοτε καὶ ἰλαρὸν, ἐπαιθῶσαν ἔχοντα τὴν θεῖαν χάριν εἰς τὸ πρόσωπόν του. Εἶχε δὲ συνήθειαν ὁ ἀείμνηστος μετὰ τὰς πρὸς Θεὸν εὐχὰς καὶ τοὺς λοιποὺς διατεταγμένους κκνόνας, νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τοῦ ὁποίου παρεκάλει ποτὲ τὸν ῥηθέντα Ἀκάκιον νὰ ἐξηγήῃ τὰ ἀπορούμενα. Ἀλλὰ μετὰ τούτων ἠρώτησε καὶ περὶ ἐνὸς ὑψηλοτέρου δόγματος, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἀπεκρίθη τέκνον, ὅτε ἡ Μαγδάληνῃ Μαρία ἠθέλησε νὰ ἐξετάσῃ περιεργότερον τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ μετὰ τὸ πικῆσιμον τῶν ἀγίων του ποδῶν, ἤκουσε ἀπὸ αὐτὸν· μήμου ἄπτου· καὶ σὺ λοιπὸν, μὴ ἐξε-

τάξης νά μάλιστα, ὅσα καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὡς δύσληπτα ἀπεσιώπησαν, διὰ νά μὴ ἀκούσῃς τὸ, μὴ μου ἄπτου· ἀλλὰ πιστεῦσε μόνον, καὶ μὴ ἐρεύνα, ὅσα καὶ ἡ θεία χάρις ἀκόμη δὲν κρίνει εὐλογον νά μᾶς φανερώτῃ. Τοσοῦτον ὁ μακκάριος εὐχαριστήθη εἰς τὴν ἀπόκρισιν αὐτὴν, ὥστε ἔλεγε πολλάκις, ὅτι εἰς τοὺς ἀγγέλους, πάτερ, θέλω ὁμολογήσει αὐτὴν τὴν χάριν· διότι συμβουλευσας με νά μὴ ἐξετάζω τὰ ὑπὲρ δύναμίν μου, μου κατέπαυσας τὴν ἀπορίαν καὶ τὸν λογισμὸν, ὅστις πρὸ χρόνων μὲ ἠνώχλει. Ἀναγινώσκοντας δὲ καὶ τὸ νέον Μαρτυρολόγιον, καὶ βλέπωντος τὰ κακορθώματα καὶ τοὺς ἄθλους τῶν ἁγίων Νεομαρτύρων, ἐθερμαίνετο ἐπὶ πλέον ἢ καρδίᾳ αὐτοῦ, καὶ συνεχῶς ἀνεκίνει τοὺς περὶ τῶν μαρτυριῶν λόγους. Οὕτω προτεινάντων ποτὲ ἡμῶν τὰς τυρχνίαις καὶ τὰ βύσσινά τῶν ἀπίστων τυρχνῶν, καὶ τὸ ὑψηλὸν καὶ δυσεπίτευκτον τοῦ μαρτυρίου, ἀπεκρίνατο· ἐγὼ δὲ συλλογίζομαι ποτὲ οὔτε μετρῶ τοὺς τοιοῦτους κινδύνους καὶ δυσκολίας, ἀλλ' αἰθνήνομαι μόνον λύπην μεγάλην καὶ ὀδύνην ἀνεκφραστον εἰς τὴν καρδίαν μου, ὅτι δὲν ἔχω γίλις σώματα, νά τὰ περὶδώτω εἰς τοὺς πόνους τοῦ μαρτυρίου, καὶ κερκλᾶς χιλίας εἰς σφαγὴν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

Παρακάλει δὲ ποτε τὸν αὐτὸν Ἀκάκιον νά κάμη δέσπιν εἰς τὸν Θεὸν, ἵνα φανερώσῃ εἰς αὐτὸν, ἂν ἦτο θέλημα Θεοῦ, νά μαρτυρήσῃ, καὶ με ποίον τρόπον; Αὐτόκλητος δηλαδὴ, ἢ ἐὰν γνωρισθῇ; Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἀκάκιος ἐλογίζετο τὸ τοιοῦτον ἀνώτερον τῆς ἀξίας του, παρητεῖτο τὴν αἴτησιν τοῦ Ἐλευθερίου. Ὁ δὲ ἐπέμεινε παρακλῶν αὐτὸν ἡμέρας πολλάς, ἵνα ποιήσῃ εὐχὴν περὶ τούτου. Μίαν δὲ ἡμέραν ἀπεκρίθη τοιοῦτοτρόπως πρὸς αὐτόν· τέκνον, ἐδῶ εἰς τὴν Σκήτην μας ἀδελφοί τινες ἐποίησαν ποτὲ μνημόσυνον καὶ τράπεζαν τοῦ γέροντός των, καὶ ἀπέστειλαν διακονίαν φαγητοῦ εἰς τὸν αἰδομον ἐπίσκοπον Ἰωάννην Μυραίων διατρίβοντα τότε εἰς τὴν σεβασμίαν Μοῆν τῶν Ἰβήρων, ὅς τις ἀποδεξάμενος τὴν διακονίαν, ἔβαλε τὸ ὠμοφόριόν του, καὶ ἔσπυλλε τὸ Τρισάγιον καὶ τὴν νεκρώσιμον εὐχὴν κατὰ τὴν συνήθειαν. Καὶ ἐπειδὴ τότε κατενύγη ὁ ἅγιος ἐκεῖνος ἐπίσκοπος καὶ ἔκλαυσε, εἶπεν εἰς τοὺς ἀποστείλοντας τὸ φαγητὸν ἀδελφούς, ὅτι ὁ μακκάρτης αὐτῶν γέρον ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ, καὶ ἃς ἀμεριμνώσι. Ταῦτα δὲ εἶπεν ἢ ἕνεκα τῶν δακρύων καὶ τῆς κατανύξεως, ἢ καὶ ἐξ ἄλλου τινὸς ὀράματος, τὸ ὁποῖον ἔκρυψεν ἀπὸ ἐκείνου ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκοπος ἐκεῖνος, καὶ οὕτω τοὺς ἐπληροφόρησεν. Ἐγὼ ὅμως, τέκνον, καίτοι ἀνάξιος ὢν, πλὴν διὰ τὸν λόγον τῆς ἐντολῆς ἔλαμα εὐχὴν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐπληροφορήθην, ὅτι θέλημα Θεοῦ εἶναι νά μαρτυρήσῃς, καὶ αὐτόκλητος νά παρῶσαισθῇς εἰς τὴν ὁμολογίαν, καθὼς καὶ αὐτό-

κλητος ἔκκαμες τὴν ἄρνητιν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ μακκάριος, περιεχύθη ὄλος ἀπὸ χαρὰν καὶ ἀγαλλίσειν ψυχῆς ἄρρητον, καὶ ἔκτοτε ἀνεπιστρόφῳ λυγισμῷ ἐπέτεινε τοὺς ἀγῶνας καὶ πόνους τῆς ἀσκήσεως, ἐξαιτούμενος παρὰ Θεοῦ τὴν τεχεῖν ἐκτέλεσιν τοῦ μαρτυρίου.

Τοσούτῃ δὲ κατάνυξις καὶ πένθος ἐχαρίσθη εἰς αὐτὸν παρὰ Θεοῦ, ὥστε δὲν ἐδύνατό τις νὰ τὸν ἴδῃ χωρὶς δάκρυα ἢ στεναγμούς. Διὰ τοῦτο καὶ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς ὀρθοδοξίης, μετὰ τὴν ἀγρυπνίαν, καθισάντων τῶν πατέρων εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ Ἐλευθέριος, ὅστις μόνος ἔτρωγε τὴν συνήθη τροφήν, ἄρτον ξηρὸν μετὰ ὕδατος, ἐν ᾧ οἱ λοιποὶ μετελάμβανον τῶν τυχόντων φαγητῶν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ἀναστενάξῃ. Ἐρωτηθεὶς δὲ, διατί ἔκλαιε, δὲν ἀπεκρίθη τότε εἰς αὐτοὺς τὴν αἰτίαν, ἀλλ' ἔκλαιεν ἀπερηγορήτως ὥστε καὶ τὴν τράπεζαν μετέβλεν εἰς σκηνήν θρηνηφθίας καὶ λύπης, ἀνακινῶν διὰ πολλῆς ὥρας τὸν κοπετὸν, καὶ φέρων πολλὴν ἀπορίαν καὶ σύγχυσιν εἰς τοὺς ὄρωντας ἀδελφούς. Ἡ δὲ θλίψις καὶ τὰ δάκρυα, καὶ ἡ συνοχὴ τῆς καρδίας του δὲν ἦσαν δι' ἄλλο τι, εἰ μὴ ἡ ἐνθύμησις τοῦ ἰδίου του παραπτώματος τῆς ἐξωμόσεως. Καὶ ἐπληροῦτο τὸ τοῦ Δαυὶδ' ἁ' Ἐπελαθόμεν τοῦ φαγεῖν τὸν ὕρτον μου ἀπὸ φωνῆς τοῦ στεναγμοῦ μου. » Ταῦτα δάκρυα καὶ κοπετὸς ἐγένοντο ποτὲ καὶ παρὰ τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου, ἀναλογιζομένου τὴν προτέρην του ζωὴν, καθὼς διηγεῖται ἡ κατ' αὐτὸν ἱστορία. Ἄλλοτε δὲ πάλιν ὁ πνευματικὸς του πατὴρ παρετήρησεν αὐτὸν ἐκτείνοντα πολλὰκις τὸν λαιμὸν του εἰς τὰ ἔμπροσθεν, γονατίζοντα, καὶ τὰς χεῖρας του εἰς τὰ ὀπισθεν βάλλοντα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα σχήματα ποιοῦντα. Ἐρωτηθεὶς δὲ, τί ἐσήμαινον τὰ τοιαῦτα κινήματα, ἀπεκρίθη, ὅτι ἀγυμνάζομικι, πάτερ, εἰς τὴν σφαγὴν». Ταῦτα ἀκούσας ὁ πνευματικὸς του πατὴρ, ἐθαύμασε μὲν, διώρισεν ὅμως αὐτὸν νὰ μὴ τὸ κάμῃ ἄλλοτε.

Οὕτω λοιπὸν ἔχων ὁ Ἐλευθέριος, καὶ διατρέχων τὴν ὁδὸν τῆς ἀσκήσεως, καὶ τὸ μαρτύριον αἰετοτε ἀναπολῶν, μίαν νύκτα εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον του, ὅτι εὗρεθη ἔξω τῆς καλύβης, καὶ ἐκεῖ περιεχύθη ὄλος ἀπὸ φῶς ἀνυπέβλητον, τὸ ὅποιον ἐξήρχετο ἀπὸ τινος σταυροῦ, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο εἰς τοὺς οὐρηνούς σχηματισμένος ἀπὸ ἀστέρης λαμπροτάτους κατὰ ἀντολῆς. Ὁ δὲ Ἐλευθέριος ἔμεινε ἐκστατικὸς, καὶ ἔχαιρε θαυμάζων τὴν τοσαύτην λαμπρότητα τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ φωτὸς ἐκείνου, ὅπερ ἐκεῖθεν ἐφαίνετο χεόμενον. Καὶ πάρχυτα ἤκουσε μεγάλῃν φωνὴν, τὴν ὁποίαν ὠρατὸς τις νεανίας εὗρεθεὶς ἐκεῖ πλησίον τῷ εἶπε, λέγων· οὗτος εἶναι, Ἐλευθέριε, ὁ σταυρὸς, μὲ τοῦ ὁποῖου τὴν δύναμιν ἐνίκησεν ὁ πρῶτος τῶν χριστιανῶν βασιλεὺς Κωνσταντῖνος τοὺς ἐχθροὺς του· τοῦτον καὶ σύ

λαβών, τρέχε τὴν ὁδὸν σου. Ταῦτα ἀκούσας, ἐξύπνισε πάρχυτα, καὶ πεσὼν πρηνής, ἐδόξασε τὸν Θεὸν μετὰ πολλῶν δακρύων εὐχαριστῶν. Τοῦτο ἦτο πρῶτον σημεῖον βεβαιότατον, δηλοῦν τὴν μετὰ ταῦτα ἀθλησίν του, μολονότι διὰ ταπεινοφροσύνην του τὸ ἐρύλαξε μυστικόν, ἕως τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὅτε μᾶς τὸ διηγήθη ὁμοῦ μετ' ἄλλον ἐν χριστέστατον καὶ θαυμασιώτερον, τὸ ὁποῖον προβαίνων ὁ λόγος θέλει ἀποδείξει. Ὅθεν πυρωθεὶς τὴν καρδίαν ὁ Ἐλευθέριος, ἐζήτει πάλιν τὴν ἀδειαν καὶ εὐχὴν τῆς ἐντεῦθεν ἀναχωρήσεώς του, καὶ βλέπων ἡμᾶς ὅλους ἀκταταίστους καὶ ἀνευδότους εἰς αὐτὸ, ἔμεινε συγυγάζων καὶ λυπούμενος.

Τέλος δὲ, ἵνα παρκαθάρσω τὰ μετὰξὺ χάριν συντομίας, ἀποβελών ὀλίγον τὴν συστολήν, μετὰ μεγάλης ἐπιμονῆς ἐζήτει τὴν ἀδειαν, τὴν ὁποίαν ἐκόντες καὶ ἄκοντες ἐδώκαμεν εἰς αὐτόν. Γίνεται μοναχὸς μεγαλόσχημος, καὶ μετονομάζεται Εὐθύμιος.

Εν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων διηγούμενος τὴν εἰς οὐρανούς δόξαν καὶ παρρησίαν ὁ Ἀκάκιος, παρεκάλει αὐτόν, ἵνα δέηται τοῦ Θεοῦ ἄχρι τῆς μαρτυρικῆς αὐτοῦ τελειώσεως, καὶ παραλάβῃ καὶ αὐτὸν ὁ Κύριος εἰς τοὺς οὐρανοὺς εἰς τὴν ἰδικήν του συντροφίαν τὸ συντομώτερον. Ὁ δὲ Εὐθύμιος πρῶτον μὲν ταπεινοφρονῶν ἀντέτεινεν εἰς τὸ λεγόμενον, ἀνάξιον λέγων ἑαυτὸν τοιαύτης παρρησίας· ἀλλ' ὕστερον βιαζόμενος παρὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀκακίου, εἶπε πρὸς αὐτόν· δὲν εἶναι θέλημα Θεοῦ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀλόμην ἀπὸ τὴν ζωὴν ταύτην, διότι μέλλει νὰ ἔλθῃ μετ' ἐμὲ καὶ ἄλλος ἀδελφός, τὸν ὁποῖον παρακαλῶ νὰ ἀγαπήσῃ καὶ ἐπιμελῆσαι ὡς καὶ ἐμέ· διότι θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ἰδίαν ὁδὸν τοῦ μαρτυρίου. Καὶ τοῦτο ἦτο πρόβησις καὶ προφητεία τοῦ Εὐθυμίου παραστάτη περὶ τοῦ ὁσιομάρτυρος Ἰγνατίου, ὅστις ὕστερον καὶ αὐτὸς ἐμαρτύρησε, καθὼς εἰς τὸ ἐκείνου μαρτύριον θέλομεν διηγηθῆ.

Ἰδὼν δὲ ὁ Ἀκάκιος εἰς τὸ καλλιόν του ἐν κητάστιχον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν γεγραμμένοι ἀριθμοί, πέντε χιλιάδες, δύο χιλιάδες, τρεῖς χιλιάδες, καὶ ἕτεροι ἄλλοι, τὸν ἠρώτησε, τί ἦσαν ἐκεῖνοι οἱ ἀριθμοί; Ὁ δὲ ἀπεκρίθη· Πάτερ εὐλόγησον· ἐπειδὴ ἡμεῖς μέλλομεν νὰ ἀναχωρήσωμεν, καὶ εἰς τὴν θάλασσαν δὲν δύναμαι νὰ τελέσω τὸν διατεταγμένον κανόνα μου, διὰ τοῦτο διπλασιάζω αὐτὸν τώρα, ἵνα μὴ κατακριθῶ ὡς ὀκνηρὸς δούλος. Εὐγε τῆς ἀκριθείας σου εἰς τὸν μοναδικὸν κανόνα σου, Εὐθύμιε! Τὸν ὁποῖον δὲν ἠθελες νὰ ἐλαττώσῃς, καὶ μολονότι ἠτοιμάξῃς διὰ σφραγὴν ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ λοιπὸν τὰ κατορθώματα καὶ ὁ μελετώμενος ὥρατος δρόμος τοῦ μαρτυρίου τόσον ἐλύπησεν τὸν σατανᾶν, ὥστε ἠγωνίσθη ὁ μισόκαλος νὰ δευλιάζῃ τὸν ἀθλητὴν, καὶ ἐμποδίσῃ αὐ-

τὸν ἀπὸ τὸ μαρτύριον. Καὶ μίαν νύκτα τῷ ἔδειξε τοιαύτην φαντασίαν. Εἶδε καθ' ὕπνου, ὅτι συνήχθη πλῆθος δυσειδестάτων Αἰθιόπων, οἱ ὅποιοι κινήσαντες πρῶτον θρῆνόν τινα ἀλλόκοτον ἀναμεταξύ των, ἀνῆψαν ὕστερον μεγάλην πυρὰν, καὶ ἔλεγον εἰς αὐτόν· Ἴδε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις θέλει νὰ μαρτυρήσῃ, καὶ δὲν στοχάζεται ὅτι ἡμεῖς μέλλομεν νὰ τὸν νικήσωμεν· ἄς τὸν βάλωμεν εἰς αὐτὴν τὴν πυρὰν νὰ τὸν καύσωμεν, διὰ νὰ ἴδωμεν, ἂν δύναται νὰ ὑπομείνῃ τὸ μαρτύριον, καὶ ἐπεχείρουν οἱ κατάρχοι νὰ τὸν ῥίψωσι μέσα εἰς τὸ πῦρ. Ὁ δὲ Εὐθύμιος κατάφοβος γενόμενος, ἐπεκκλεῖτο τὴν θείαν βοήθειαν μὲ μεγάλην φωνά, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐξύπνισε, καὶ ἐλυτρώθη ἀπὸ τὴν σατανικὴν ἐνόχλησιν, διαλύσας ὡς ἰστὸν ἀράχνης τὰ φάσματα τῶν δαιμόνων.

Μέρος τρίτον τῆς ἀναγνώσεως.

Ἦλθε λοιπὸν ὁ διωρισμένος καιρὸς τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ τῆς πρὸς τὴν ἄθλησιν τοῦ μαρτυρίου κινήσεως. Καὶ κατήλθεν εἰς τὴν ἱερὰν μονὴν τῶν Ἰβήρων πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του Ὀνούφριον, καὶ εἰσῆλθε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἱερὸν καὶ τῆς Θεοτόκου Πορταΐτισης καὶ προσεγγίσας τὸν Εὐθύμιον ὁ Ὀνούφριος εἰς τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος, εἶπεν οὕτω μετὰ δακρύων· Εἰς χεῖρας σου παρατίθιμι, Δέσποινα, τὸν Εὐθύμιον τοῦτον· ἐνίσχυσον αὐτὸν εἰς τὸν κατὰ τῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν ἐχθρῶν πόλεμον, καὶ παράστησον αὐτὸν τῷ σῶ υἱῷ καὶ Θεῷ θῦμα τέλειον καὶ εὐχρηστον. Τότε λοιπὸν διηγήθη εἰς ἡμᾶς καὶ ἐκεῖνο τὸ ἔραμα, τὸ ὅποῖον ἀνωτέρω ὑπεσχέθημεν νὰ διηγηθῶμεν. Εἶδον, εἶπε, καὶ ἰδοὺ θρόνος ὑψηλὸς καὶ ἐπηρμένος, κύκλωθεν τοῦ ὁποίου παρίστατο ἀναρίθμητος πλῆθος στρατιωτῶν καὶ δούλων, καὶ μετὰ μεγάλης παρατάξεως καὶ δόξης ἐκάθητο εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον θυμασίαι καὶ ὠραία γυνή, τὴν ὁποίαν βραβίλισαν δύναται τις νὰ τὴν ὀνομάσῃ. Καὶ ἐδόθη λόγος εἰς τὸ πλῆθος ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη εἶναι ἡ Παναγία. Καὶ ἕκαστος τῶν παρισταμένων ἐποίει σχῆμα προσκυνήσεως, καὶ ἀνεχώρει. Τότε καὶ ἐγὼ μέλλων νὰ ἀναχωρήσω, τὸ μὲν, διὰ νὰ προσεγγίσω εἰς τὴν Παναγίαν, τὸ δὲ, ὡς χρωστικὸς νὰ τὴν προσκυνήσω, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἤλθον μετὰ φόβου μεγάλου καὶ συστολῆς, καὶ προσεγγίσας περισσότερον τῶν ἄλλων διὰ νὰ λάβω καὶ περισσοτέραν χάριν, ἐπροσκύνησα. Ἡ δὲ Θεοτόκος ἔθηκεν εἰς τὴν κεφαλὴν μου τὴν ἰδίαν αὐτῆς χεῖρα, καὶ τρόπον τινὰ ἐκράτησεν αὐτήν· ἐγὼ δὲ ἀπὸ τὴν αἰσθησιν τῆς θείας ταύτης χειρὸς ἐξύπνισα, καὶ μένων ἄφωνος καὶ ἐκστατικὸς, περιεχύθη ὕστερον ἀπὸ χροᾶν ἄφατον καὶ δάκρυα ἀμέτρητα.

Παράδοξον μὲν, ἀδελφοί, εἶσι τὰ λεγόμενα, ἀλλὰ καὶ χαριέστατα καὶ μεγάλα περὶ τὸν Εὐθύμιον κηδεμονία; τῆς Θεοτόκου γνωρίσματα. Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν περιπόθητον καὶ μακαρίαν ὥραν τῆς ἀφ' ἡμῶν ἀναχωρήσεώς του ἐξῆλθον πολλοὶ πατέρες μετ' αὐτοῦ ἕως εἰς ἐν δικάστημα τόπου, διὰ νὰ τὸν ἀποχιρετίσωσι. Εἰς δὲ ἀπὸ αὐτοὺς ἐπιστρέφων, εἶπεν· ἀδελφοί, σὰς πληροροῶ, ὅτι ὁ ἀδελφὸς Εὐθύμιος μέλλει νὰ τελειώσῃ τὸ μαρτύριον· οἱ δὲ ἄλλοι τὸν ἠρώτησαν, πῶθεν τὸ γινώσκεις; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος· ὅταν ἐπλησίασα νὰ τὸν ἀσπασθῶ, ὡσφράνθην τὴν εὐωδίαν ἀπὸ αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν δὲν δύναμι νὰ τὴν παρομοιάσω μὲ κανὲν μύρον, καὶ ἐκ τούτου συμπεραίνω ὅτι ὁ δρόμος τοῦ ἀδελφοῦ εἶναι κατὰ Θεόν.

Ἡμεῖς δὲ ἀκούσαντες τὸ τοιοῦτον, ἐπάθρομεν ἀνθρώπινόν τι, καὶ ἀμφεβάλλομεν. Ὅτε δὲ ἰδιαιτέρως ἐξητάσαμεν τὸν ἀδελφὸν ἐκεῖνον, μᾶς ἐπληροφόρησεν ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἀληθῆσαι λέγει· καὶ μάλιστα διότι ἐμνήσθημεν σοφοῦ πατρὸς λέγοντος, ὅτι τὰ σώματα τῶν ἁγίων, καὶ μάλιστα τῶν μαρτύρων, ὡς ἔχοντα πρὸ τῆς τελειώσεως αὐτῶν ἔνοιον τὴν χάριν καὶ τὸν ἁγιασμόν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, εὐωδιάζουσι, καὶ μετὰ θάνατον δὲ ὠκυτῶς τὰ ὅσα καὶ λείψανα αὐτῶν. Ἐπεισθημεν, καὶ ἀνεπαύσαμεν τὴν ἀπορίαν καὶ ἀπιστίαν ἡμῶν, συλλογισθέντες ὅτι, ἐν μετὰ θάνατον, ἐξελεύσεως τῆς ψυχῆς, εὐωδιάζῃ τὸ ἄψυχον σῶμα, πολλῶ μᾶλλον εὐωδιάζει, ὅτε μάλιστα μετ' αὐτῶ εἶναι καὶ ἡ ψυχὴ. Ἥτις εἶναι τὸ ἀληθὲς κατοικητήριον καὶ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ παναγίου Πνεύματος.

Ἀνεχώρησε λοιπὸν ὁ Εὐθύμιος κατὰ τὴν 18' τοῦ Φεβρουαρίου ἐντεῦθεν, ἔχων συνοδίτην του ἕνα τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ εἰρημένου πατρὸς πνευματικοῦ Νικηφόρου, Γρηγόριον ὀνομαζόμενον, τὸν ὁποῖον διὰ παρκαλήσεως τοῦ Ὀνουφρίου ἀπέστειλε μετ' αὐτοῦ. Καὶ ὕστερον ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐκεῖνας τρικυμίας καὶ τοὺς κινδύνους, τοὺς ὁποίους ἐκ συνεργείας τοῦ πονηροῦ εἰς τὴν θάλασσαν ἐδοκίμασαν, ἐφθασαν εἰς Καλλιπόλιν κατὰ τὴν β' τοῦ Μαρτίου. Ἐνθα ἐβρών ὁ Εὐθύμιος τρεῖς σατράπας (πασάδες), οἵτινες ἦσαν ἐκεῖ μὲ πλῆθος στρατιωτῶν Τούρκων, καὶ γνωρίσας μερικὸς ἀπὸ τοῦ Ῥαῖς ἐφένδη τοὺς ἀνθρώπους, ἀπὸ τὴν πολλὴν προθυμίαν, ἣν εἶχε νὰ τελειώσῃ τάχιον τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, ἔλεγεν εἰς τὸν Γρηγόριον· ἰδοῦ, πάτερ, εἶναι καὶ ἐδῶ Τούρκοι· τί μὲ ἐμποδίζει νὰ παρῆρσιαισθῶ τῶρα; ἄς τελειώσω καὶ ἐδῶ τὸν ἀγῶνα μου. Ὁ γνώμης θεοφιλοῦς! Ὁ ἀγάπης διαπύρου πρὸς τὸν Χριστόν! Ἰδοῦ ἔλεγε, καὶ ἐδῶ Τούρκοι, τί τὸ κωλύον ἵνα λάβω τὸν ποθούμενον ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον; Καὶ αὐτὸ μὲν ἐζήτησε ὁ Εὐθύμιος, ἀλλὰ δὲν ἐφάνη εὐλογον εἰς τὸν Γρηγόριον, ἐπειδὴ καὶ ἦτο ἐκεῖ τότε

πλῆθος ἀγρίων πολεμιστῶν, ὡς εἶπομεν, καὶ ἐδύνατο νὰ συμβῆ καμμία βλάβη εἰς τοὺς συντρόφους τῶν. Ποιήσαντες δὲ μόνον ἐκεῖ εὐχέλαιον, ἐκοινώνησαν τῶν ἀρχάντων μυστηρίων. Καὶ κατὰ τὴν θ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς κινήσαντες, ἤλθον εἰς τὸ Ἀρτάκιοι, ὅπου ἀκούσαντες καὶ τὸν ἀκράτιστον ὕμνον τῆς Θεοτόκου, ἐκοινώνησαν πάλιν τῶν μυστηρίων. Χρονοτριβούντων δὲ αὐτῶν ἐκεῖ, ἔλεγεν ὁ Εὐθύμιος· ἰδοὺ αἱ ἡμέραι παρέρχονται, καὶ ἡ προφητεία σου τέλος πάτερ, δὲν λαμβάνει· διότι, ὅτε ἦσαν εἰς Καλλιπόλιν, ἠρώτα συννεχῶς, πότε ἔμελλε νὰ δώσῃ τὸ μακχάριον τέλος; Ὁ δὲ Γρηγόριος στενοχωρηθεὶς ἀπὸ τὰς πυκνάς αὐτοῦ ἐρωτήσεις, τῷ εἶπε· κατὰ τὴν Κυριακὴν τῶν βατίων· ὃ καὶ ἐγένετο ὑστερον τῇ θείᾳ εὐδοκίᾳ. Ἀπὸ δὲ τὸ Ἀρτάκιοι πλεύσαντες ἤλθον εἰς Γαλατᾶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὴν πέμπτην τῆς ἑκτῆς ἐβδομάδος τῶν ἀγίων νηστειῶν, ἧτις ἦτον ἡ 19' τοῦ Μαρτίου μηνός, καὶ ἔμειναν παρὰ τινι εὐλογημένῳ χριστιανῷ Γρηγορίῳ λεγομένῳ, ὅστις τοὺς ὑπέδεχθη ὡς ἀνθρώπους Θεοῦ, καὶ μεγάλην περιποίησιν τοῖς ἔλαμε. Καὶ ἦτο θαῦμα παρὰ δόξαν, ἔλεγεν εἰς ἡμᾶς ὁ συνοδίτης του Γρηγόριος νὰ βλέπῃ τις τότε ἐκεῖ τὴν Εὐθύμιον, τῶρα μὲν νὰ φροντίζῃ, νὰ μεριμνᾷ καὶ νὰ στοχάζηται καὶ νὰ μελετᾷ, πῶς καὶ μὲ ποῖον τρόπον νὰ παρρησιασθῆ εἰς τοὺς ἀθέους ἐκείνους τυράννους· τῶρα δὲ νὰ ἀρπάζηται ὡς ἐκστατικὸς εἰς τὴν θεωρίαν τῶν ἀνεκκλήτων ἀγαθῶν τῆς οὐρανόου μακαριότητος, καὶ νὰ φροντίζηται τοὺς ἀθλοὺς καὶ τὰ μαρτυρικὰ βραβεῖα καὶ στέφη, εἶτα νὰ σκιρτᾷ καὶ ἀγάλληται μεγάλως, ὅτι ἔρρηκται ἡ ὄρα νὰ παρρησιασθῆ εἰς τοὺς ἀνόμους προστάτας τῆς ἀσεβείας, καὶ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ἐχυτὸν χριστιανὸν καὶ δοῦλον Χριστοῦ, καὶ νὰ ἀποθήνῃ δι' ἀγάπην αὐτοῦ· ἄλλοτε δὲ πάλιν νὰ λέγῃ μετὰ ἀγωνίας εἰς τὸν αὐτὸν Γρηγόριον· Ἰδοὺ αἱ ἡμέραι διέρχονται, καὶ ἡ προφητεία σου, πάτερ, δὲν λαμβάνει πέρυς. Μετὰ δὲ τοῦτο νὰ δεικνύῃ εἰς ἄκρον συντριβὴν τῆς καρδίας, καὶ ἄκραν ταπεινώσιν τοῦ φρονήματος, ἀναλογιζόμενος τὸ μέγα παράπτωμα τῆς ἀνοήσεώς του καὶ τὸ ἀπέραντον τῆς αἰωνίου κολάσεως. Ἄλλοτε δὲ πάλιν φιλοσοφῶν ὁ ἀείμνηστος, ἔλεγε πρὸς τὸν αὐτὸν Γρηγόριον· Πῶς ἀρχὴ γε διαχωρίζεται ἡ ψυχὴ ἐκ τοῦ σώματος, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὰ οὐράνια, πάτερ, καὶ πῶς βλέπει τὸν κριτὴν τῶν ἀπάντων Θεόν; Καὶ πῶς βλέπει τὴν Παναγίαν Θεοτόκον μὲ ὅλην τὴν δόξαν τῆς; Ἄρα γε, πάτερ μου, μέλλει νὰ ἴδῃ καὶ ἐμὲ ὁ Δεσπότης Χριστὸς καὶ ἡ πανάχραντος αὐτοῦ Μήτηρ μὲ ἰλαρὸν ὄμμα; Καὶ διὰ νὰ παρὰ δρόμῳ μὲν τὰ πολλὰ διὰ τὸ σύντομον, ὁ Εὐθύμιος δὲν ἦτο πλέον διὰ τὸν παρόντα ψευδῆ καὶ πλάνον κόσμον, οὔτε ὁ κόσμος ἦτο ἄξιος νὰ ἔχη τοιοῦτον ἐραστὴν τοῦ Χριστοῦ θερμότατον, ὅστις

Ἐσπευδε νὰ φθάσῃ τὸ συντομώτερον εἰς αὐτὸ τὸ ἄκρον ἀγαθόν, τὸν Χριστόν, τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν καὶ μακαριότητα.

Εἶτα ἀπελθόντες εἰς τὸν ναὸν τῆς ὑπερχείας Θεοτόκου Κα-
 φατικινῆς λεγομένης ἐποίησαν εὐχέλαιον, καὶ ἐκοινωνήσαν τῶν
 ἀρχάντων μυστηρίων τῷ σαββάτῳ τοῦ ἁγίου Λαζάρου. Τὴν δὲ
 ἐρχομένην ἡμέραν, ἥτις ἦτο ἡ ὑπέρλαμπρος βσιόφορος Κυριακῆ,
 ἀπελθόντες εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, καὶ
 ἀκούσαντες τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐκοινωνήσαν τῶν ἀρχάντων μυσ-
 τηρίων. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔγραψεν ὁ Εὐθύμιος πρὸς ἡμᾶς τότε
 ἰδιοχείρως ἐπιστολὰς εἰς, τὰς ὁποίας διὰ συντομίαν παρατρέχουμεν,
 (α), μολονότι εἰσὶν ἄξιαι θεωρίας καὶ ἀναγνώσεως, ὡς πλήρεις νοη-
 μάτων εὐαγγελικῶν καὶ μαρτυρικῆς γενναιότητος. Ἐπειτα ἦλθον
 εἰς ἓν πλοῖον ἐκ Κερκλληνίας Ἰωάννου τινὸς Ἰζάνε, ὅστις ὑποδε-
 χθεις αὐτοὺς μὲ ἰλαρότητα καὶ εὐμένειαν, ἐπρόσφερεν ἕνα καφῆν,
 τὸν ὁποῖον λαβὼν ὁ Εὐθύμιος δὲν ἔπιεν, ἀλλ' εἶπε· τοῦτο ἀίελοφοί
 εἰς ἐμὲ εἶναι τύπος τοῦ ποτηρίου τοῦ θανάτου· καὶ εἶθε ὁ πανά-
 γαθος Θεὸς σὺς μὲν νὰ ἀζιώσῃ τῆς οὐρανίου αὐτοῦ βασιλείας, ἐμὲ
 δὲ νὰ ἐνδυναμώσῃ νὰ ὑποφέρω τὰ ἐπερχόμενα βασανιστήρια· καὶ
 οὕτως ἔδωκεν ὀπίσω τὸν καφῆν· οἱ δὲ παρεστῶτες ἐδάκρυσαν.
 Εἶτα σηκωθείς πᾶραυτὰ ὁ ἀείμνηστος ἐξεδύθη τὰ μοναχικὰ ἐνδύ-
 ματα, τὰ ὁποῖα ἐφόρει, καὶ ἐνεδύθη τὰ τουρκικὰ, ἅτινα τῷ εἶχον
 πεοετοιμάσει. Τότε καὶ τις φιλόχριστος χριστιανὸς τῶν πικρευρε-
 θέντων, Ἰωάννης ὀνομαζόμενος, ἔδωκε τῷ Εὐθυμίῳ ἓν μεταξωτὸν
 ὑποκάμισον, καὶ τῷ εἶπε· λάβε τοῦτο, ἅγιε τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸ φο-
 ρέσῃς, καὶ δὲν θέλω νὰ μοι τὸ δώσῃς πλέον, εἰ μὴ εἰς τὴν ὥραν
 τοῦ θανάτου μου. Ὡ πίστεως καὶ εὐλαβείας τοῦ φιλοχρίστου ἀν-
 δρὸς ἐκείνου! Οὕτω λοιπὸν ἐνδύθεις ὁ εὐλογημένος Εὐθύμιος τὰ
 τῶν ἀσεβῶν ἐνδύματα, ἐφάνετο ὡς ἄλλος τις στρατιώτης εὐζω-
 νος, ὄλος φαιδρὸς καὶ χαίρων, καὶ βαλὼν μετάνοιαν εἰς τὸν συνο-
 δίτην του Γρηγόριον, εἶπεν· εὐλόγησον πάτερ τὸν δοῦλόν σου καὶ
 ἀδελφόν, καὶ ὁ Θεὸς, πάτερ, νὰ σοὶ ἀνταποδώσῃ τοὺς μισθοὺς τῶν
 εὐεργεσιῶν, ἃς εἰς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον ἐκάματε, καὶ νὰ σὺς ἀντα-
 μείψῃ οὐράνια δωρήματα τῶν κόπων ὑμῶν. Τότε ὁ Γρηγόριος συνε-
 τρίθη τὴν καρδίαν, καὶ ἔχυσε ποταμοὺς δακρῶν διὰ τὸν ἀποχω-
 ρισμὸν του· Ὁ δὲ μακάριος Εὐθύμιος τῷ εἶπε· μὴ λυπεῖσαι, πάτερ,
 καὶ κάμνεις νὰ λυπηῖται καὶ ἡ ἐμὴ καρδία, ἀλλὰ παρακκλεῖ τὸν
 Θεὸν νὰ νικήσῃ τὸν ἐχθρὸν διάβολον, καὶ νὰ τελειώσω ἀνδρείως
 τὸν ἀγῶνα τοῦ μαρτυρίου, τὸν ὁποῖον ὅταν ἀκούσῃς, χαίρε πλέον

* (α) Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἐπισυνάπτονται μετὰ τὸ τέλος τῆς παραύσης βιο-
 γραφίας.

καὶ εὐφραίνου ἡ δσιότης σου καὶ πᾶς πιστὸς, ὅτι χωρὶ γίνεταί ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἀμκρτωλῶ μετανοοῦντι. Οὕτως οὖν ἔπραξεν ὁ ἀείμνηστος Εὐθύμιος καὶ ἐποίησε τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν μετὰ τοῦ συνοδίτου αὐτοῦ Γρηγορίου καὶ μεθ' ὄλων ὠταχύτως τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ χριστιανῶν, οἵτινες ἔτταντο ἀτκεπεῖς καὶ ἔντρομοι, θυμαζόντες τὴν τοσάυτην ἀνδρείαν τοῦ Εὐθυμίου καὶ γενναιότητά.

Εἶτα ἐχρίθη μετ' ἄγιον ἔλαιον τῆς κανδηήλας τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου Προταχτίστσης εἰς ὅλους τοὺς ἀρμούς καὶ τὰ μέλη του, καὶ λαβὼν τὸν σταυρὸν εἰς τὰς χεῖράς του καὶ τὰ βράκια, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ὅπου ἤκουσεν τὴν θεῖαν λειτουργίαν, ὡς εἶπομεν, καθοπλισθεὶς μετὰ τοιαῦτα ὄπλα ἀήττητα, ἐξέβη ἐκ τοῦ πλοίου, καὶ διεπέρασε μετὰ ἀκρίτιον εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ μετὰ φρόνημα γενναῖον ἐδραμεν, ὡς ἡ ἀσματικὴ νύμφη, ἵνα εὕρῃ τὸν μυστικὸν γλυκύτατον νυμφίον, τὸν ὁποῖον, ὡς τῷ ἐφκίνετο, ἀλλαχοῦ νὰ εὕρῃ δὲν ἠδύνατο, εἰ μὴ εἰς τὰς αὐλάς τῶν τυράννων καὶ ἡγεμόνων. Σπεύδων δὲ νὰ φθάσῃ εἰς αὐτάς, ἔλεγε καθ' ὁδόν. Δέσποτα Ἰησοῦ Χριστέ, ὅς εἰς τὴν σωματικὴν πρός ἡμᾶς προυσίαν δὲν ἀπεστράφης τὰ μύρα τῆς φιλοθέου πόρνης, αὐτὸς Δέσποτα, μὴ βδελύξῃ καμὲ τὸν ἀμκρτωλὸν ἀλλὰ δέξαι μοι οὐχὶ μύρα, ἀλλ' αὐτὸ τὸ αἷμά μου, τὸ ὁποῖον τρέχω τώρα καὶ χύσω διὰ τὴν ἀγάπην σου· καὶ, καθὼς εἰς τὴν πόρνην ἐλείνην εὐκόλυνες τὴν εἴσοδον εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, οὕτω, Δέσποτα, εὐκόλυνον καὶ εἰς ἐμὲ τὴν εἴσοδον εἰς τὰς αὐλάς καὶ τοὺς οἴκους τῶν ἀθέων τυράννων Ἀγαρηνῶν, ἵνα κηρύξω τὸ ὄνομά σου τὸ ἄγιον, καὶ καταισχύνω τὸν ἀπατήσαντά με διάβολον, καὶ τὴν λεπρωδῆ αὐτῶν τῶν ἀθέων ἡρησκεῖαν. Ταῦτα ἔλεγε μετὰ δακρύων καὶ πόνου καρδίης, ἱκετεύων τὴν πανάχραντον Δέσποιναν ὡς ἐγγυητὴν καὶ μεσίτην του καὶ βοηθὸν ἀπροσμάχητον.

Ἐβρθησε τέλος πάντων εἰς τὴν ὑψηλὴν θύραν τοῦ κριτοῦ τῆς ἀνομίης, καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ, εἰπῆλθεν ἀφόβος, καὶ ὑπὸ μηθενὸς ἐμποδισθεὶς, ἐπροχώρησε καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὸν τὸν ἐπίτροπον τῶν Ἀγαρηνῶν, τὸν παρ' αὐτοῖς λεγόμενον Βεζύρην, Ῥουτοῦτ πασᾶ, παρκακθήμενον τότε διὰ τινὰς κατεπειγούσας τοῦ βασιλείου ὑποθέσεις μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν τῶν ἐν τέλει, καὶ χωρὶς τινος συστολῆς ἢ φόβου εἶπε πρὸς αὐτόν. ἐγώ, ἡγεμὼν, ἤμην χριστιανὸς ἐκ προγόνων· ταῦτα δὲ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα φορῶ, μοι τὰ ἔδωκας σύ· καὶ διὰ νὰ πιστοποιηθῆς ὅτι εἶμαι χριστιανός, ἰδοὺ ἕνα σταυρὸν, ὅστις εἶναι σημεῖον, ὅτι μία ἡ ἀληθινὴ πίστις, ἡ τῶν χριστιανῶν· ἰδοὺ καὶ τὰ βράκια, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ αὐτὰ σημεῖα χριστιανικὰ· καὶ ἵνα βεβαιωθῆς περισσότερον,

ἰδοὺ καταπατῶ τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἀνάμου καὶ ἀθέου θρησκείας σου. Καὶ εὐθὺς ἐξέβηκε ἀπὸ τὴν κεφαλὴν του τὸ πράσινον σαρίκιον, καὶ τὸ ἐξήριψε κάτω ἐπὶ τοῦ βήματος, καὶ τὸ κατεπάτησε· καὶ ἀνθεματίζω, εἶπε, τὸν ἀντίχριστον Μωάμεθ τὸν προφήτην σός. Ὁ δὲ βεζύρης ἐξεπλάγη, βλέπων ἕνα εἰκοσαετῆ νέον, νὰ παύρησιασθῆ εἰς αὐτὸν μὲ τόσον θάρρος, καὶ νὰ ὑβρίξῃ τὴν θρησκείαν του μὲ τόσην τόλμην, καὶ τὸν προφήτην του νὰ κλέσῃ ἀντίχριστον. Καὶ ἔλεγε πρὸς τοὺς παρισταμένους ὑπηρετάς του μετ' ὀργῆς, δικαίτ' ἀφίνουσι νὰ ἐμραυίζωνται εἰς αὐτὸν οἱ τοιοῦτοι. Καὶ διώρισεν τὸν πρῶτόν του ὑπηρετήν νὰ ἐξετάσῃ μήπως καὶ ἦτο μεθυσμένος ἢ τρελλός; Οὐχί, ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς, πολλὰ καλὰ ἔχω τὰς φρένας μου, καὶ διὰ τοῦτο ὁμολογῶ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν μου Θεὸν ἀληθινὸν καὶ ποιητὴν τοῦ παντός· ὁμολογῶ δὲ καὶ ἐμκυτὸν χριστιανὸν, καὶ θέλω νὰ ἀποθάνω διὰ τὴν ἀγάπην του. Μεθυσμένος εἶσαι, ἀπεκρίθη ὁ βεζύρης· οὐχί, ἀπεκρίθη ὁ μάρτυς. Τότε ὁ βεζύρης ἐπρόσταξε νὰ βάλωσι τὸν μάρτυρα εἰς φυλακὴν. Παρκαλιθόντες λοιπὸν αὐτὸν οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ ἀσεβοῦς, εὐαλοὶν εἰς μίαν φυλακὴν σκοτεινὴν καὶ τοὺς πόδας του εἰς το ζύλον τῆς ποδοκίχης, καὶ δύο ἀλύσεις, μίαν εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἄλλην εἰς τοὺς πόδας. Μετὰ δὲ ὥραν μίαν ἔφερε πάλιν αὐτὸν ὁ κριτῆς εἰς δευτέρην ἐξέτασιν. Καὶ παρκαλιθόντες τὸν μάρτυρα ἠρώτησε λέγων· ἤλθεις εἰς σεχυτὸν, ἢ μενεῖς ἔτι εἰς τὴν προτέραν σου πλάνην; Ὁ μάρτυς ἀπεκρίνατο· ἐγὼ σοὶ εἶπον, ὡ ἡγεμῶν, ὅτι χριστιανὸς εἶμι, καὶ χριστιανῶν γονέων υἱός, καὶ πιστεύω τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθινὸν, ὅστις ἔγενεν ἄνθρωπος διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων, καὶ μέλλει πάλιν νὰ ἔλθῃ, καὶ νὰ κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἕκαστῷ κατὰ τὰ ἔργα του. Ὁ βεζύρης εἶπεν· ἄφες αὐτὰς τὰς ματαιολογίας, καὶ ἔλθέ εἰς τὴν πίστιν ἡμῶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσο καὶ πρότερον, διὰ νὰ λάβῃς ἀπὸ ἐμοῦ μεγάλαν τιμὰς καὶ πλοῦτην. Ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη· μὴ γένοιτο, ἡγεμῶν, νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ τὸν ἀληθινὸν Θεόν, τὸν γλυκύτατόν μοι Ἰησοῦν, καὶ νὰ ἔλθω εἰς τὴν ἰδικὴν σὺς πίστιν, ἣτις δὲν εἶναι ἄλλο τι, εἰ μὴ μυθολογίαι καὶ ἀτοπήματα, τὰ ὅποια σὺς τὰ ἐδίδαξεν ἐκεῖνος ὁ ἀντίχριστος Μωάμεθ. Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Βεζύρης· ἐὰν δὲν ἀρνηθῇς τὸν Χριστὸν, μέλλω νὰ σοὶ κάμω μεγάλαν παιδείαν. Μὴ γένοιτο, ἐβόησεν ὁ μάρτυς, Χριστὲ βασιλεῦ, νὰ σὲ ἀρνηθῶ οὔτε μὲ λόγον οὔτε μὲ ἔργον, καὶ ἀεὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποστῶ τὰς σκληροτάτας βασάνους. Τότε ἐπρόσταξεν ὁ βεζύρης νὰ θέσωσιν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ μάρτυρος τὸ σαρίκιον, τὸ ὁποῖον πρότερον ῥίψας εἰς τὴν γῆν κατεπάτησεν. Ὁ δὲ μάρτυς μηδὲν εἰπὼν, ἐστάθη καὶ τοῦ τὸ ἐφόρεσεν· ἔπειτα λαβὼν αὐτὸ, παρευθὺς τὸ ἔσχιτεν εἰς δύο, καὶ τὸ ἐτίναξεν ἐνώπιον τοῦ

βεζύργη, λέγων· λάβε ἄνθρωπε τὸ ἰδικόν σου, καὶ ἄφες ἐμὲ νὰ ἔχω τὸ ἰδικόν μου. Τότε ἐθυμώθη ὁ βεζύργης, καὶ ὤρισε νὰ βάλωσι πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν τὸν μάρτυρα, καὶ νὰ τὸν δείρῃσι σκληρότατα. Ἦρπασαν οὖν οἱ θηριώδεις ἐλεῖνοι ἄνθρωποι μὲ ὄρμην αὐτὸν, καὶ δείρχντες ἀνιλεῶς, τὸν ἔβαλαν πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ συναχθέντες ἐλεῖ ὧς κόρχκες εἰς πτώμα, ἄλλοι μὲν τὸν ἐφροβέρζον, ἄλλοι δὲ τὸν ἐκολάκευον, ὑποσχόμενοι εἰς αὐτὸν ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς προύσης ματαίως ζωῆς. Καὶ αὐτὸς ὁ βεζύργης τῷ ὑπέσχετο νὰ τῷ δώσῃ ὅ,τι ἐπεθύμει, ἂν ἤθελε ἀρνιθῆ τὸν Χριστόν. Ὁ δὲ γενναῖος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητῆς ἐδίδε τὰς ἀποκρίσεις ἀρμοδίους εἰς ἕκαστον. Μετὰ τρεῖς ὥρας ἄγεται καὶ πάλιν ὁ μάρτυς εἰς ἐξέτασιν. Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ κριτής· ἦλθες εἰς μεταμέλειαν, ἢ μένεις ἀκόμη εἰς τὸ πεῖσιμά σου; Ὁ μάρτυς ἀπεκρίθη μὲ φωνὴν λαμπρῆν· μίαν εἶναι, ὧ ἡγεμῶν, ἡ ἀληθινὴ πίστις ἢ τῶν χριστιανῶν, καὶ εἰς Θεὸς τρυσιπόστατος, ὁ ὑπὸ πάσης τῆς κτίσεως λατρευόμενος καὶ ὑμνούμενος, Πατήρ, Υἱὸς καὶ ἅγιον Πνεῦμα, ἡ μίαν καὶ ἀδιαίρετος φύσις τῆς θεότητος, εἰς τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἐδραπέτισθη, καὶ ἔγινα υἱὸς Θεοῦ κατὰ χάριν, καὶ πῶς λοιπὸν νὰ πιστεύσω εἰς αὐτὸν τὸν ψευδοπροφήτην σας Μωάμεθ τὸν ἀντίχριστον. Εὔγε τῆς ἐλευθεροστομίας σου, γενναῖε, τοῦ Χριστοῦ ἀγωνιστά! Εὔγε τῆς σῆς μεγαλοψυχίας, τῆς ἐπαξίου οὔσης οὐρανίων ἐπαίνων! Κατὰ ἀλήθειαν, ἀδελφοί, κατὰ τὸν Σολομῶντα, ὧς λέων πέποιθε. Τούτους λοιπὸν τοὺς λόγους ὡς ἤκουσεν ὁ τῆς ἀσεβείας προστάτης, ἠλλοιώθη ὅλος ἀπὸ τὸν θυμὸν, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν τόσῃν παρρησίᾳ καὶ τόλμῃν τοῦ μάρτυρος, καὶ ἀπελπισθεὶς ὀλοτελῶς ἀπὸ τὸ ἀκατάπειστον καὶ ἀμεταβλητὸν τῆς γνώμης του, ὤρισεν ἵνα λάβῃ τὸν διὰ ξίφους θάνατον. Πιρέλχεε λοιπὸν αὐτὸν ὁ δῆμιος, καὶ θέλων νὰ δέσῃ τὰς χεῖρας του ὀπισθεν, ἐμποδίσθη ἀπὸ τὸν μάρτυρα· καὶ διὰ τι, εἶπε, θελεῖς νὰ μοῦ δέσῃς τὰς χεῖρας, ὅστις ἦλθον αὐτόκλητος ὧδε· διὰ τοῦτο ἐδέθη ὁ Χριστὸς μου ἀπὸ τοὺς παρρησίους. Ἐβράχιους κατ' αὐτὰς τὰς ἀγίας ἡμέρας, διὰ νὰ μὲ λύσῃ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, καὶ νὰ τρεχω ἐγὼ χωρὶς δεσμὰ εἰς τὸν θάνατον διὰ τὴν ἀγάπην του. Ἠπόρησεν ὁ δῆμιος εἰς τοῦτο, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν λυτόν. Ἐξῆλθε λοιπὸν ὁ ἀριστεὺς ἀπὸ τὸ ἀδικὸν ἐλεῖνο καὶ ἄθεον κριτήριον, θεῦμα ἐξαίτιον· διότι οὐ μόνον δὲν ἐδείκνυεν οὐδὲν σημεῖον δειλίας καὶ φόβον θανάτου εἰς τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ μάλιστα ἐκ τοῦ ἐναντίου, ὅλος φειδρὸς καὶ χαρπυῖος ἐφάνετο (τοῦτο δὲ οὐ μόνον οἱ ὁμόπιστοι χριστιανοὶ τὸ διηγούοντο, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς πίστεως τὸ ἐμαρτύρησαν). Ἐκράτει δὲ εἰς μὲν τὴν δεξιάν του χεῖρα τὸν σταυρὸν, εἰς δὲ τὴν ἀριστεράν εἶχε τὰ βλάτ, καὶ πορευόμενος, ἐφάνετο ὅτι οὐχὶ εἰς

θάλακτον ἀπήραστο, ἀλλ' εἰς νυμφικὸν θάλακμον. Συνέξρεε δὲ καὶ πλῆθος χριστιανῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἔδωδε καὶ ἐλάμβανε συγ-
χώρησιν.

Ὁ δὲ συνοδίτης τοῦ Γρηγόριος, ὅτε ἀπεχωρίσθη τοῦ μάρτυ-
ρος ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὡς προείπομεν, μὲ λύπην ἀνείκαστον, καθὼς
ἀποχωρίζεται μία μήτηρ φιλόπαις ἀπὸ τὸ τέκνον της ἐν καιρῷ
αἰχμαλωσίας καὶ δικρυπυγῆς, ὑπέστρεψεν, ὅπου παρόμενε, καὶ μετὰ
τρεῖς ὥρας (διότι τοιαύτην ἐντολήν ἔλαβε παρὰ τοῦ μάρτυρος, νὰ
ἐπιστρέψῃ ὀπίσω, καὶ νὰ προτεύχῃται ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς Θεὸν τρεῖς
ὄλοκλήρους ὥρας, καὶ ὕστερον νὰ ἐξέλθῃ νὰ ἐξετάσῃ περὶ αὐτοῦ,
τὶ ἔγινα) ἔστειλεν ἕνα φιλόχριστον χριστιανὸν νὰ μάθῃ περὶ τοῦ
μάρτυρος. Ἀπερχόμενος δὲ ἐκεῖνος, εἶδε τὸν ἀθλητὴν τοῦ Χριστοῦ
ἐρχόμενον ἡμῶν μὲ τοὺς δημίους, οἵτινες φιλίσκντες εἰς τὸν διω-
ριζόμενον τόπον, ἐστάθησαν· ἐτάθη δὲ καὶ ὁ μάρτυς κατὰ ἀνατο-
λάς, καὶ ἐκτείνας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἠΐξαιτο· Εὐχαρι-
στῶ σοι, ἔλεγε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὅτι μὲ ἠξίωσας νὰ λάβω θά-
λακτον διὰ σὲ καὶ νὰ χύσω τὸ αἷμά μου διὰ τὴν ἀγάπην σου· Ἀλλ'
ἀξίωτόν με, δέομαι, νὰ νικήσω καὶ ἕως τέλους τὸν πονηρὸν διά-
βολον, καὶ νὰ ἔλθω πρὸς σὲ μετὰ χαρᾶς, εἰρήνευτον, Δέσποτα, τὸν
κόσμον σου, καὶ κράτυνον τὴν ὀρθοδοξίαν εἰς τέλος· μνήσθητι τῶν
γονέων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων μου καὶ παντὸς τοῦ ὀρθοδόξου
πληρώματος, καὶ χρίσκι αὐτοῖς πάντα τὰ σωτηριώδη αἰτήματα
καὶ τὴν οὐρανίον σου βασιλείαν. Ταῦτα εἶπε, καὶ ποιήσας τὸ ση-
μεῖον τοῦ τιμίου σταυροῦ, ἠσπάζθη τὸν σταυρὸν, ὃν ἐκράτει εἰς
τὰς χεῖράς του, καὶ ὄλος γεμάτος ἀπὸ παιδρότητα καὶ θεοχαρί-
τωτος, ἀφ' ἐαυτοῦ χωρὶς προστυχῆν ἐγονάτισε, καὶ μόνος του
ἔκλινε τὴν κεφαλήν, καὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, εἰς χεῖρας σου πα-
ρατίθημι τὸ πνεῦμά μου, εἶπεν· Ἐλθὼν δὲ ὁ δῆμιος, καὶ κτυπήσας
ἄπαξ, δὲν ἀπαταμε τὴν κεφαλήν· καὶ ὁ μάρτυς, ὡς τῆς θυμασίας
σου γενναϊότητος λαμπρότατος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὰ Εὐθύμιε! Καλὰ
κτύπα, εἶπεν εἰς τὸν δῆμιον· καὶ πάλιν ἐκτύπησε δεύτερον, καὶ
ἔκοψε μόνον ἐν μέρος, κρέκτος· Ὑστερον δὲ ἔσφαξε τὸν μάρτυρα
ἀπὸ τὸν λαμὸν, ὡς πρόβατον, ὁ αἰλιτήριος, διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ προ-
φητεία τοῦ μάρτυρος, ἣν εἶπεν, ὡς πρόβατον μέλλον νὰ μεσφά-
ξωσι. Καὶ οὕτως ὁ γενναῖος καὶ ἀήττητος καὶ πανεύφημος Εὐθύ-
μιος ἔτυχε τοῦ ποθουμένου μαρτυρίου καὶ μακαρίου τέλους κατὰ
τὴν κβ' τοῦ Μαρκίου μηνὸς τὴν Κυριακὴν τῶν βεβίων, ὡραν ἕατην
τῆς ἡμέρας

Ἰμνησαν εὐθύς ἄγγελοι τὸν εὐαγγέλιον· ἐκρότησαν μάρτυ-
ρες τὸν συμμάρτυρα· εὐρήμησαν ὅσαι τιν ὅτιον· ὑπεδέξαντο οὐρά-

νικ σκηνώματα τὸν οὐρανόφρονα, καὶ στέφη ἔφθικτα κατέστεψαν τὴν πανκοῖδμον καὶ ἱερὰν ἐκείνην κεφαλήν τοῦ καλλινίκου, ὁσιομάρτυρος ἁγίου Εὐθύμιου! Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ διηγηθῆ ἱκανῶς καὶ τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὴν χαρὰν καὶ εὐφροσύνην, ἣν ἔδειξαν, ὅτε εἶδον καὶ ἤκουσαν πῶς ἐσάλπισεν ὁ ἀθλητὴς τὰ νικητήρια. Πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν ἐσκίρτησαν, καὶ πάντες ὁμοφώνως ἐδόξαζον τὸν Θεόν. Τὸ δὲ ἀθλητικὸν σῶμα τοῦ μάρτυρος ἴστατο εἰς τὰ γόνατα, χωρὶς νὰ πέσῃ κάτω μετ' ἐκπληξίν τῶν ὁρώντων. Καί, ἵνα μὴ καταισχύωνται περισσότερον οἱ ὑπεναντίοι, ὤθησαν αὐτὸ καὶ τὸ ἔριψαν χαμαί. Ὁ δὲ φιλόχριστος ἐκεῖνος χριστιανὸς ὑπέστρεψεν καὶ ἀνήγειρεν εἰς τὸν συνοδίτην τοῦ μάρτυρος Γρηγορίου, ὅσα ἀνωτέρω διηγήθημεν, τὰ ὁποῖα ἀκούσας ἐκεῖνος, ἠλλοιωθῆ ὅλος ὑπὸ χαρᾶς, καὶ ὡς ὑπόπιτρος ἔδραμε νὰ ἴδῃ τὸν νικητὴν, ὅστις γενναίως ἀλλήλας, ἔστησε τρόπκιον κατὰ τοῦ δικόλου. Δὲν ἔφυγε δὲ ἐκεῖθεν ἕως τῆς ἐρχομένης τετραχθῆς τῆς αὐτῆς ἑβδομάδος, ἧτις ἦτον ἡ κέ. τοῦ αὐτοῦ μηνός, καθ' ἣν ἐορτάζομεν τὴν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου. Τότε ἐτήλωσαν τὸ ἀθλητικὸν ἐκεῖνο σῶμα οἱ δῆμιοι (ἐκ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀγοράσει αὐτὸ ὁ συνοδίτης αὐτοῦ Γρηγόριος μετ' κόπον πολὺν καὶ ἐξοδα μεγάλ') καὶ τὸ ἐκόμισαν εἰς τὸ νησίον τῆς πρώτης, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Γρηγορίου. Καὶ θαυμάζῃτο τὸ ζεστὸν αἶμα, τὸ ὁποῖον μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔτρεχε ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος. Ἀλλὰ τὸ προκδοζότερον τὸ ὁποῖον ὑπερβαίνει καὶ αὐτοῦ τοὺς ὄρους τῆς φύσεως, εἶναι, ὅτι ἡ σεβασμία κάρκα τοῦ ἀθλητοῦ, τὴν ὁποῖαν λαβὼν ὁ Γρηγόριος, καὶ μετὰ δακρύων ἀσπαζόμενος, ἔλεγε· ὄς μοι λόγον, ἀδελφεὲ περιπόθητε, καὶ ἐραστά τοῦ Χριστοῦ προθυμότητε, ἄγιο Εὐθύμιε, καὶ μὴ με ἀφήτης νὰ ὑπάγω πρὸς ἀδελφοῦς μόνος μετ' ὅσην λύπην, βαβαὶ τῶν θυμωσίων σου Χριστέ! ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ὡσπερ ζῶσα, μετ' ἱλαρὸν σῶμα καὶ χαριέστατον, ἔβλεπε τὸν ἀδελφὸν Γρηγόριον, ὁμοῦ καὶ τοὺς παρεστῶτας, καὶ τοῦτο οὐχὶ μόνον ἄπκξ, ἀλλὰ δις ἠνοιξε τὰ ὄμματα του, καὶ ἔβλεπε τοὺς παρεστῶτας φριδρῶ τῷ προσώπῳ, καθὼς διὰ γογγυμάτων ἐφανέρωσαν εἰς ἡμᾶς ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως τινες φιλόχριστοι καὶ φιλομάρτυρες, τῶν ὁποίων δὲν δυναμέθη διὰ τὴν ἐντολήν νὰ μὴ ἀναφέρωμεν αὐτολεξεί τὴν ἰδίαν περικοπήν τοῦ γράμματος, λέγουσαν οὕτω· Περὶ τῶν ἀνοιχθέντων α ὀφθαλμῶν, ἀμφιβολία οὐδεμίαν. Αὐτὸς εἶδον πρῶτος, καὶ οἱ μετ' » ἐμοῦ, καὶ πάντες οἱ λοιποὶ ἀνοιγέοντας αὐτοὺς χάριεν, καὶ προσηνῶς ὡσπερ ζῶντας ἡμᾶς ἐμβλέποντας, καὶ οἰονεὶ μαιδιῶν » ἐμφανίζοντος ὅλον τὸ πρόσωπον, καὶ ἄπαντες ἰδόντες, καὶ ὁ » ἱεράρχης αὐτὸς ὑπερεχόμεσταν». Κηδεύτας τοῖσιν ὁ κελὸς οὐ-

τος καὶ πιστὸς συνοδίτης Γρηγόριος τὸν μάρτυρα κατὰ τὸ μοναχικὸν ἔθος, ἔθηκεν αὐτοῦ τὸ πάντιμον λείψانون ἔνδον τοῦ σεβασμίου ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, καὶ μὴ εὐρίσκων πλοῦτον ἑτοιμον διὰ τὸ ἅγιον Ὅρος, ὑπῆρχεν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ διελογίζετο περὶ τοῦ μαρτυρικοῦ σώματος, ἂν ἠδύνατο τάχῃ ἐγκείρωσεν ἢ μετακομίσει αὐτὸ εἰς ἡμᾶς. Τρίτη ἦτο τῆς δικαιοσύνης καὶ προσέφρασεν αὐτὸν ὁ συμπαθέστατος καὶ φιλάδελφος μάρτυς Εὐθύμιος, διαλύων τὴν ἀθυμίαν καὶ λύπην αὐτοῦ μετὰ τὴν υπόσχεσιν, ἣν καθ' ὑπνον ἔδωκεν αὐτῷ, ὅπερ εἶπε ἐκ λήθης, εἶτε, ἐκ τινος ἄλλης ἀφορμῆς, δὲν εἶπεν εἰς ἡμᾶς ὁ Γρηγόριος, ἀλλ' ὁ ἀνωτέρω φιλόχριστος γράψας ἡμῖν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως ὕστερον, ἐσημείωσεν οὕτως· « Ἐνθυμήθη τὸ ὄνειρον, ὅπερ εἶδεν ὁ γέρον Γρηγόριος τῇ τρίτῃ τῆς δικαιοσύνης ἐν τῇ κατὰ τὴν Πρίγκιπον νῆσον οἰκίᾳ μας καὶ μοι τὸ εἶπεν· ὅτι ἔχων λύπην καὶ φόβον περὶ τοῦ ἁγίου λειψάνου, καὶ ἐλπίδα διὰ τὸ λάβῃ τότε, εἶδεν αὐτὸν καθ' ὑπνους μετὰ χαροποιὸν πρόσωπον ὅστις τῷ εἶπε ὅτι μὴ λυπῆται, καὶ ὅτι ὁμοῦ ἔχομεν νὰ ὑπάγωμεν κάτω. Ὁ ἄνθρωπος, ὅστις μᾶς ἐβοήθησεν εἰς ὅλα, θέλει ἀγωνισθῆ καὶ δὲν θέλει τὸ ἀφήσει ὀπίσω, καὶ θέλεις λάβῃ τὸ λείψانون, καὶ θὰ ὑπάγωμεν μαζί. »

Ἐλθὲν οὖν πέρας ἢ ὑπόθεσις αὐτῆς μετακομισθέντων πρὸς ἡμᾶς τῶν λειψάνων τοῦ μάρτυρος, καθὼς θέλομεν διηγηθῆ εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου Ἰγνατίου.

Καὶ ἄλλο δὲ θεῶμα τελεσθὲν κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας πρὸς τὸ ἅγιον διηγοῦμεθα, καθὼς ἐστάλη ἡμῖν γεγραμμένον ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἄνθρωπός τις Μικνουήλ Μαρμαριτῶν καλούμενος, Ἀγγλιαλίτης τὴν πατρίδα, ἔμπορος, ὀρθόδοξος, εἶχε παιδίον χρόνων ἐς τὴν ἡλικίαν, ὀνόματι Ἰωάννην. Τοῦτο ἀθροίσθη βρέως ἀτὸ λοιμικὴν νότον, ἔκειτο ἡμέρας ἑννέα ἀρρώστων, καὶ τέσσαρας ἀνάστητον, καὶ ἤδη ἔπνευ τὰ λοιπὰ, ἀποφασιζόμενος πρὸς τῶν συγγενῶν του καὶ ἰατρῶν. Φίλος τις τῆς οἰκογενεῖς ἐκείνης, γνωρίζων τὰ κατὰ τὸν μάρτυρα Εὐθύμιον, προσέτρεψε τοὺς γονεῖς τοῦ παιδίου νὰ προστρέξωσιν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ μάρτυρος. Οἱ γονεῖς συγκατατίθενται, καὶ ὁ γέρον Γρηγόριος προσκαλεῖται νὰ φέρῃ μεθ' ἐκείνου τὰ μαρτυρικὰ ἱμάτια, ὅπερ σταυροειδῶς ἐπιθέσαντες ἐπὶ τοῦ παιδίου, καὶ μετὰ τοῦτο ἐμβλόντες αὐτὰ εἰς ποτήριον ὕδατος, ἔδωκεν εἰς τὸ παιδίον νὰ πῖρ ἐκ τοῦ ὕδατος ἐκείνου. Τὸ

παιδίον, εἰ καὶ εἶχεν ἰκκνὸς ἡμέρας νὰ πῆ τι, προθύμως ἐδέχθη τὸ προσφερόμενον ὕδωρ, ὅπερ πιὼν ἐγένετο ὑγιής !

Ο δὲ συνοδίτης τοῦ ἁγίου Γρηγορίου, εὐρών πλοτον ἀρμόδιον, ἤλθε πρὸς ἡμᾶς ἀγαθὸς ἀγγελὸς τῆς λαμπρᾶς ὁμολογίης καὶ ἀθλήσεως τοῦ νέου ὀσιομάρτυρος Εὐθυμίου, κοιίτας ἡμῖν ἐκεῖθεν τὰ σύμβολα τῆς πανενδόξου νίκης τοῦ μάρτυρος, τὰς τρίχας τῆς σεβασμίας αὐτοῦ κεφαλῆς, καὶ τὰ αἱματωμένα ἱμάτια πνέοντα εὐωδὶαν ἀρρήτων καὶ οὐράνιων. Ἄλλ' ὦ αἱματὰ ἐκεῖνα, τὰ λαμπρῶς ἐκχυθέντα, καὶ ἀποπλύνοντα τὸ αἷτος τῆς Χριστοῦ ἀρνήσεως ! Ὡ αἱματὰ, τὰ ὁποῖα νεωστὶ ἐπορφύρωσαν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐλάμπρυναν τὸ γένος τῶν ὀρθοδόξων ! Αἱματὰ μαρτυρικὰ, τὰ ὁποῖα εἶναι αἰδέτιμα εἰς τοὺς ἀγγέλους, φοβερὰ εἰς τοὺς δαίμονας καὶ εἰς ἡμᾶς ποθητὰ καὶ ἐραστὰ ὦ ἱμάτια, διὰ τῶν ὁποίων ὡς μὲ θώρηκα πολλὰκις ἀπεκρούσαμεν τὰς καθ' ἡμῶν προσβολὰς τῶν δαιμόνων, καὶ διελύσαμεν τὰς σωματικὰς ἀληγηδόνας καὶ ἀρρώστῆματα, καὶ ἠγίασαμεν ἀρρήτω λόγῳ τὴν ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας μολυνθεῖσαν ψυχὴν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον τοῦ λόγου ἐπανέλθωμεν, πρὸς τὸ τέλος ἤδη ἐγγίζοντες. Ἄς διηγηθῶμεν τὸ καθ' ὁδὸν, ἐρχομένου τοῦ Γρηγορίου, τελεσθέν τοῦ Ἁγίου θαύμα, ὅπερ καὶ αὐτὸ, κηθῶς ἐδόθη ἡμῖν γεγραμμένον, ἀναφέρομεν. « Ἐγὼ εἰκοστῇ πρώτῃ τοῦ Ἀπριλίου μηνὸς ἤλθομεν ἀπὸ Κωνσταντινουπόλιν εἰς Ἄβυδον κἀνωθεν τοῦ Τεκῆ, καὶ ἐγὼ ὁ Χριστόδουλος, ὁ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς μαύρης θηλάσης καταχόμενος, ἀπὸ χωρίον Μεσημβρίαν, ἠσθένητα ἐκεῖ βρέως ἀπὸ βέλος σφοδρὸν καὶ κεφαλόπονον, καὶ ἔλεγον ὅτι τῶρα ἀποθνήσκω. Εἰς δὲ μοναχὸς ἰδὼν με ἐκεῖ πάσχοντα οὕτω, μὲ ἐσυμπόνησε, καὶ λέγει μοι ἔχε ὑπομονὴν, καὶ ὁ Θεὸς θέλει δεῖξει τὰ θαυμάτιά του. Εἶτα μοι ἔδωκε νερὸν ἀπὸ τὰ αἱματωμένα πανί, καὶ τὰς τρίχας τοῦ ὀσιομάρτυρος Εὐθυμίου, καὶ πιὼν αὐτὸ, ὦ ! Μέγας εἶπαι Χριστὲ βρασιεῦ ! Εὐθὺς ἔγινα ὑγιής, καὶ ἤλθον μετὰ τοῦ γέροντος εἰς τὸ ἅγιον Ὄρος, καὶ ἐπροσκύνησα τὰ ἱερὰ Μοναστήρια.

Ἡμεῖς ἠκούσαμεν καὶ ἕτερον θαύμα τελεσθέν εἰς Κωνσταντινουπόλιν τῇ χάριτι τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐρωτήσαντες ἀπεκρίθησαν εἰς ἡμᾶς οὕτω Ἐγράφετε εἰς τὸ γράμμα σας διὰ νὰ σαῖ πληροῦ φορήσωμεν, ποία κάρη, καὶ τίνας θυγάτηρ ἦτον ἢ θεραπευθεῖται διὰ τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου. Σὰς δηλοποιουμένων λοιπὸν ὅτι τὸ κοράσιον ἦτον ἐτῶν ἐννέκ τὴν ἡλικίαν, θυγάτηρ ἐνὸς ἱατροῦ Μαρίνου λεγομένου. Ταύτης ὁ ὀφθαλμὸς ἀπὸ τριῶν ἡδὴ ἐτῶν ἔπαυσεν. Ἐγὼ δὲ ἀπελθὼν, τὸ εἶδον, τὸ ἐσταύρωσα μὲ τὰς τρίχας καὶ τὴν ἐσθῆτα τοῦ Ἁγίου, τὰ ὁποῖα μοι ἔδωκατε, καὶ ἐκοψα

» ὀλίγον ἀπὸ αὐτὰ καὶ τῆ ἔδωκα. Καὶ μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἡ
 » δούλη εἶπέ μοι χαίρουσα, ὅτι ἐβόη, καὶ εἶδον καὶ ἐγὼ τὸ κορά-
 » σιον ὑγιές, καὶ ἐθαυμάσαμεν τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου.»

Ἄλλος τις Ἀντώνιος, καλούμενος, τουπίκην Τοπαλέλης, κάτοικος τῶν Κυθωνίων, ἠθλήνθητε βρῆως ἀπὸ πυρετὸν, καὶ ἦλθον οἱ φίλοι του, ἕνα τὸν ἐπισκεφθῶσι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ Κυριακός τις, ὁ ὁποῖος διηγεῖτο τὸ νεωστὶ μαρτύριον τοῦ Ἁγίου. Ὁ ἀσθενῶν ἠκροάζετο μὲ προσοχὴν καὶ εὐλαβεῖν τὴν διήγησιν, καὶ τῷ ἐρχίνοτο ὅτι ἐλαφρῶνετο ἀπὸ τὴν ἀσθενείαν του. Τελειωθείτης δὲ τῆς διηγήσεως τοῦ μαρτυρίου, ἔπαυσε καὶ ἡ ἀπθένεια τοῦ πασχοντος, ὅστις αἰσθάνθη ἐαυτὸν ὑγιῆ, ἠγέρθη τῆς κλίνης καὶ ὑποχάρισται τὸν Ἁγίον μὲ ἐκπλήξιν τῶν ὄρωντων, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ἐξήλθε κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν καὶ εἰς περίπατον ὁλος ὑγιής. Καὶ τοῦ ῥηθέντος Κυριακοῦ ἐν παιδίον ἄρρωστον ἱατρεύθη μὲ ὀλίγον μέρος τοῦ ἐνδύματος τοῦ Ἁγίου, εἰς δὲ πρὸς εὐχαριστήριον ἀπέστειλε μίαν λαμπάδα. Τὸ δὲ καΐκιον, τὸ ὁποῖον συναπεκόμισε τὴν λαμπάδα, ἐλυτρώθη ἀπὸ μεγάλην τριχυμῖν τῆς θαλάσσης, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἀπελπισθέντες οἱ ναῦται, ἐκρέμασαν εἰς τὰ ἄρμενα ὀλίγον ἐκ τοῦ ἐνδύματος τοῦ Ἁγίου, καὶ ἐγένετο γαλήνη ἐν τῷ ἄμα. Τὸ δὲ παράδοξον εἶναι, ὅτι πλέον τὸ καΐκιον αὐτὸ κατ' εὐτίειν πρὸς τὴν ἱερὰν μονὴν τοῦ Ξηροποτάμου, ἀπήντησε τὸν πολυθρύλητον στόλον τῶν ἐπαράτων ληστῶν, εἰς τοὺς ὁποίους τὸ μικρὸν ἐκεῖνο καΐκιον ἐρχνῆ εἰς μέγα πλοῖον στόλου βασιλικοῦ, καὶ τοσοῦτον ἐφοβήθησαν, ὥστε διεσκορπίθησαν ἔθεν κἀκεῖθεν ἀπαντα τὰ πλοῖα τῶν πειρατῶν, τὸ δὲ καΐκιον ἐφθασε μετ' ὀλίγον σῶον εἰς τὸν ἄρσανα. Ἐκεῖ ἀφ' οὗ ἔμαθον τὴν ἐξ αἰτίας τοῦ καΐκιου διασκορπίσιν τῶν ληστῶν, ἀπεκρίθησαν οἱ ναῦται, ὅτι ταῦτα εἶναι θαύματα τοῦ ἁγίου Εὐθυμίου τοῦ νεομάρτυρος, εἰς τὸν ὁποῖον ἡμεῖς φέρομεν μίαν λαμπάδα, καὶ ἔχομεν καὶ τεμάχιον ἐκ τῶν ἱματίων του, μὲ τὸ ὁποῖον χθὲς ἐλυτρώθημεν ἀπὸ μεγάλην τριχυμῖν.

Ἐὰν ἡ διήγησις ἐξετάθη τοσοῦτον, καὶ τινες τῶν ἀκροατῶν ἐδοκρύνθησαν, ἄς μὴ μέμφονται, διότι σκοπὸν ἔχω νὰ φέρω εἰς πέρας ἐξηκριθωμένως τὴν διήγησιν τῶν κατορθωμάτων τοῦ Ἁγίου, τὸ μὲν, ἵνα μὴ κατακριθῶ ὡς ὀκνηρὸς δούλος, κρύπτων ὅσα ἔλαβον ἐντολὴν νὰ γράψω· τὸ δὲ, γινώσκων, ὅτι οἱ περισσύτεροι, ὡς γνωστοὶ καὶ φίλοι ὄντες τοῦ Ἁγίου, μετὰ χαρᾶς καὶ εὐλαβείας ἀκροάζονται τὴν διήγησιν πρὸς δοξάν Θεοῦ καὶ ψυχικὴν των ὠφέλειαν. Διὰ τοῦτο δὲν νομίζω ἔξω τοῦ σκοποῦ, ἐὰν φέρω εἰς μέσον ἔτι μίαν περικοπήν γράμματος ἐνὸς σέβλ-

σμίου φίλου μου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Λέγει δὲ οὕτως.
 α Ἐγὼ κητοικῶν ὧδε ἐν τῷ νησίῳ τῆς Πρώτης; Ἄλλην βοή-
 » θειαν εἰς τὴν ἐνόχλησιν τῶν σαρκικῶν μου λογισμῶν, ἐκ
 » τῶν ὁποίων συνεχῶς κατεκεντούμην, δὲν εὔρον, εἰ μὴ τὴν
 » ἐπίκλησιν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου καὶ τὸν τάφον τοῦ νεο-
 » μάρτυρος Εὐθυμίου, καὶ στοχάζομαι ὅτι ἰδιαιτέρα χάρις ἐ-
 » δόθη εἰς αὐτὸν τὸν Ἅγιον παρὰ Θεοῦ, τὸ νὰ προφθάνῃ καὶ
 » βοηθῇ τοὺς ἀπὸ τοιοῦτον λογισμῶν ἐνοχλουμένους καὶ πύ-
 » σχοντας.»

Τούτου λοιπὸν τοῦ λαμπροῦ ὁσιομάρτυρος τὰ ἄθλα καὶ τοὺς
 ἀγῶνας καὶ τὸν ὑπὲρ Χριστοῦ θάνατον καὶ τὰ θύμματα διηγη-
 θέντες, ἀδελφοὶ καὶ πτερές, ἃς τιμῆτωμεν καὶ κροτήτωμεν τὴν
 μνήμην αὐτοῦ τε καὶ τῶν συνάθλων αὐτοῦ Ἰγνατίου καὶ Ἀκακίου,
 ἐφ' οἷς καυχᾶται τὸ ἅγιον Ὄρος, καὶ ἰδίᾳ ἡ ἱερά τοῦ Προδρόμου
 σκῆπη, ἐν ἧ ἤκησαν οἱ ἀοίδιμοι πρὸς οὓς εἶπωμεν Ἅγιοι τοῦ
 Θεοῦ! Περιφρουρεῖτε ἡμᾶς καὶ περισκέπετε, καὶ πρὸς διάβασιν
 οὐρανόθεν καθοδηγεῖτε, ἱκετεύοντες τὴν μακαρίην καὶ
 ζωαρχικὴν Τριάδα, ὅπως ἐνταῦθα μὲν χαρίσῃται ἡμῖν ζωὴν ἀνώ-
 δυνον καὶ χριστιανικὴν, ἐξελεύσῃ δὲ τοῦ βίου τούτου εἰρήνην τὴν
 μόνιμὸν τε καὶ ἀστασίστον ἐν Χριστῷ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἡμῶν ᾧ
 ἡ δόξα σὺν Πατρὶ καὶ ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶ-
 νων Ἀμήν.

Ἐπιστολαὶ τοῦ ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου, γραφεῖσαι ἐν Κων-
 σταντινουπόλει μικρὸν πρὸ τοῦ μαρτυρίου.

Τὴν σοφολογιότητά σου περιπόθητέ μοι καὶ ἀγαπητέ προσ-
 φιλέστατε Κύριέ μου κύρ Ὀνούφριε, ταπεινῶς καὶ θείῳ πόθῳ
 ζέοντι προσκυνῶ καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἁγίαν σου δεξιάν.

Ἴδού ἀγαπητέ μοι σὺν Θεῷ ἁγίῳ, ἤλωμεν εἰς τὴν βασιλεύου-
 σαν τῇ τοῦ ἁγίου Θεοῦ βοηθείᾳ, συνοδοιπορήσαντες, καὶ διὰ τῶν
 ἁγίων σου εὐχῶν. τῶρα ἀδελφέ μου καὶ τιμιώτατε πάτερ, καὶ
 προσφιλέστατε, ἔχω ἕνα παρρησιασθῆ τῇ τοῦ παντοκράτορος Θε-
 οῦ βοηθείᾳ εἰς τὸ κατηρακμένον ἐργαστήριον τῆς καταδίκης, καὶ
 ὁ γλυκὺς μοι Ἰησοῦς, νὰ ἐξασποτιεῖλῃ οὐρανόθεν τοὺς δύο πρω-
 τοστάτας Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ, ἕνα συμμαχήσῃσι κατὰ τοῦ ἀο-

ράτου κοσμοκράτορος, εἰς τὸν μέγχν μου τοῦτον ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως, καὶ ἐνδυναμώσωσι τὸν ἀδύνατον, ἵνα ὑποσκελίσω τὸν ἀπατήσαντά με καὶ χαροποιήσω ἐκεῖνον τὸν ὅποτον ἐλύπησα διὰ τοῦ παρρησιώματός μου. Ἀλλὰ ὅταν ἐγὼ ἔχω τὴν κυρίαν μου θεοτόκον τὴν μεσίτριαν τῶν ἀμπερωλῶν τὴν βοήθειαν τῶν ἀπηλπισμένων, τὴν παρρησιάν τῶν λυπομένων, τὴν ἀπλακῆ ὁδηγήτριαν, αὕτη λέγω ἥτις με ἐξέβαλε ἐκ τοῦ φάρυγγος τοῦ πεμφύχου ἄδου, πῶς ἔχει τώρα νὰ με ἀρήτη τὸν ἀδύνατον, καὶ οὐμὴ βοηθήσῃ με; ἐγὼ ὅλος μου ὁ πάθος, ὅλη μου ἡ ἐλπίς, εἰς αὐτὴν τὴν βασιλίτισσαν θεοτόκον ἐστὶ ὅλη μου ἡ πνοὴ καὶ ἡ ἔφρασις· ἐκεῖνη ἥτις ἐβοήθησέ με παιδιόθεν ἕως τώρα, ἐκεῖνη θέλει με βοηθήσει καὶ τώρα, ἵνα ὁμολογήσω τὸν Ἰὸν αὐτῆς τὸν Μονογενῆ, ἐνώπιον τῶν ἐπαρχῶν ὀθωμανῶν, ἀλλὰ με ποῖας γλώσσας νὰ δοξολογήσω καὶ ὑμνήσω τὴν ὑμνουμένην ὑπὸ πασῶν τῶν οὐρανίων δυνάμεων, εἰς τὰς πολλὰς χάριτας, τὰς ὁποίας ἐποίησεν εἰς ἐμὲ τὸν ἀμπερωλόν; καὶ πολυῦμνητε Δέσποινα εἰς σὲ προστρέχω ὁ δυστυχῆς, ἵνα μεσιτεύτῃς πρὸς τὸν Ἰὸν σου, τοῦ δεχθῆναί με τὸν ἀποστῆτην, καὶ συναριθμηθῆσαι μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκείνων τῶν ἐργαζομένων περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν. Ἀλλὰ ἄγαπητέ μοι ἀδελφέ, τὸ ἐντρύφημα τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς, ἐγὼ ἐλπίζω καὶ διὰ τῶν ἀγίων σου εὐχῶν εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα τῆς ἀθλήσεως, ἵνα ποιήσω καλὴν ὁμολογίαν ὁ δυστυχῆς καὶ παμβέβηλος. Τώρα ἡγαπημένε μου ἀδελφέ, ἰδοὺ σοὶ δίδωμι τὸν τελευταῖον μου ἀσπασμόν, καὶ λαθῶν συνοδοιπόρον τὰς ἀγίας σου εὐχὰς μέλλω κατὰ τὴν σήμερον ἡμέραν Κυριακὴν τῶν Βατίων ἵνα περπαταθῶ εἰς τὸ ἀθεώτατον κριτήριον τῶν παρρησιῶν ὀθωμανῶν, καὶ ὁ Κύριος γενέσθω ἴλεος εἰς ἐμὲ τὸν ἀνάξιον, αἱ δὲ ἀγίαι σου εὐχαὶ ἔστωσαν, μετ' ἐμοῦ Ἀμήν.

Τῆ 22 Μαρτίου 1814 ὁ ἐλάχιστος δοῦλος σας.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ.

Προσκυνῶ.

Ἡμέρα Κυριακὴ τῶν Βατίων.

Πρὸς Ἀκάκιον.

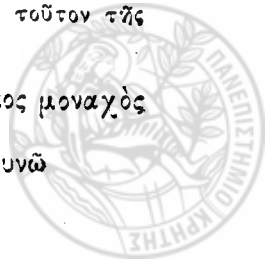
Εἰς ἅγιον Ὄρος, τῇ 22 Μαρτίου 1814.

Τὴν ὁσιότητά σου, ἅγιε πάτερ, καὶ προσφιλέστατε, ἀγαπητὲ γέρον Ἀκάκιε, προσκυνῶ καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἀγίαν σου δεξιάν.

Ἰδοῦ, πάτερ μου, μὲ τὴν ἀγίαν σου εὐχὴν ἐκίνησα ταύτην τὴν ὥραν διὰ νὰ παρασταθῶ εἰς τὸ βουλευτήριον τῆς ἀσεβείας, ὕπως ἀνακτήσω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔχασα. Εἶθε ὁ ἅγιος Θεὸς, καὶ ἡ ἀγία Θεοτόκος, καὶ ὁ τίμιος Πρόδρομος, καὶ πάντες οἱ ἅγιοι νὰ μὲ συνδράμωσιν εἰς τὸν μέγαν τοῦτον ἀγῶνα· διότι ἠξέυρεις, πάτερ μου, τὴν ἀσθένειάν μου, τὸν ὁποῖον εἶχες ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, ὡς ἔχει ἡ μήτηρ τὸν μονογενῆ αὐτῆς υἱόν. Ἐὰν δὲν ἦσο σὺ, δὲν ἤθελον κατορθῶσαι τίποτε. Ἀλλὰ, ἀγιώτατέ μου, πάτερ, μὲ ποίαν γλῶσσαν νὰ σὰς εὐχαριστήσω δι' αὐτὴν τὴν συνδρομὴν, τὴν ὁποίαν ἔκαμες εἰς ἐμὲ τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, ὃν ἤθελε νὰ ξεσχίσῃ ὁ αἰμοδόρος λύκος διάβολος! Ἀλλὰ δόξα εἰς τὸ κράτος τοῦ Κυρίου μου, ὅστις καὶ ἀπολωλότα μὲ ἐρρύσατο ἀπὸ τὸν φάρυγγα τοῦ δικθόλου, καὶ μὲ ἔφερεν εἰς τὸν εὐλογημένον οἶκόν σας, καὶ ἐγνώρισκ καὶ ἐγὼ τὸ ὠφέλιμον τῆς ψυχῆς μου. Εἰς σὲ πάτερ μου ἀγιώτατε, ἐπληρώθη ἐκεῖνο τὸ προφητικὸν λόγιον τοῦ Κυρίου· «ὁ ἐξάγων ἄξιον ἐξ ἀναξίου, ὡς τὸ στόμα μου ἔσται.» Ἐπληρώθη δὲ δι' ὅσων ἔκαμες εἰς τὸν ἐλάχιστον δοῦλόν σου· διότι, ἂν μοι ἔλειπεν ἡ ἰδική σου συνδρομή, δὲν κατώρθωνα τίποτε. Ἰδοῦ σὰς ἀπονέμω τὸ τελευταῖον ἀσπασμὸν, καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μου καὶ τῆς Θεοτόκου εἶθε νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὰ ἀπερχόμενά μου βραχνιστήρια. Εἶθε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ μὰς ἔχη ἀχωρίστους ἐν τῷ αἰῶνι τῷ μέλλοντι, ὡς ἡμεῖς καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τιμιώτατέ μου πάτερ καὶ γλυκύτατε ἡγαπημένε μου αὐθέντα, σήμερον τῇ κυριακῇ τῶν βαΐων, ὡς ὁ Κύριος ὑπήγαινε θεληματικῶς εἰς τὸ ἐκούσιον πάθος, οὕτως καὶ ἐγὼ ὁ ἀμαρτωλὸς πηγαίνω εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐπαράτων Ὁθωμανῶν διὰ νὰ ἐξιλεώσω τὴν δικαιοσύνην τοῦ Κυρίου διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀνομιῶν μου. Εἶθε αἱ ἅγιά σου εὐχαὶ νὰ μὲ συνοδεύσωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον τῆς ἀθλήσεως Ἀμὴν.

Ὁ εὐτελέστατος δοῦλός σας Εὐθύμιος μοναχὸς

προσκυνῶ

Πρὸς Ἰάκωβον.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν μηνὶ μαρτίῳ τοῦ 1814.

Εἰς ἅγιον Ὅρος.

Τὴν ὁσιότητά σου, προσφιλέστατέ μοι καὶ ἠγαπημένε μοι ἀδελφέ καὶ πᾶτερ μου Ἰάκωβε ἐν Χριστῷ προσκυνῶ, καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἀγίαν σου δεξιάν.

Ἦλθεν, ἀδελφέ μου, ὁ καιρὸς τοῦ θέρους, ὅτε μέλλουσι νὰ θερίσῃσι τὸν ὄριμον σίτον. Δειλιῶ καὶ τρέμω, μὴ εἶμαι ἐκ τῶν ἐν τῷ σίτῳ εὕρισκομένων ζιζανίων, περὶ ὧν λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, ὅτε ἠρώτησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ εἶπον· «θέλεις ἐκβάλλωμεν αὐτά· ἄφρατε, λέγει, αὐτὰ συνκυζάνεσθαι, καὶ ἔν κειρῷ τοῦ θερισμοῦ ἐρῶ τοῖς θερισταῖς· συλλέξτε αὐτὰ καὶ ἔν βύθῳ τοῦ πύρου τὸ αἰώνιον.» Ὁ Κύριος, ὅστις εἶναι πολυέλεος, εἴθε νὰ δεχθῆ καὶ ἐμὲ τὸν ἀντάρτην μὲ τοὺς ἐν τῇ ἐνδεκᾷ ὥρᾳ ἐργασμένους. Ἀλλὰ, ἀδελφέ μου Ἰάκωβε, ποίως εὐχαριστικὸς νὰ σᾶς δώσω, δι' ὅσας εὐεργεσίας μοὶ παρέσχετε. Ὅντως ἄπορος καὶ ἐλεεινὸς ἦμην, ὅτε μὲ παρελάβετε εἰς τὴν καλὴν σας συνοδίαν! Δόξα τῷ ἁγίῳ Θεῷ, ὅστις σᾶς ἐφώτισε εἰς τοῦτο, καὶ ἤνοιξα καὶ ἐγὼ ὀλίγον τὰ ὄμματά μου, ὅστις ἦμην τυφλὸς, καὶ ἀνέβλεψα. Τώρα δέ, ἀδελφέ μου ἠγαπημένε, παρὰδίδομαι εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀσεβῶν, καὶ σᾶς ἀφίνω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Αἱ δὲ ἀγικί σας εὐχαὶ εἶψαν μετ' ἐμοῦ. Ἀμήν.

Ὁ ἐλάχιστος δοῦλός σας προσκυνῶ.

Πρὸς Καλλίνικον

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, Μαρτίου 22 τοῦ 1814.

Εἰς Ἅγιον Ὅρος

Τὴν ὁσιότητά σου, ἀγαπητέ μοι καὶ περιπόθητε ἀδελφέ Κ. Καλλίνικε, ταπεινῶς καὶ εὐλαβῶς προσκυνῶ, καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἀγίαν σου δεξιάν.

Μεγάλως εὐγνωμονῶ ὑμᾶς διὰ τὰς πρὸς με ἀγαθοεργίας σας. Αἱ συμβουλαὶ σας νομίζω ὅτι δὲν ἔπεςαν εἰς ἀκάνθας οὔτε εἰς ξηρὰν γῆν. Ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ, νῦν μέλλω νὰ ὀδεύσω ἐκεῖ, ὅπου ἐπεθύμει ἡ ταλαίπωρός μου ψυχὴ, καὶ ἐλπίζω εἰς τὰς ἀγίας σας εὐχάς, ὅπως κατὰσχύνω τὸν ἀπατήσαντά με σχολιὸν δράκοντα. Σᾶς ἀφίνω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Παρίσταμι σήμε-

ρον εἰς τὸ παρ' ἐνὸν δικαστήριον. Εἶθε ὁ Κύριος· νὰ μὲ εὐσπλαχνισθῆ, νὰ γίνῃ ἴλεως εἰς ἐμὲ τὸν ἀδύνατον. Αἱ δὲ ἁγίαί σου, εὐχαὶ ἔστωσαν μετ' ἐμοῦ. Ἀμήν.

Ὁ ἐλάχιστος δοῦλός σου Εὐθύμιος μοναχὸς προσκυνῶ.

Πρὸς Δοσίθεον

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Εἰς ἅγιον Ὅρος.

Τὴν πνευματικὴν σου, περιπόθητέ μοι, καὶ ἡγαπημένε μοι πατὴρ Δοσίθεε, ταπεινῶς καὶ εὐλαβῶς προσκυνῶ, καὶ ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν σου. Τὸν ἅγιον γέροντά μου Κύριλλον καὶ Γαλακτίωνα ταπεινῶς καὶ εὐλαβῶς προσκυνῶ, καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἁγίαν των δεξιάν.

Ἰδοῦ, πάτερ μου, ἀγιώτατε καὶ σεβασμιώτατε γέρον, μὲ τὰς ἁγίας σου εὐχὰς ἤλλομεν κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν βασιλεύουσαν, καὶ ἰδοῦ σήμερον τῇ Κυριακῇ τῶν Βαλέων μὲ τὸν νικηφόρον σταυρὸν περὶ δίδομαι εἰς χεῖρας τῶν ἀθέων Ἀγερηνῶν, καὶ ὁ Κύριος εἶθε νὰ γίνῃ ἴλεως εἰς ἐμὲ τὸν ἄθλιον καὶ ἐλεεινόν. Ἀλλά, τιμιώτατέ μοι πάτερ, μὲ πόσας δοξολογίας νὰ ὑπερυμνήσω τὸν Κύριον διὰ τὰς εὐεργεσίας, τὰς ὁποίας μοι ἐκάλυπτε. Εἶθε νὰ σοὶ τὰς ἀνταποδώσῃ ὁ πολυέλεος Κύριος· διότι σὺ συνήργησας εἰς ὅλας μου τὰς ὑποθέσεις, ὡς οὐδεὶς ἄλλος. Σὺ ἀφίνω τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Μὲ τὰς ἁγίας σου εὐχὰς τρέχω εἰς τὸ μακελειόν, ὡς τὸ ἄκακον πρόβατον, ἵνα θυσιάσω ἑαυτὸν διὰ τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν, ὃν θέλω νὰ ἐξιλεώσω διὰ τὸ παρ' ἐνὸν δικαστήριον. Αἱ ἁγίαί σου εὐχαὶ ἔστωσαν μετ' ἐμοῦ. Ἀμήν.

Ὁ ἐλάχιστος δοῦλός σου προσκυνῶ.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ.

Τ Ε Λ Ο Σ.

778 8 Ταν
Το Υ Βουκι

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες εἰς τὸ ἐξῆς νὰ προμηθεύωνται ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου μου οἰαδήποτε βιβλία τετυπωμένα καθαρῶς, εἰς χάρτην καλὸν, μὲ ὠραίους χαρακτήρας καὶ εἰς τιμὰς πολὺ εὐτελεῖς, εἰς οἷας οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐπώλησεν αὐτὰ, ἄς ἀπευθύνωνται πρὸς ἐμὲ ἀπ' εὐθείας καὶ θέλουσι μὲ εὖρει προθυμώτατον.

Γνωστοποιῶ δὲ ὅτι πίστωσης δὲν χρηγεῖται ἄνευ προηγουμένης συνενοήσεως. Τὸ ἀντίτιμον δὲ τῶν βιβλίων πρὸς εὐκολίαν οἱ ἀγορασταὶ θέλουσιν ἀποστέλλει διὰ γραμματιστήμου ἢ ἄλλου μέσου κατὰ τὴν θέλησίν των πρὸς ἐμὲ.

Γνωστοποιῶ προσέτι ὅτι ἐν τῷ βιβλιοπωλείῳ μου ὑπάρχουν ἅπαντα τὰ δυσεύρετα καὶ μὴ, Ἐκκλησιαστικά βιβλία, Ἀόρατος πόλεμος, Ἰωάννης τῆς Κλέμακος, καὶ λοιπὰ τοιαῦτα νεωτυπωθέντα ἐν τῷ ἐν Βενετίᾳ Τυπογραφείῳ «Ο ΦΟΙΝΙΞ» καθὼς καὶ τὸ παλαιὸν Ἐκλόγιον, Πνευματικὰ Γυμνάσματα, Ἐρμηνεῖς συνοπτικὴ τῶν Εὐαγγελίων τοῦ ἐνταυτοῦ, Ἱεροτελεστικὸν τεῦχος, Ἀκολουθία τῆς θείας Μεταλήψεως, Ἱερογραφικὸν Ἀπάνθισμα, καὶ Ἱερὰ Ἀντιμίνσαι Ἁγίου Ὁρους πρὸς δὲ καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς Βιβλία τύποις Κωνσταντινουπόλεως, Ἀκολουθίαι Ἁγίου Διονυσίου, Ἁγίου Σπυριδῶνος, Ἁγίου Γερασίμου, Ἁγίου Χαραλάμπους, Ἁγίου Νικολάου, (καὶ τοῦ νέου) Ἁγίου Παύλου, Ἁγίου Μοδέστου, Ἁγίου Κοσμά, Ἁγίου Γεωργίου τοῦ νέου, Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Βλαδιμηρίου, καὶ πλεῖσται ἄλλαι.

Ὁ Βιβλιοπώλης

Β. ΣΕΚΟΠΟΥΛΟΣ.

